

Cloosterken der gheestelijcke verrysse nisse ofte der ontwordenthey t

Lucas van Mechelen

bron

Lucas van Mechelen, *Cloosterken der gheestelijcke verrysse nisse ofte der ontwordenthey t*. Hendrick Aertssens, Antwerpen 1639

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/mech003cloo01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

Eyghen-dicht tot den H. Gheest.

*T'Behoort o Heyligh Gheest, t'betaemt o eevvigh Licht:
 Dat ick hier vvederom tot u stier mijn ghesicht:
 Dat ick u hier voor d'eerst die zijt d'eevigh beghinne
 Die zijt de Liefde self, in t'Cloosterken beminne,
 Dat ghy hier zijt mijn eynd' ô oorspronck oversoet,
 Daer d'vverck dat ick beghin alleen in eynden moet.
 Tot u gift-ghever mildt met meyninghe gheheele
 Recht ick dan mijn ghemoedt oock in dit tvveede deele,
 Met u bystandt end' hulp die ghy den kleynen biedt
 Tot uvver hooghster eer dit Cloosterken aensiet,
 Maeckt dat dit soet ghebouv soe eyghen vvord' beschreven
 Dat elck vvoordt vvesen mach oprecht gheest ende leven,
 Dat naer dees Orden puer, naer desen hooghen staet,
 Elck die dit leven leeft verlanghe uyter maet.
 Elck door d'invvercken soet van u licht vvord' ontsteken
 Vvat moeyte dat het kost, noyt in t' naerstaen t'ontbreken
 Voorvaer t' behoort u toe rijck Godt t'gheen dat ick schrijf
 Vldoet daer ick ontbreeck vervult daer ick ontblijf,
 Is mijn uyt-spraecke slecht, uvv' in-spraeck is te achten
 Ist duyster dat ick segh, verlicht ghy de ghedachten;
 Daer ick my toon te kort, vveest in ghenade milt
 Daer ick den lof uyt-spreeck, den lof in-spreken vvilt:
 Vvant ghy den Meester zijt daermen spreeckt t'uvver eeren
 Die het uytvvendigh vvoordt invvendelijck moet leeren,
 Die in de zielen self, de vvelck' ghy sticht in deught
 moet vrolijk bouwven op dit Cloosterken vol vreught.*

*Lof alderhooghste goet
 Lof Liefde vvesen soet.*

Voor-reden

Dit is goedvvillghen Leser het tvveede Deel van onse Gheestelijcke sanghen, de vvelcke u sullen aen-dienen nieuuvve materie, om uyt te trecken den ouden mensch, ende aen te trecken den nieuven, vviens eyndelijcken vvaerom over-een komt met den voorgaenden vanden Blijden Requiem, als oock den stiel van dichten, ende manier van spreken ende termijnen. Aengaende de dispositie van de materie is hier met vvat veranderinghe ghenomen, ghevoeght zijnde, naer de uytvvendighe vvijsen ende lichaemelijcke Oeffeninghen, door de vvelcke men de volstandigheydt proeft vande ghene, die tot een clooster-leven ontfangen vvorden, die hier Gheestelijck toe-ge-eyghent zijn tot de Oeffeninghe van den invvendighen mensch, bequaem voor alle personen; vvant ghelijck vvel ghesproken heeft den H. Dionysius C. eles. Hye. c. I. Het is onmoghelijck dat ons andersins soude lichten den Goddelijcken strael, dan om-lommert met een verscheydentheyte der Heylighe deckselen, ende de reden is seyt S. Thomas I. p. q. I.a. 9. Want Godt voorsiet aen elcke saecke naer den eysch van haere natuere, ende het is natuerlijck aen den mensch, dat hy door sienelijcke saecken gheraecke tot de onsienelijcke; vvant alle onse kennisse oorspronck heeft vande sinnen. Daerom hebbe dese benaemt met den naem van het Cloosterken, om

dat onder dese allegorie soudē bequaemelijck ende met verscheydentheydt bedeelt ende beleydt vorden Gheestelijcke invvendighe Oeffeninghen, de vvelcke den mensch eyndelijck brenghen tot het besluyt van de Goddelijcke protectie, ende vereeninge met het Goddelijck Wesen, het vvelck dat eenigh Een is, dat al in hem besluyt, ende een minnelijck oversoet Cloosterken, dat niet alleen al in 't ghemeyn, maar oock besonderlijck elcke getrouvve ziele, met een lieffelijcke goedertierentheydt ende goedertieren lieffelijckheyt, in hem beschermt, besorcht ende onderhouvdt.

Beati Mortui qui in Domino moriuntur; amodo iam dicit Spiritus, vt Requiescant à laboribus suis, Apoc, 14.

Salich zyn die Dooden die inden Heere steruen, van nu voorts seyt den Geest, dat sy rvsten souden van haren arbeiden, Apoc, 14.

***t'Samen-spraeck, Een Godt-ghenietende ziele vertelt aen een
Godtsoeckende ziele, hoe dat sy in't Cloosterken (dat is in Godt, die
het Cloosterken der sielen is) ghetoghen is ghevveest.***

***Wijse: Hoe ligh ick hier in dees allenden. Oft: Mondeken soet. Hard. Oft:
Ghewenschte doodt. Requiem. 43.***

Met oorlof vant den uyt-verkoren,
 Wil ick mijn vreught u deelen mé,
 Die ben gheweest bly' ziel verloren
 In een soet Cloosterken vol vré,
 Een Cloosterken vol meer pleysieren
 Als druppels zijn in de rivieren.
 T'was smorghens eens als de dagh-sterre,
 De sonne wille-komme boodt,
 Dat my in my Godt als van verre
 Een innigh Cloosterken ontsloot,
 Een Cloosterken soo vol ghenuchten
 Dat my ded' uyt dit aerdtrijck vluchten.
 Met David had' ick om t'aenschouwen
 Ghewenscht naer t'huys Godts dagh en nacht,
 Eer my den Heer naer mijn betrouwen
 Tot dien blijden morghen bracht,
 Die my dat Cloosterken der weelden
 Inwendelijck wees boven beelden.
 Soo ick dan sagh door d'licht des Heeren
 Dat soet besluyt, mijn ziele vloogh,

T'moest grondelijck my t'hemwaerts keeren
 Die innighlijck my t'hemwaerts toogh:
 O Cloosterken der hooghste minne,
 Hoe vloogh ick om te raken inne,
 Hoe smolt ick, als ick sagh ontluycken,
 Dat over-vrolijck hemelsch goedt,
 D'welck inwaerts trock om te ghebruycken,
 Mijn hert, mijn ziel, al mijn ghemoedt;
 Dat om in't Cloosterken te raken,
 Mijn binnenste my scheen te blaken.
 Al wat ick was, wat in my stonde,
 Verstant, ghedacht, wil ende gheest,
 Heel mijnen wensch, heel mijnen gronde
 Om t'zeerste spoeden tot die feest,
 Tot t'Cloosterken van Godts aenschijne,
 Vloghen al die begheerten mijne.
 Ingaende dan soo overschoonen
 Soo rijcken goedt mijn hert ontstack,
 Saligh die in dit Wesen woonen
 Van t'Cloosterken mijn ziele sprack,
 Dat Cloosterken, dat wesen wonder
 En was niet als iet van onder.
 Hoe sal ick u dat wesen prijsen
 Daer ick heel in verwesent wiert,
 Daer mijnen gheest quam te verrijsen
 Met d'lichte Godts soo klaer verciert,
 Dat ick in t'Cloostersten ghetoghen
 Den ouden mensch heel scheen ontvloghen.
 Die schoonheyt groot, dat seltsaem lichte
 Die rijckheyt die ick teghen quam,

In mijnen grondt was een ghesichte
 Soo soet, dat noyt oogh sulcks vernam:
 In't Cloosterken Godts licht verwonne,
 De schoonheyt van dees klare Sonne,
 Gheen goedt ghelijck dat goedt der goeden
 Dat mijnen gheest ontmoette daer,
 Noyt sulcken blijden overvloeden
 Als in dat Wesen wonderbaer:
 Dat Cloosterken dat wesen puere,
 My maeckte een nieuw creatuere.
 Reyn ziel gh'en weet wat wonder leven
 Dat was te zijn in dat gheniet,
 Gh'en weet wat vrolijckheyt verheven
 Dat Godt mijn ziel daer smaken liet:
 In't Cloosterken meer was van weerde
 Een ur', dan duysent opder eerde.
 'Tis kleyn wat ick daer by ghelijcke
 Die vrolijckheyt van dien staet,
 Van dat inwendigh hemelrijcke
 Was een gheluck soo boven maet:
 Dat my den hemelschen rijckdomme
 Van't Cloosterken doet worden stomme.
 Dat Godt my daer aenschouwen dede
 Was sulcken saligheyt en vreught,
 Soo over Goddelijcken vrede,
 Dat ick versmolt in troost verheught:
 In t'Cloosterken Godts sagh ick blincken,
 Dat herte gheen en kan verdincken.
 Mijn ziel gheheel my schijnt t'ontbreken,
 Als ick te merck, eens derwaerts slaen;

Als ick t'gheluck wensch uyt te spreken
 Heel sprakeloos mijn lippen staen:
 Een goedt soo rijck, sulck een welluste
 Was t'Cloosterken der hooghste ruste.

De Godt-soeckende vvenscht meer te hooren van't Cloosterken.

***Wijse: dat haer inden nu verbly. Oft: Al hebben de princen haerens wensch.
 Oft: Wat is aertrijck. Requiem. 31.***

Hoe vrolijck heb' ick u ghehoort,
 En jae vertelt die weelden voort:
 Die ghy in't Cloosterken bevondt,
 Daer ghy soo in versmolten stondt.
 Gheluckigh dien dagh voorwaer,
 Daer u der zielen Sonne klaer:
 Tot Cloosterken soo sonderlingh,
 Met soo ghewenschten licht op-gingh.
 Wat blijchap wast in uwen gheest,
 Wat vrolijckheyt, wat hooghe feest:
 Dat ghy dat Cloosterken sien mocht,
 Dat u soo grooten troost aenbrocht.
 Zaligh die dien vondt vernaemt,
 Saligh die dat gheluck bequaemt:
 Saligh die van Godt innigh wiert,
 Tot dat soet Cloosterken ghestiert.
 Wie sal my gheven dat ick magh,
 Oock eens aenschouwen dien dagh,
 Dat my die Son' eens op magh gaen,
 Om t'Cloosterken eens te sien aen.

Dat ick magh slaen eens mijn ghesicht,
 Daer die bly Son inwendigh licht,
 Die t'Cloosterken van Godt gheniet,
 V innighlijck aenschouwen liet.
 Gheen moeyte tot dat goedt te groot,
 Al waer't oock duysentmael de doot,
 Dat Cloosterken van Godt den Heer
 Verdient noch duysentmael veel meer.
 Daer was't, ghelijck u ziele weet,
 Dat alle moeyt wel was besteet,
 Dat alle moeyt wel was vol-loont,
 Van Godt in't Cloosterken ghekroont.
 Saligh vertoon, en wonder vreught,
 Hoe moest u hert worden verheught,
 Als Godt u t'Cloosterken ontsloodt,
 Daer die klaer zee der weelden vloodt?
 T'moest zijn wel eenen Afgront diep
 Der weelden, daer u over liep,
 In't Cloosterken boven verstand'
 Die zee der weelden alderhand'.
 Heeft u verblijdt dan dien druys,
 Verhaelt noch eens hoe in Godts huys,
 Hoe in Godts Cloosterken vol vré
 Der weelden zee u toch voldé.

De Godt-ghenietende dat sy in't Cloosterken alle goedt vondt.

Wijse: O Godt ick moet u klaghen. Oft: Den nacht die was gheleghen. Req. 276.

Den af-grondt der af-gronden
Van allen troost en vreught
Wast, die ick had ghevonden
In mijnen Godt verheught,
Als ick daer smorghens vroegh in mijnen gronde diep
In't Cloosterken tot Godt my innighlijck ontliep.

Die selsaemheyte besonder
Die ick daer binnen sagh,
My wonder boven wonder
Ontlooeck in dien dagh:
Op aerdtrijck herte noyt, noyt ooghemerck vernam,
Wat hemelrijck dat ick in't Cloosterken bequam.

K'en soud' die vrolijckheden
Konnen bewoorden niet,
Al waer't dat Godt mijn leden
Al' tonghen worden liet:
In't Cloosterken was vreught veel meerder in't ghetal
Dan druppels in de zee, dan sandt des oevers al.

Vraeght ghy, wat ick daer smaecte,
Wat mijnen gheest besat,
Wat mijne ziel vermaecte,
Wat ick vondt in den schat?
Het goedt dat Gpdt my schonck, t'gheluck dat ick ontfingh,
In't Cloosterken des lichts t'begrijp te boven gingh.

T'was t'goedt van hemelrijcke
Dat my Godts liefde gaf,
Mijn klachten al-ghelijcke
Vervult wierden daer af,
Naer alle mijnen lust wierdt mijnen wensch volbrocht,
In't Cloosterken had' ick meer dan ick wenschen mocht/

Van weelden wierd' ick droncken
In't licht Godts op dat pas,
Van Godt wiert my, gheschoncken

Al wat Godt selver was.

De zee daer ick in swom in't Cloosterken soo bly,
Was met wellusten al dat Wesen Godts in my.

D'inlichtinghe Godts puere

In't diepste van mijn ziel

Toogh my boven natuere

In Godt, daer ick my hiel:

Oyt my was ick ghevoert in't Wesen onbelet,
Daer't Cloosterken Godts klaer my hiel uyt my gheset.

Mijn ziele stondt verheven

In alle soetigheydt,

Godt was mijn eyghen leven,

Ick was uyt my gheleydt,

Oft wel soo diep in my ghevoert door ende door,
Dat ick mijn selven heel in't Cloosterken verloor.

Verloren en verdwenen

Voorwaer door liefde soet

Was ick heel in den ghenen,

Die my schonck alle goet:

Mijn ziele was gheheel in Godt overgegaen,
In't Cloosterken daer my niet en kost raken aen.

Godts rijckheyt ongheschapen

Was alle mijnen schat,

K'en kost gheen vreughden rapen,

Dan die mijn ziel besat,

Daer ick ghevesticht stondt met onverbeeldt ghesicht,
In't Cloosterken Godts soet aensiende d'eeuwich licht.

Daer alle mijn verlanghen

Versonck in Godt mijn hert,

Van Godt wierd' ick om vanghen,

In Godt mijn siel ontwerdt:

Den brandt der liefde soet die mijnen grondt ontstack,
In't Cloosterken des vreedts door al mijn krachten brack.

Die volheydt der wellusten

Die mijnen gheest door-vloot,

T'goedt daer die rust der rusten

My grondigh in besloot,

Was soo ontsprekelijk, dat ick moet swijghen stil,
Van t'Cloosterken Godts rijck dat ik uytspreken wil.

De Godt-soeckende vraeght hoe dat sy in't Cloosterken quam?

Wijse: Hoe wel soo moet hem lusten. Oft: O leven hemels leven. Req. 27.

Gheluckigh duysent keeren
 In't Cloosterken des Heeren
 Dat ghy ghetoghen wiert
 In't Cloosterken der gheesten,
 Daer men de feest der feesten
 Des hooghsten wesen viert:
 Voldoeninghee verheven
 Wast die u wierdt ghegheven
 In dat innigh besluyt,
 T'vermaeck van hemelrijcke
 Was t'Cloosterken ghelijcke,
 Waer in ghy u ghinght uyt.
 Maer leght u inne-ganghen
 Eens uyt naer mijn verlanghen
 Tot dat inwendigh goet,
 Hoe dat ghy quaemt te raken
 Tot dat inwendigh smaken
 In't Cloosterken soo soet.
 Hoe wierdt u daer gheschoncken
 Die vreught, daer ghy verdroncken
 V vindt in vollen lust?
 Hoe liet u d'wesen binnen
 In't Cloosterken der minnen
 Tot die verheven rust?

Hoe voorderden u krachten
 Tot t'goedt boven ghedachten,
 Dat ghy daer onder vondt?
 Daer ghy u self ontvloghen,
 Daer ghy uyt u ghetoghen
 In't Cloosterken Godts stondt.
 Quaemt ghy, tot die ghenuchten
 Met allen troost t'ontvluchten
 Diemen vindt opder eerdt,
 Als uwen gheeste blijde
 Daer wierdt in dien tijde
 In't Cloosterken aenveert:
 Of mocht ghy met u voeren
 Iet, dat u kost aen-roeren
 Als ghy daer binnen ghinght,
 Als ghy t'habijt der weelden
 Van d'wesen boven beelden
 In't Cloosterken ontfinght.
 T'gheluck had ick alleene
 Ghewenscht om in dat Eene
 Te sien u ziele gaen,
 Om eens te moghen weten;
 Soo t'hert moet onbeseten,
 In't Cloosterken Godts staen.

De Godt-ghenietende, Hoe dat sy in't Cloosterken quam.

***Wijse: Als wy verr' vanden Palestijn. Oft: Rijst op ghy blijde van ghemoedt,
Req. 1.***

Ontrent een urken voor den dagh
 Daer ick met stilte was gheleghen
 In Godt gheruster dan ick plagh,
 Ontfingh mijn ziel een nieuw beweghen:
 Ick soecht in't Cloosterken te zijn
 Van t'gheluck salighste verdwijn.
 Den dagheraet ghingh smorghens op,
 En d'licht scheen in de duysternissen;
 Ick voelde eenen minnen klop,
 Die my den nacht heel de ghemissen:
 t'Cloosterken van ontworventheyt
 Wiert mijn begheerte in-gheleyt.
 Als ick daer quam, stont ick verniet,
 Want sonder my was ick ghekomen,
 Van daer ick my bly achter-liet
 By hem, die my my had ontnomen:
 t'Was wonder, hoe hy my ontfingh,
 In't Cloosterken daer ick in-ghingh.
 Hy leyde my mijn selven uyt
 In hem door wegheloose wegghen,
 Hy toonde my in dat besluyt,
 Wat plaetse dat ick had verkregghen:
 In vreught versinck ick t'elcke reys,
 Als ik op't Cloosterken noch peys.

Novitie wierd' ick daer ghemaect,
 Mijn hairken wierd' my af-gheschoren,
 Mijn selven had ick heel versaect,
 Mijn selven had ick heel verloren:
 In't Cloosterken ontwierd' ick ras,
 Al wat ick in mijn selven was.
 Al wat ick sagh was eene vreught,
 Ick vond' in als wat ick begheerde,
 Mijn ziele stondt in Godt verheught,
 Die my gheheel in hem verteerde;
 Het leven dat ick soeckt en vondt,
 Was t'Cloosterken daer ick in stondt.
 Dat proef-jaer heel en trock mijn hert
 Nerghens meer naer als naer den ghenen,
 Daer ick heel in verandert wert,
 En al mijn krachten in verdwenen:
 Dat Cloosterken in alderwijs
 Was my een hemels Paradijs.
 Had ick Professie daer ghedaen,
 Ghelijck wel was al mijn verlanghen,
 O eeuwigh goetd wie mocht verstaen,
 Wat vreught dat ick daer had ontfanghen!
 Dat Cloosterken waer eeuwelijck
 My daer gheweest mijn hemelrijck.
 Ick stondt daer alles naect en bloot,
 Ick was daer buyten alle menschen,
 Mijn weelden waren over-groot,
 Meer had ick dan ick kost ghewenschen:
 O Cloosterken wat over-vloedt
 Vondt ick daer in dat eeuwigh goetd.

Mijn leven was daer mijnen Godt,
 Mijn Godt, had ick daer toch ghebleven!
 Wat had ick in dat minne-slodt
 Bevonden in die rust verheven?
 In t'Cloosterken daer Godt my nam,
 En my soo mildelijck voor quam.
 Ommers t'heeft hem weer goet ghedocht,
 Die my mijn selven scheen ontvloghen,
 Dat hy, my weder heeft ghebrocht,
 Tot dat ick weder word' ghetoghen,
 Tot dat ick t'Cloosterken van her.
 Weer in gaen, dat ick sien van ver.

De Godt-soeckende vraeght, in vvat ghevveste dat dat Cloosterken lagh.

Wijse: Nu dijn leven is ghedreven tot den eynd. Hard.

Dat verheven hemels leven ziele bly,
 Baert een vrolijckheit seer over hoogh in my;
 Om Godts minne desen sinne breeder wat bediet,
 Waer t'Cloosterken toch lagh vol sulcken soet gheniet?

Waer die stede soo vol vrede soo vol rust
 Toch te vinden was vol sulcken puer wellust,
 Die ghepresen wel mocht wesen, te zijn over-soet;
 Want Cloosterken soo bly sloot, in hem alle goet.

Te vervlieten in't ghenieten, dat ghy seght,
 Was niet dan voorwaer een hemelrijck oprecht:
 t'Was een rijke, wonderlijcke, over-blijde vreught,
 In t'Cloosterken te staen soo grondelijck verheught.

Wel-gheboren uyt-verkoren reyne ziel!
 Dat de goedheyft Godts soo seer op u verviel,
 Dat t'bevinden des gheminden, dat den liefsten schonck,
 Soo ganschelijck u ziel in t'Cloosterken door-gonck.

Daer ghy droncken en versoncken in den vondt
 Vyt den ouwden mensch soo hoogh verresen stondt,
 Heel verslonden inde wonden van de puere min,
 Die t'Cloosterken soo bly u dede treden in.

Rust besonder, leven wonder daer te staen!
 Daer u dien troost soo ded'in Gode gaen:
 Wilt eens segghen en uyt-legghen waer t'Cloosterken lagh,
 Daer uwe ziele puer haer soo ontworden sagh?

Daer ghy moechte die ghy soechte sien alleen
 In die vrolijckheydt van dat hoogh saligh *Een*,
 In die vlooden alder goeden, die soo over-klaer
 In t'Cloosterken te niet te deden gaen in haer.

De Godt ghenietende, Dat sy dat Cloosterken in den blooten grondt der zielen vondt.

Wijse: Vyt den afgrondt van mijn ghedachten. Oft: Het is my goedt. Req. 156.

Eens had ick heel den dagh versleten
In Mappa mundi, om te weten,
 Waer men dat Cloosterken bevondt,
 Dat in de kaerte niet en stondt.
 Ten stondt daer niet, t'moest elders wesen;
 K'was dien dagh vermoedt van lesen,
 K'had dien dagh, waer dat ick moecht,
 My blindt om t'Cloosterken ghesoecht.
 Een innigh licht in mijn aendachte
 Te daelen quam ontrent den nachte,
 Dat my naer t'-Cloosterken verlust
 Tooght boven alle aertsche rust.

K'gingh uyt mijn self, van daer ick stonde,
 Ende versonck in mijnen gronde,
 Tot dat ick schepsels al ontquam,
 Daer ick naer t'Cloosterken vernam.
 Ten wees my boven mijn verstande,
 Daer die klaer vonck der zielen brande,
 Die men daer hiet de naeste sté,
 By t'Cloosterken vol soeten vré?
 Ghedreven gingh ick door Godts wille
 Voorby t'verstandt met ruste stille,
 Al watmen met u ghedachte siet,
 Om t'Cloosterken bly achter liet.
 Gheberghten groot van creatueren
 Dacht ick te zijn de Clooster mueren,
 Maer als ick was ghekomen naer,
 Was t'Cloosterken noch ver van daer.
 Voort moest' ick om te raken binnen
 Door die beletselen der sinnen,
 In t'Cloosterken der beelden groot
 Moest ick gaen alder weelden bloot.
 K'moest klimmen boven plaets en tijde,
 Daer ick stondt in een woeste wijde,
 Daer ick noch creatuer en sagh,
 Noch wegh naer t'Cloosterken en lagh.
 Om naer dat innigh goedt te kijcken,
 Hiel ick my in een puer ontwijcken,
 Met een verniet van al het gheen
 Dat buyten t'Cloosterken iet scheen.

Niet buytenwaerts maer diep inwendigh
 Sloegh een ghemerck mijn oogh behendigh
 Naer t'Cloosterken uyt beelden al
 In mijnder zielen grondich dal.
 Daer gingh ick my door ende dore,
 Tot dat ick heel mijn self verlore,
 Die t'Cloosterken van d'eeuwigh goet
 Moest vinden boven mijn ghemoedt.
 In dat vertreck der wildernissen
 Daer schepsels al ick moest ghemissen,
 Met al mijn krachten mijne ziel
 Om t'Cloosterken my oock ontviel.
 Soo ick dan stont daer wesen gheene
 En scheen, dan dat puer *Een* alleene,
 Vond' ick in mijnen gronde diep
 Dat Cloosterken, daer ick naer liep.
 In die puer eenicheyt ghelegghen
 Was t'Cloosterken uyt alle wegghen,
 Dat Cloosterken in't wesen mijn
 Soo ick ontwierdt, sagh ick daer zijn.

***De Godt-soeckende vraeght oft de sinnen haeren in-ghanck in
t'Cloosterken gheen belet en deden.***

***Wijse: Den Mey als al die Voghels singhen. Oft: Moest dan die puer. Req.
38.***

Seght eens hoe t'ginck, ick wensch te hooren,
 Als den gheest quam de sinnen stooren,
 Om te gaen sonder beelden

Met blootheydt schouwen Godts tresooren
 In t'Cloosterken der weelden.
 En vindt ghy niet vijanden stercke,
 Die uwen gheest daer gaven wercke
 Met duysent hindernissen,
 Die sy u sonden in t'ghemercke
 Om t'Cloosterken te missen?
 Die met gheweldt een Stadt wilt winnen,
 Lijdt teghen-strijdt van die van binnen;
 Men vecht van beyde zijden:
 Soo moest denck ick gheest ende sinnen
 Om t'Cloosterken oock strijden.
 De dinghen die ghy eerst hanteerde,
 Die ghy met luste fantaseerde,
 Die moesten u oorsaken
 Verbeeldinghen, als ghy begheerde
 In t'Cloosterken te raken.
 Ten kost niet zijn, oft u ghedachte,
 Hoe dat ghy stondt op uwe wachte,
 Schoot op u sijne pijlen,
 En dreef u weer met sijne krachte
 Van t'Cloosterken by wijlen.
 K'meyn dat de kranckheyt der natuere
 Dicks maeckte slap den gheeste puere
 Met listigheydt besonder,
 En trock t'hert d'licht door ongheduere
 Van t'Cloosterken weer onder.

***De Godt-ghenietende, Wat oorloghe dat haere sinnen haer aendeden,
eer sy in 't Cloosterken gheraecte.***

Wijse: La Princesse. Oft: Aensiet mijn Godt mijn hert. Req. 41.

Weet ghy hoe ick my vondt,
Daer ick ghetoghen stondt,
Om boven sinnen al
Te doen eenen in-val
Over de beelden al-ghelijck
In dat inwendigh zielen rijck,
Waer in dat leydt
t'Cloosterken van ontwordentheydt?
T'gheleec dunct my seer wel
Het volck van Israel,
Dat Godt Iudeam schonck,
Eert uyt Aegypten ghonck,
Maer moest van menighen vijandt
Met veel strijdt haelen noch dat landt,
Soo ick oock dé,
Met t'Cloosterken van soeten vré.
Wat strijdt had mijn ghemoedt,
Eer ick quam tot dat goedt,
Eer ick gheraken moecht
Tot den vondt die ick soecht!
De wereltd had ick al gheheel,
Iae wereltds twee voor teghen deel;
Want ick oock my
Om t'Cloosterken self was party.

Al t'ghene dat ick sagh
 Ick wierdt verstroeyt, ick wierd' belet,
 Ick wierd weer achterwaerts gheset,
 Ken wist niet hoe
 Naer t'Cloosterken ick sou gaen toe.
 De sinnen over-snoodt
 Die swoeren in mijn doodt,
 S'en souden nimmermeer
 My laeten by den Heer:
 K'sagh qualijck middel om t'ontgaen
 D'orloghe, die sy my deden aen,
 Al wild' ick nouw
 Om t'Cloosterken Godt zijn ghetrouw.
 Waer ick mijn vluchte nam,
 Haer beelden teghen quam;
 Wel sagh ick op dat pas,
 Hoe over waer dat was,
 Dat de vijanden der woestijn
 Des menschen huysghenooten zijn,
 Die met ghedrangh
 Van t'Cloosterken my hielen langh.
 Mijn herte led' gheweldt,
 Mijn ziele wierdt ghequeldt,
 Ick haer aenstooten brack,
 K'droegh menigh onghemack;
 Hoe dicks dat sy my dreven af,
 Ick my weer tot den op-ganck gaf,

Al moet ick weer
 Van t'Cloosterken dicks vallen neer.
 Wat wonden dat ick hiel,
 K'Verhief weer mijne ziel,
 Hoe dat my teghen ghingh,
 Ick brack door alle dingh,
 K'en sagh naer weedom noch naer smert,
 Hoe seer dat ick bestreden wert,
 Die't al verdroegh
 Om t'Cloosterken, daer ick naer joegh.
 Ommers naer langhen tijdt,
 naer oorlogh ende strijdt,
 Naer trecken van natuer,
 Naer menighe quetsuer,
 Naer dat ick slaghen veel uyt-led'
 Naer dat ick langh om d'beste stred'
 Door Godts bystandt,
 Tot t'Cloosterken kreegh over-handt..

De Godt-soeckende vvordt vervveckt, om t'Cloosterken haer selven te vervvinne, ende allen lijden t'onderstaen.

***Wijse: Arridendo, sonando, balando. Oft: Weest eeuwich goedt ghepresen.
Req. 322.***

Soet Cloosterken der minnen
 Hoe soet ist daer te staen,
 Hoe soet ist teghen sinnen,
 Die t'Cloosterken siet aen,

Te vertijden, te strijden, te lijden,
 Om dat verblijden.
 Wie en sou niet ghelusten,
 Wordtmen door druck verheught,
 Komt men door strijdt te rusten,
 In t'Cloosterken vol vreught,
 Te vertijden, te strijden, te lijden,
 Om dat verblijden?
 Gheluckigh die gheraecken
 Tot t'goedt boven natuer,
 Al mijn begheert en saecken,
 O Cloosterken Godtds puer!
 Te vertijden, te strijden, te lijden,
 Om dat verblijden.
 Wel mach dat soet ghenieten,
 Dat Hodt daer binnen jont,
 Drijven sonder verdrieten
 Om t'Cloosterken den gront
 Te vertijden, te strijden, te lijden,
 Om dat verblijden.
 O schoonheydt uyt-ghelesen
 Mijns herten saligheyt!
 O Cloosterken soet wesen
 Hier staet mijn hert bereyt
 Te vertijden, te strijden, te lijden,
 Om dat verblijden!
 Mijn ziel wensch naer dat leven
 Van die ghewenschte sté,
 Mijn ziele wordt ghedreven,
 O Cloosterken vol vré!

Te vertijden, te strijden, te lijden,
 Om dat verblijden.
 O vreught niet om uyt-spreken!
 Wat ist begheerich zijn?
 Om t'Cloosterken ontsteken
 Wordt die begheerte mijn
 Te vertijden, te strijden, te lijden,
 Om dat verblijden.
 Mijn Godt, al mijn verlanghen,
 Mijns herten eenigh goet,
 K'wensch door duysent uyt-ganghen
 Om Cloosterken soo soet
 Te vertijden, te strijden, te lijden,
 Om dat verblijden.

De Godt-ghenietende. Dat haeren vvegh naer t'Cloosterken vvas Minnelijcke verloocheninghe.

Wijse: uoy faut il doncq amour vaincquer. Oft: Waert dat vloeyden uyt mijn ghesichte. Oft: Meynt ghy voorwaer. Req. 36.

Wat straten warent, die ick sagh,
 Vol distels, dorens dien dagh
 Als ick den wegh der zielen ghinghe,
 Als ick in rustender manier
 Naer t'Cloosterken vol minne vier
 Op-klom door puer verloocheninghe.
 In die vertrocken eenicheydt
 Wierd' ick door liefde in-gheleydt

Den wegh, daer ick moest gaen verloren,
 Daer ick moest alles bloot en vry
 Tot Godts aenschouwingh sonder my
 Naert t'Cloosterken des Wesens sporen.
 Verliesen was daer mijn ghewin,
 Die baene liep ick vrolijck in,
 Daer alle dingh my moest ontvallen;
 Want ick die plaets, maer die ick soecht,
 In t'Cloosterken verkrijghen moecht,
 Met te behouwdn niet met allen.
 Vernielt moest ick heel in my zijn,
 Met al dat ick moecht noemen mijn,
 Om d'wesentlijck goet naer te spoeden,
 Om met diep-grondighen toe-keer
 Door liefde bloot te jaeghen seer
 Naer t'Cloosterken der overvloeden.
 Op eyghendommen gheen en viel
 Van t'hooghste Wesen mijne ziel,
 Om tot vereeninghe te komen
 Van dat soet onghemeten *Een*,
 Dat met een bloodt ghemoedt alleen,
 In t'Cloosterken maer wierdt vernomen.
 In dien onverbeelden pat
 Soecht ick met bloodtheydt mijnen schat,
 K'liet al om *Een* met *Een* te wesen,
 K'ghingh met ontvluchtinghe te werck,
 K'soecht met een onbedeckt ghemerck
 In t'Cloosterken den Vytghelesen.
 Wat onderscheyt dat in my quam,
 Voor-worpen al die ick vernam,

bevattinghen die ick bevonde
 Om Godts ghenieten wonderbaer
 Ontweeck, ontliep ick altegaer:
 Naer t'Cloosterken, ick maer bloot stonde.
 K'had een versaecken van al t'gheen,
 Dat menichvuldigh in my scheen,
 Om d'eenich *Een* daer ick naer haecte.
 Tot dat ick met een liefde puer
 Tot dien vondt boven natuer
 In t'Cloosterken mijns Godts gheraecte.

De Godt-ghenietende, Dat haeren Leydtsman nae t'Cloosterken het bloodt Gheloof gaf.

***Wijse: Il faudroit bien que la Constance. Oft: Wie sal hier soo komen tieren.
 Oft: Komt Maeghden, &c. Affli. Oft: Wat is de doodt. Req. 46.***

Als ick naer-liep dat eeuwich leven,
 Dat ick door een versterven vondt,
 Den Leydtsman in den wegh verheven,
 Die ick ghingh inder zielen grondt,
 Was d'bloot Gheloof, waer ick me quam,
 Daer ick Godts Cloosterken vernam.

Aan alles had ick een vergheten,
 En hiel alleen Godt in't ghedacht,
 Met t'ghemeys Godts was ick beseten,
 Daer nam ick op gheduerich acht,
 En ghingh soo met t'Gheloove bloot
 Naer t'Cloosterken der weelden groot:

Als oft ick had in my sien blincken
 Dat over-Goddelijck aenschijn,
 Ghingh ick den wegh met een versincken
 Gheleydt door dat gheloove mijn
 Naer t'Cloosterken als klaer verlicht
 Ghingh met t'Gheloove mijn ghesicht.
 Nochtans wast langh eer dien luyster
 My van Godts klaerheydt sonderlingh
 Bly voorscheen in die baene duyster,
 Die ick met bloot Gheloove ghingh,
 Als ick in my soo ick best moecht,
 Dat Cloosterken in't duyster soecht.
 In't duyster segh ick sonder vinden
 Soecht ick, tot dat in my verdween
 Mijns herten nacht door des Beminden
 Klaerlichte, dat my inne-scheen:
 Naer t'Cloosterken nochtans ghestiert
 Recht van t'Gheloof mijn ziele wiert.
 Mijn duysternissen my bestreden,
 En pooghden my te drijven uyt,
 Maer het Gheloof trock mijne reden
 Met vasticheydt tot Godts besluyt,
 Versekerende dat ick souw
 Noch t'Cloosterken sien door mijn trouw.
 Al vielt m6y swaer naer d'licht te wachten,
 En voordts te gaen in blinderwijs,
 Soo ded' nochtans t'Gheloof my trachten
 Naer dat inwendich Paradijs,
 Als oft ick had ghesien den dagh,
 Die ick in t'Cloosterken Godts sagh.

Ick brack door alle hindernissen,
 Ken sach naer klaer noch naer onklaer,
 Ken kost met het Gheloof niet missen,
 Weer dat ick ver' was ofte naer,
 Die seker was in mijn ghemoedt
 Van t'Cloosterken, van t'hooghhste goedt.
 Oprechte trouw en heeft gheen kijken
 Dan naer ghetrouwicheydt alleen,
 Daerom ghinck ick sonder beswijcken
 Naer jaeghende dat vrolijck *Een*,
 Daerom met d'bloot Gheloof verheught
 Liep ick naer t'Cloosterken vol vreught.

De Godt-ghenietende, Dat Gheestelijcke blijchap haeren Reys stock vvas, die sy op den vvegh naer t'Cloosterken al om van noode hadde.

Wijse: Ick weet een Prieel gent. Oft: Mon-ceur Mondeur. Oft: Och wat is liefde puer. Req. 65.

Door puer verloocheningh
 Als mijn siel met verlanghen,
 Daghe ende nachte ghingh
 De weghen der uyt-ganghen,
 Was mijnen stock naer t'Cloosterken vol vrede
 Blijschap des gheest, daer ick licht reysde mede.

Mijn passien voorwaer,
 Doe sy my over-vielen,
 Verwon ick altegaer
 Met vrolijckheyt der sielen,
 Met dien stock als met een hulp behendigh
 Gheraeckt' ick licht in t'Cloosterken inwendigh.

Soo ick onlustigh was
 Door een innigh verdrieten,
 Vertraeghde mijnen pas
 In't minnelijck in-vlieten?
 t'Was dien stock van in als vreught te maecken,
 Daer ick med' moest in t'Cloosterken Godts gheraecken.

Weest bly, en blijde weer,
 Soo t'scheen, my Paulus seyde,
 In't opperdeel en neer
 Weest bly' in alle beyde,
 En soo ick self oock menichmael beproefde,
 Ick dobbel vreught naer t'Cloosterken behoefde.

In mijnen mensch gheheel
 Van buyten en van binnen,
 In't neer en opperdeel
 Moest zijn blijchap der minnen:
 Dat was den stock in dien wegh verkoren,
 Om recht daer med' naer t'Cloosterken te sporen.

Met blijchap droegh ick licht
 Wat dat ick moest verdraeghen,
 Naer lasten noch ghewicht
 Gheen van mijn kracht en saeghen:
 Het was my licht met dien stock te spoeden
 Doo9r alle leedt naer t'Cloosterken der goeden.

Waer dat ick my sagh staen,
 Door duysent onghemacken
 Met dien stock door-staen
 Kost ick sonder verswacken,
 Blijchap oprecht dé mijnen gheest verkloecken
 Om t'Cloosterken door onghemack te soecken.

De Godt-ghenietende, Dat in den vwegh naer het Cloosterken haeren noodighen teerkost vvas Vrede der zielen, daer sy alle tegenheyt in verteiren kost.

Wijse: Komt Goden uyt den throon. Oft: Hemelsche vrolijkheydt. Req. 70.

Den teir-kost die ick at
 Met Goddelijcken segghen,
 Als in der zielen pat
 Ick d'Wesen Godts ghingh teghen,
 Waer door versaedt mijn hert
 Met spijs der vreughden wert,
 Den Gheestelijcken vrede was
 By t'Cloosterken, die op dat pas
 Verteerde alle smert.
 Om wel ghesterckt te gaen,
 Om wel ghevoet te wesen,
 Den vrede op die baen,
 Die had ick uyt-ghelesen,
 Daer ick kracht van ontfinch
 Was die spijs sonderlingh,
 Die spijse nam ick t'allen sted'
 Nae t'Cloosterken voor voetsel med'
 Daer ick Godt vinden ghingh.
 Den vrede was oorsaeck,
 Als smerten op my vielen,
 Dat ick daer vonde smaeck
 Als in een spijs der zielen,

Dat ick met bly ghemoedt
 Het bitter hiel voor soet,
 Want ick den druck die op my quam,
 Om t'Cloosterken voor weelden nam,
 Als ick soecht d'eeuwich goedt/
 T'gheen dat my dochte swaer,
 T'gheen dat my scheen te quellen,
 Met vrede wast my maer
 Vreught sonder my t'ontstellen,
 Met vrede voor-gheset
 Wast my maer een bancket,
 Wat dat ick vindt, wat ick verloor,
 Naer t'Cloosterken nam ick maer voor
 Te gaen versterckt daer met.
 Moest ick druck oft aenstoot
 In mijnen wegh verdraghen,
 My self oock in de doot
 Met vrede wild' icl waghen;
 Wat pers mijn hert bevocht,
 Hoe bitter dat my docht,
 Hoe swaer, hoe droef, hoe suer, hoe straf,
 Den vrede soet my sterckte gaf,
 Die t'Cloosterken maer socht.
 Hoe dat ick ghingh te werck
 Teghen die my bestreden,
 Met vrede was ick sterck
 Tot alle swaricheden,
 Door vrede ghingh te niet.
 Allen mijn gheests verdriet,
 Den vrede maeckte soet en licht

Om t'Cloosterken al het ghewicht,
Dat Godt my draghen liet.

De Godt-ghenietende, Dat sy in den vvegh naer t'Cloosterken noyt stille staen en moecht.

Wijse: Ave der Maeghden Croone. Oft: Cupido wilt u spoeden. Oft: Godt stont niet d'uytverkoren. Requiem. 213.

T'Ghingh in den wegh der minnen
Boven wijs der natuer,
Mijn reyse van daer binnen
Ghingh sonder ongheduer,
 Naer t'Cloosterken soet boven maet
 Stracks soo ick stilde mijnen graet,
 Ick moede wierdt door onderlaet.
D'op-ganghen vanden gheeste
Maeckten my onvermoedt,
Den arbeydt was daer meeste
Alsser minst wierdt ghespoedt;
 Om t'goedt dat ick langh had verwacht,
 Naer t'Cloosterken met alder macht
 My spoeden moest ick dach en nacht.
Het stilstaen ded' vertraghen
Mijn neersticheydt ghetrouw;
Ick moest gheduerich jaeghen
Met een toesichte nouw:
 Naer t'Cloosterken de rechte baen,
 Om Godt te moghen schouwen aen,
 Moest ick gheduerich inne-gaen.

In't wesen ongheschapen
 Moest zijn al mijne rust,
 Daer moest ick vrede rapen,
 Daer moest zijn mijn wellust:
 Ken moecht op-houwden nimmermeer
 Van door den innighen toe-keer
 Tot t'Cloosterken te spoeden seer.
 Met een gheduerich vlieten
 Door den grondt van mijn ziel,
 Vieren moest ick t'ghenieten
 Dat Godt my daer voor hiel:
 Wat dat ick elders vinden moecht
 En was de rust niet die ick soecht,
 Daer my dat Cloosterken toe broecht.
 Om Rachel uyt-ghelesen
 Wrocht Iacob jaeren door,
 Maer mijne liefde wesen
 Moest van veel meerder spoor,
 T'moest zijn een liefde over-sterck,
 Ken soecht gheen Rachel in mijn werck,
 Die t'Cloosterken had in't ghemerck.
 Siet in het boeck der Sanghen
 Hoe dat die schoone liep,
 Iae met wat groot verlanghen
 Sy op-stondt daer sy sliep:
 Loopen met wackerder ghemoedt
 Naer t'Cloosterken van d'innich goedt
 Ded' my Godts liefde over-soet.
 Den Coninck David vliedde
 S'nachts uyt Ierusalem,

Sijn vluchte die gheschiede
 Door vrees des doodts in hem;
 Dencklt hoe die hoop des levens my
 Moest naer dat Cloosterken soo bly
 Trecken van alle vreesse vry.
 De rust die ick begheerde,
 T'stil staen daer ick om bat,
 Daer ick t'al om verteerde,
 Ick maer in Godt besat:
 Arbeyden was daer t'rusten mijn
 Om eens door moeyte der woestijn
 In t'Cloosterken gherust te zijn.
 Soo langh als sonder drijven
 T'schip (hoe stil dat het leydt)
 Moet buyten d'haven blijven,
 Ist van sijn rust ghescheydt:
 Soo wast met my in alle sté,
 Want ruste gheen my en voldé
 Dan in dat Cloosterken vol vré.

***De Godt-ghenietende, Dat den blooten Niet de Poorte van t Cloosterken
vvas, daer sy toe quam door dien vvegh.***

***Wijse: Vwe liefde is niet soo puere. Oft: Soud' ick u naer uwe vraeghen.
Req. 6.***

Dat ick moest hier nu gaen segghen
 Den lof van den blooten *Niet*,
 Die de Clooster-poorte siet,

Noyt en soud' ick, u uyt-legghen
 Wat den *Niet* naer eyghen sin
 In dat Cloosterken had' in.
Niet en stondt niet in natuere,
Niet en sach niet naer vermaeck,
Niet en vloot niet van versaeck,
Niet en vondt hem niet onpuere,
Niet in t'Cloosterken was bloot
 Van het leven ende doot.
Niet en wist niet te verkiesen,
Niet en vondt niet mijn noch dijn,
Niet en soecht niet wat te zijn,
Niet en had niet te verliesen,
 In dat Cloosterken altijd
 Was *Niet* alle beelden quijdt.
Niet en moest niet zijn verheven,
Niet en soecht niet eer noch staet,
Niet en kost niet doen om baet,
Niet en moecht niet staen naer leven,
 Hoe't in t'Cloosterken gheviel,
Niet niet dan van niet en hiel.
Niet en had hem niet te quellen,
Niet en vondt hem niet ontset,
Niet en wist niet van belet,
Niet en kost hem niet ontstellen:
 Watmen *Niet* gaf, suer oft soet,
 Was in t'Cloosterken al goet.
Niet en vliedde niet van lijden,
Niet en soecht niet troost noch vreught.
Niet en moest niet zijn verheught,

*Niet en stondt niet naer verblijden,
 Niet in niet hem en versloegh,
 Wat in t' Cloosterken verdroegh.
 Niet en had niet te ontluchten,
 Niet en hiel niet voor ghewicht,
 Niet en moest niet zijn verlicht,
 Niet en stondt niet naer ghenuchten,
 In dat Cloosterken oprecht
 En was Niet aen niet ghehecht.
 Niet en soecht niet veel te weten,
 Niet en wilde niet zijn wat,
 Niet had niet voor sijnen schat,
 Niet en was met niet beseten,
 In dat Cloosterken voldaan
 Was Niet met te niet te gaen.
 Niet en had niet te verlanghen,
 Niet en wilde niet zijn rijck,
 Niet en stondt niet onghelijck,
 Niet en soecht niet te ontfanghen,
 Niet niet qualijck oyt en nam,
 Hoe't in t' Cloosterken oock quam.
 Niet en ded' hem niet groot achten,
 Niet en moest niet zijn gheleert,
 Niet en moest niet zijn ghe-eert,
 Niet en had niet te verwachten
 Niet in t' Cloosterken ghemeyn
 Hiel hem minder dan de kleyn.
 Niet en kost niet zijn ontnomen,
 Niet was niet hoe dat het ghingh,*

Niet bleef *Niet* in alle dingh,
Niet was eenen *Niet* volkomen:
 Waer in t'Cloosterken *Niet* was,
Niet en quam hem te onpas.
Niet en stondt naer niet met allen,
Niet en wijckte niet van druck,
Niet en had gheen ongheluck,
Niet en kost niet qualijck vallen.
Niet in t'Cloosterken alleen
 En had swaricheden gheen.
Niet en soecht niet smaeck noch luste,
Niet en viel niet in onvré,
Niet en queld' hem nerghens mé,
Niet en wist niet van onruste:
 Wat in t'Cloosterken *Niet* vondt,
Niet in sijne *Niete* stondt.

De Godt ghenietende, Dat haer in de Poorte van t'Cloosterken, dat is, inde volkomen Vernietinghe, stracks het Goddelijck licht invvendigh teghen quam.

Wijse: Bedruckte hertekens. Oft: Die blijde zielen. Req. 291.

Ghy uyt-verkoren
 Als ick verloren
 Nu had de schepsels altegaer,
 Wat blijde feeste
 Hiel mijnen gheeste
 In t'Cloosterken Godts over-klaer,

Wat hemels lichte
 Sagh mijn ghesichte
 In dat inwendich hemelrijck,
 Als door vernieten,
 Ick quam t'invlieten
 In't Cloosterken soo Goddelijck!
 Met vollen segghen
 Quam d'licht my teghen
 Veel klaerder als den Sonneschijn,
 Ick my by daghe
 Verloren saghe
 In't licht van t'Cloosterken Godts mijn
 Godts licht verheven
 Wiert my ghegheven
 Met soo ghewenschten overvloet,
 Dat die klaer beken
 Gheen tongh uyt-spreken
 En kan van t'Cloosterken soo soet.
 Gheheel verdroncken
 Gheheel versoncken
 Wierdt in die klaerheyt mijnen grondt,
 O licht volkomen
 Hoe op-ghenomen
 In t'Cloosterken mijn ziele stondt!
 Door die bly straelen
 Die ick sagh daelen
 Vyt dien oorspronck der wellust,
 Heel mijnen mensche
 Naer wil en wensche
 In t'Cloosterken versmolt in rust.

Dat licht der minnen
 Door-ghingh van binnen
 Heel mijnen gheest van alles bloot
 Met rijckheydt wonder,
 Met troost besonder
 In t'Cloosterken der weelden groot.
 Met klaerheydt puere
 Boven natuere
 Door-voedt dat licht Godts mijne ziel,
 Al mijne krachten
 Al mijn ghedachten
 Godts licht met t'Cloosterken vast hiel.
 D'licht uyt-ghelesen
 My volmaeckt wesen
 In al mijn wercken ded':
 Wat ick volbrochte,
 Alleen zijn mochte
 Volmaeckt in t'Cloosterken daer med'.
 Wie mach verdincken
 Wat soet in-blincken
 Dat licht in mijnen gheeste gaf,
 Daer goeden alle
 Sonder ghetalle
 In t'Cloosterken my daelden af.
 Vol vrolijckheden
 Die my voldeden,
 Ick stadelijck daer mede ghingh,
 Ick duysent vruchten,
 Duysent ghenuchten
 In t'Cloosterken daer van ontfingh.

Duysent rivieren
 Vol van pleysieren
 In mijn ghemoedt daer bloedden van:
 Der weelden schatten
 Van d'licht bevatten
 Gheen hert uyt t'Cloosterken en kan.

***De Godt-ghenietende. Wat vreught dat sy ondervondt ingaende in't
 Goddelijck Cloosterken, dat is, in't ghenieten Godts.***

Wijse: Als wy ver' van den Pallestijn. Oft: Rijst op. Req. 1.

Hoe sal ick beelden uyt in u,
 Dat ick in Godt heb ondervonden,
 Als ick in dien blijden *Nu*
 In mijnen Godt, heel wierdt verslonden,
 Als ick mijns selfs en alles quijt
 Godts Cloosterken in-ghingh verblijt?
 Daer dat ick dan van alles bloot,
 Ontkleedt, ontkommert, en ontslaghen
 Dat Cloosterken der weelden groot
 Seer langhe naer had sien te jaeghen.
 Tot Godt, die my met vreught ontfingh,
 Ick t'Cloosterken bly 8inne-ghingh.
 Soo ick dan was met minne sterck
 In dat besluyt des lichts versoncken,
 Stont grondich stracks mijns gheests ghemerck
 In't klaer gheniet des Wesens droncken,

In dat soet Cloosterken verheught,
 Versmolt mijn ziel in volle vreught.
 Verwesent heel wierdt mijn ghemoedt
 In't wesen dat ick daer sagh blincken,
 Dat my met straelen oversoet
 In vrolijckheyt heel ded' versincken,
 Dat my om-vingh, om-scheen, om-bloodt,
 Heel in een Cloosterken besloot.
 Die schoonheydt groot die ick daer sagh,
 Die klaerheydt puer daer Godt in woonde,
 Die vreughden soet van dien dagh,
 Die rijckheydt mildt die Godt my thoonde,
 In t'Cloosterken my ghingh soo door,
 Dat ick my heel daer in verloor.
 Een zee der weelden was voorwaer
 T'aensien die Sonne wonderlijcke,
 Die uyt haer wesen over-klaer,
 My eenen vloedt daer schonck soo rijcke,
 Dat in dat Cloosterken mijn ziel
 Door d'licht in een ontworden viel.
 Den schat der salvingh overmildt,
 Die ick in dat gheniet quam teghen
 Door vloedt met eenen vloedt ghestilt
 Door al mijns herten minne wegghen:
 K'en wist in t'Cloosterken maer dat,
 Dat ick een hemelsch goetd besat.
 Heel aerdtrijck had ick in dat *Een*,
 Dat alle vreught was, gansch vergheten,
 Ghedacht en had ick anders gheen,
 Dan die een blijschap onghemeten:

Soo Godt in t'Cloosterken my liet,
 Sagh ick dat *Een* en anders niet.
 Met die een vreught was ick voldaan,
 Die oorsaeck was van alle vreughden;
 Die sagh ick met ghenuchten aen,
 Mijn krachten haer in die verheughden,
 In t'Cloosterken hiel ick te zijn
 Die eene vreught het leven mijn.
 Verslonden stondt daer mijnen gheest
 In den gheest Godts, die my onthaelde,
 Die my aen ded' die zielen feest,
 Die my met klaerheydt soo door-straelde,
 Dat ick in t'Cloosterken daer van
 Meer vondt, dan hert-gronderen kan.
 Vast stond' ick daer en onberoert,
 K'en hadde vrees voor niet met allen,
 Verheven stond' ick en ghevoert
 Boven al dat op my kost vallen.
 Als ick in t'Cloosterken maer bleef,
 Al mijn vijanden verr' verdreef.
 Godts rijckheydt was mijns herten rust,
 Godts vrucht was mijnder zielen vrede,
 Godts schoonheydt was mijns gheest wellust,
 Godts klaerheydt was mijn eyghen stede:
 Denckt wat te zijn was Religieus
 In t'Cloosterken soo glorieus.

De Godt-soeckende is begheerigh om te hooren van de uyt-legginghe van t'Cloosterken.

Wijse: Há qui hatera le temps.

Als ick in mijn herte peys
 Vwe reys,
 Eene reys voorwaer
 Wast seer wonderbaer,
 Daer ghy ten lesten wiert
 Tot t'Cloosterken Godts door ghestiert.
 Stervende liep uw' ghemoedt
 Naer dat goedt,
 Om door een verdwijn
 Een daer med' te zijn,
 Om door een puere min
 Dat Cloosterken te treden in.
 Om dat goedt daer ghy naer stondt
 In den grondt,
 Vol troost en pleysier,
 Vol soet minnevier
 Wast u licht voort te gaen
 Naer t'Cloosterken die rechte baen.
 Heel uws herten afgrondt diep
 Tot Godt liep
 Met een trouwe groot,
 Met een liefde bloot,
 Tot dat u Godt sien liet
 Dat Cloosterken vol soet gheniet.

Als ghy dan ten eynde quaemt
 En vernaemt,
 Daer ghy waer't gheleydt,
 Godts verholenthey
 Wel soet u d'wesen scheen
 In t'Cloosterken daer't al verdween.
 Soet wast u t'ontworden hel.
 In dat deel,
 Rijck sonder verkies
 Te staen in't verlies,
 Daer ghy van Godt ontfight
 Dat ghy dat Cloosterken oin-ghinght.
 Niet te zijn om dien schat,
 Die ghy hadt,
 Daer ghy ziele reyn
 V om hielt soo kleyn,
 En was, o ziel oprecht!
 In t'Cloosterken gheen winnigh slecht.
 Rijckheyt wast sonder ghetal,
 T'was den *Al*
 Die u Godt daer schonck,
 Daer u ziel verdronck,
 Daer in een zee vol vreught
 In t'Cloosterken ghy wierdt verheught.
 Cloosterken Godts over-rijck
 Wonderlijck!
 Oft mijn ziele quaem,
 Daer sy dat vernaem!
 Dat ick mocht alles quijt,
 In t'Cloosterken Godts staen verblijt.

Leght nu voorder toch eens uyt
 Dat besluyt,
 Daer u uw' drifte was
 Daer ghy liept soo ras.
 Wat stedeken dat ghy saeght
 In t' Cloosterken langh naer ghejaeght.

***De Godt-ghenietende, Dat Godt in t' Cloosterken haer Celleken vvas,
 daer sy in vvoonde.***

***Wijse: A Dieu Nympe du bois. Oft: O saligh eeuwigh Godt. Oft:
 Gheluck-saelighe doot. Req. 4.***

Wilt ghy dan dat besluyt
 Iet hooren legghen uyt,
 Dat stondt in mijnen gronde,
 D'welck ick innigh verblijdt
 Als een ghebenedijdt
 Soet Cloosterken bevonde.
 Soo weet dat in die sté
 Mijn Celleken vol vré
 Was d'wesen Goddelijcke,
 Daer ick met bly ghemoedt
 Verdronck in overvloedt
 Van t' Cloosterken soo rijcke.
 In troost die ick besat
 Mijn selven ick vergat,
 K'en had gheen ander weten:
 Mijn Celleken was Godt
 In't Cloosterken, in't slot,
 Daer ick my had vergheten.

Vol vreught mijn ziele was,
 Ick badt daer ende las,
 Ick daer vertrocken bleve,
 Ick daer uyt allen druck
 Den Heere mijn gheluck
 Van t'Cloosterken toe-schreve.
 Mijn vreught daer overwon
 T'vermaeck van Salomon
 Ghesoecht in creatueren;
 Dat Celleken dat hiel
 In t'Cloosterken mijn ziel
 In weelde, die kost dueren.
 Een hemelsche wellust
 Een Goddelijcke rust
 Mijn ziele daer ghebruyckte,
 Een rijckheyt wonderbaer
 Mijn Celleken my daer
 In t'Cloosterken ontluyckte.
 Een goedt vol goeden al,
 Vol troost boven ghetal,
 Vol weelden alderhande
 Dat Celleken my gaf
 In t'Cloosterken, waer af
 Ick smolt in minnen brande.
 Die wonderlijcke feest
 Vervulde mijnen gheest
 In mijnen Godt versoncken,
 In een volkomen vreught
 Van t'Cloosterken verheught,
 Van t'Celleken verdroncken.

Mijn wenschen was volbrocht
 Meer dan ick wenschen mocht,
 Ick had al mijn verlanghen,
 Ick vond' my onbelet
 In t'Celleken gheset,
 In t'Cloosterken ontfanghen.
 Met menighen toe-keer
 Versmolt ick in den Heer,
 Niet en quam my te voren,
 Als t'Cloosterken der min,
 Als t'Celleken, waer in
 Ick grondigh was verloren.
 K'en kost niet elders zijn,
 Daer was het leven mijn,
 K'had moeten elders sterven:
 Ken mocht om dinghen gheen
 Dat Celleken alleen
 In t'Cloosterken oyt derven.

***De Godt-ghenietende, Dat Godt het Beddeken vvas daer sy in
t'Cloosterken op rustede.***

Wijse: La Durette. Oft: Met dat den klaren morghen. Req. 60.

Onder wellusten alle
 Een Beddeken vol vreught,
 Daer mijnen gheest op wierdt verheught
 In troost boven ghetalle,
 My mijnen Godt van pas
 In t'Cloosterken der liefde was.

Moyses hiet Godt den Heere
 Het bedt van Benjamin,
 Daer mijnen gheest bleef rusten in
 Verheught, vermaeckt soo seere,
 Dat ick den heelen dagh
 In t' Cloosterken daer inne lagh.
 Ick moeste my verblijden
 Met gheheel mijn ghemoedt
 Op d' Beddeken van d' eeuwigh goet,
 Daer my tot allen tijden
 In t' Cloosterken vol vred'
 Den troost der zielen soo volded'.
 Ten was d' Bedt niet der pijnen
 Daer den Propheet van seydt,
 T' was d' Beddeken der vrolijckheydt,
 Daer weedom moest verdwijnen,
 Het welck soo over-bly
 In t' Cloosterken vermaecte my.
 Al mijnder zielen leven
 Was die bly rust voorwaer,
 Ammon en had gheen ruste daer;
 Dat Beddeken verheven
 In t' Cloosterken soo puer
 Stondt boven weelden der natuer:
 Godt die de ziel by nachte
 In de Cantiken soecht,
 Ick daer alleen bevinden moecht
 Boven sin' en ghedachte:
 In t' Cloosterken mijn ziel
 Godt op dat Beddeken behiel.

Bloemigh in t'Boeck der Sanghen
 De Bruydt met reden hiet
 Dat Beddeken soo vol gheniet,
 Daer ick naer mijn verlanghen
 In t'Cloosterken altoos
 Lagh als een Bieken in een roos.
 Dat Beddeken besloten
 Was d'Wesen over-klaer,
 Daer vrolijckheden altegaer
 Van my wierden ghenoten,
 In t'Cloosterken was dat,
 Daer ick mijns herten rust besat.
 Daer was mijn vreught ghelegghen,
 Daer wierdt mijn hert voldael,
 Daer kost mijn ziel in vrede staen,
 Daer mocht ick minne pleghen,
 In t'Cloosterken dat *Een*
 Was d'Beddeken mijns gheests alleen.
 K'en had in gheene saecken
 Voldoeningh noch wellust,
 Dan in die Goddelijcke rust,
 Alleen tot mijn vermaecken
 Dat Beddeken bequaem
 In t'Cloosterken vondt aenghenaem.

De Godt ghenietende, Hoe dat sy in t'Cloosterken vvaeckende sliep.

Wijse: Ick ben vriendin voldaan. Req. 28. Oft: Faison curier les ieus.

Met een versincken diep
 Den slaep Godts die ick sliep
 In mijnen grondt verheught,
 Was een ghewenschte rust
 In t'Cloosterken vol vreught,
 Daer ick smolt in wellust.
 Mijn herte stondt in vred',
 Godt was die my volded'
 Met puerheydt sonderlingh,
 In dien slaep verblijdt
 Mijn ziele Godt aenhingh
 In t'Cloosterken altijdt.
 Verblijdt in vollen dagh
 Ick daer in't slape lagh,
 Al wat onvrede maeckt
 Was verr' uyt mijnen sin,
 Die was tot rust gheraeckt
 In t'Cloosterken der min.
 Van alles onbelet
 Stondt mijnen gheest gheset,
 Mijn slapen was aldaer
 Voor t'Cloosterken aenschijn
 Des onrusts ledigh maer
 In t'Cloosterken te zijn.

Boven leedt ende lief
 Dien slaep my verhief,
 Wat my af-ghingh oft aen,
 In vrede onberoert
 Bleef mijnen gheeste staen
 In t'Cloosterken ghevoert.
 Dus slapende de wacht
 Hiel mijn klaer opper-kracht,
 Dat die natuere broos
 My niet en over-viel,
 Die hiel in rust altoos
 In t'Cloosterken mijn ziel.
 Mijn ziel sliep wackerlijck
 In dat soet hemelrijck,
 Ghevredicht hiel ick my,
 My en ontstelde niet,
 Met rust ick al voorby
 In t'Cloosterken gaen liet.
 Den slaep der liefde sterck
 Hiel mijnen gheest in't werck;
 Met een aenschouwen soet,
 Met eene wachte nouw
 Bleef ick dat hooghste goetd
 In t'Cloosterken ghetrouw.
 Met levendigheydt groot
 Stond' ick in liefde bloot,
 Met krachten op-gerecht
 Met grondigh minne-vier
 Aen t'Cloosterken ghehecht
 Was ick vervremt van hier.

Dat soet inwendigh *Een*
 Hiel my in't slaep alleen,
 Daer ick in wackerheydt,
 Die ick gherust bevondt,
 In t'Cloosterken ghescheydt
 Van al' onruste stondt.
 Dat was den slaep des gheests
 In't innighste des gheests,
 Die ick hiel inden Heer,
 Als met een wacker hert
 In t'Cloosterken soo seer
 Mijn ziel verslonden wert.

***De Godt-ghenietende. Dat het Goddelijck licht het vverck-huysken
 vvas, daer sy in t'Cloosterken in vvrocht.***

***Wijse: Almachigh Godt u loven wy. Oft: Naer dat volbrocht was inde Kerck.
 Req. 83.***

D'Werck-huysken in mijn oeffeningh
 Daer ick gherust te wercke ghingh,
 In t'Cloosterken der hooghste minne
 Was d'lichte Godts daer ick wrocht inne.
 In dat werck-huysken over-klaer
 Wrocht ick mijn wercken altegaer,
 Om t'Cloosterken al wat ick wrochte,
 In dat werck-huysken klaer volbrochte.
 Eenvuldigh hiel ick mijn ghemoet
 In dat werck-huysken over-soet,

Om soo te recht al mijne dinghen
 Voor t'Cloosterken wel te volbringhen.
 Om in Godts licht met d'werck te staen,
 Liet ick der zielen vonck op-gaen,
 Godts licht in t'Cloosterken moest wesen
 Mijns gheests werck-huysken uyt-ghelesen.
 Mijn wercken ded' ick daer altoos
 In dat werck-huysken werckeloos,
 In t'Cloosterken ick't daer by hiele,
 Dat in't licht Godts bleef mijne ziele.
 Wat ick in dat werck-huysken ded',
 Volbrocht ick met volkomen vred';
 Oft anders wierdt my d'licht verholen
 In t'Cloosterken ontrooft, ontstolen.
 T'gheen dat ick ded' van d'eerst tot d'lest,
 Moest ick in d'licht Godts doen op d'best;
 Om t'Cloosterken ick t'alle weggen
 Moest in't werck-huysken d'beste pleghen.
 Iae k'moest Godt soo met wachte nouw
 In dat werck-huysken zijn ghetrouw
 Om t'Cloosterken daer Godt my voerde,
 Dat sonder noodt ick niet en roerde.
 Alst dan met maet, ghewicht, ghetal
 Soo ghingh in dat werck-huysken al,
 Moest staen in t'Cloosterken ghevanghen
 Ick noch gheheel in al mijn ganghen.
 Dan moest noch zijn die wachte groot
 Soo in't werck-huysken van my bloot,
 Dat ick om t'Cloosterken my draghen
 Moest, als van my gheheel ontslaghen.

Soo ick in d'licht dus brocht van pas,
 Met Godt mijn ziel vereenight was,
 In t'Cloosterken d'werck-huysken stille
 Van Godts wil maeckte mijnen wille.

***De Godt-ghenietende, Dat Godt in t'Cloosterken het Kercxken vvas,
 daer sy haer met Godt vereenighde.***

***Wijse: Face le Ciel ce qui voudra. Oft: Ghy troost my met een reden soet.
 Req. 167.***

T'Kercxken der eeuwighe ghenucht,
 Daer ick verr' uyt het eerds ghericht,
 Boven verstandt en sin ghetoghen,
 In waerheydt puer stondt onbedroghen,
 Was Godt, die ick aen-hingh,
 Die my in t'Cloosterken ontfingh.
 Ioannes hiet met blijde stem
 Godt t'Kercxken van Ierusalem,
 Mijn Kercxken was Godt oock volkomen,
 Daer mijnen gheest wierd' op-ghenomen,
 Spp ick in mijnen grondt
 In t'Cloosterken wel klaer bevondt,
 Godt was dat Kercxken over-soet,
 Daer als Tobias mijn ghemoet
 Niet jaerelijcks, maer dagh en nachte
 Ziel ende lijf voor tiende brachte,
 Die Godt toe-ghewijdt
 Bleven in t'Cloosterken altijdt.

Dat Kercxken mind' ick over zeer,
 K'aenbadt den Heer daer inden Heer,
 Mijn ziel met deught ick daer vercierde,
 Met rust ick daer den Saboth vierde,
 In troost ick daer versionck,
 Die Godt in t'Cloosterken my schonck.
 In't Kercxken was al mijne vreught,
 K'wierdt daer met Simeon verheught,
 Daer ick den Salighmaecker hiele
 In d'armen bey van mijne ziele,
 Daer mijns herten ghesicht
 In t'Cloosterken van wierdt verlicht.
 Als Anna soo ick best daer mocht,
 Al' mijne daghen over-brocht,
 In't Kercxken werck en had ick gheene,
 Dan Godt te dienen daer alleene,
 Die ick in't Kercxken badt,
 Die ick in t'Cloosterken besat.
 Ioannis woorden die zijn waer,
 Als een colomme stondt ick daer,
 In't Kercxken hiel ick mijne stede,
 Vast bleef ick staen in dien vrede,
 In t'Cloosterken vol rust
 Wast Kercxken alle mijn wellust
 Mijn herte stondt daer onverstroeyt,
 K'en hiel van bidden op daer noyt,
 K'wierdt daer verhoort naer mijn verlanghen
 K'quam daer gewenschen troost tóntfanghen:
 My t'Kercxken voeght voorwaer
 In t'Cloosterken gaf wonderbaer.

Als ick daer was, was ick voldae,
 Mijn ziel moest in dat Kercxken staen,
 In dat gheniet hiel mijnen gheeste
 Met mijnen Godt volkomen feeste:
 In t'Cloosterken soo bly
 Toogh my dat Kercxken heel uyt my.
 T'soet Kercxken van dat minne slot
 Verstonde my gheheel in Godt,
 Vergaen was ick daer en verloren
 In hem, die my had' uytverkoren
 In t'Cloosterken gheheel
 Wast Kercxken mijnder zielen deel.

De Godt-ghenietende, seydt dat Godt in t'Cloosterken het Oratoorken vvas, daer sy badt.

Wijse: Adonai ghenaedigh Heere. Oft: Hooghe deught. Req. 159.

D'Oratoorken daer ick stierde
 Mijn ghebeden tot den Heer,
 Daer ick Godts ghenaeде vierde
 In mijns herten inne-keer
 Was die self had in-gheset
 In dat Cloosterken t'ghebedt.
 In dat plaetsken soo bequame
 Ick van dat soet minne-slot
 Riep inwendigh aen den name
 Van den alder-hooghesten Godt,
 Bly in't Cloosterken mijn bed'
 In dat Oratoorken ded'.

Daer had ick al mijne ruste,
 Al mijns herten innigh werck,
 Al mijn vreught, al mijn welluste,
 Al mijn gheestelijck ghemerck:
 t'Cloosterken gaf my ghenucht
 d'Oratoorken alle vrucht
 Mijnen gheest stondt daer in't lichte
 Van die gheestelijcke Son,
 Die door-gaende mijn ghesichte
 Alle klaerheydt overwon:
 t'Cloosterken was schoon voorwaer,
 d'Oratoorken over-klaer.
 Om te bidden Godts ghenade,
 Om den Heere te hanghen aen,
 Wild' ick daer vroegh ende spaede
 Bloot van alle schepsels staen,
 Bloot in't Oratoorken hiel
 Ick in t'Cloosterken mijn ziel.
 K'stortede mijn hert daer uyt
 In die Zee van alle schatten,
 Die ick in dat soet besluyt
 Meerder sagh dan ick kost vatten:
 t'Cloosterken was troostelijck,
 d'Oratoorken t'Hemelrijck.
 Vrolijck ghingh ick in't verborghen
 Stadigh dat bidt-plaetsken in,
 Waer ick buyten alle sorghen
 Smolt in over-puere min,
 K'hiet in t'Cloosterken soo soet
 d'Oratoorken t'hooghte goet.

In t'ghebedt daer dagh en nachte
 Vond ick alle mijn vermaeck
 K'stondt vergaedert met aendachte
 Siende op die hooghste saeck:
 d'Oratoorken my uyt my
 Tooegh in t'Cloosterken soo bly.
 Wat niet Godt en was bleef buyten,
 Als ick hiel daer binnen feest;
 Liefde ded' my binnen sluyten
 Mijnen overbeelden gheest:
 d'Oratoorken was mijn *Een*
 In dat Cloosterken alleen.
 Niet en mocht met my daer komen,
 Daer't niet dan al Godt en was,
 Daer ick self mijn self ontnomen
 Moest te niet zijn op dat pas:
 Soo in't Cloosterken ick quam
 d'Oratoorken al ontnam.

De Godt-ghenietende. Hoe dat sy in t'Cloosterken Communiceerde.

Wijse: Il faudroit bien que la constance. Oft: Wie sal hier soo komentieren.
Oft: Komt Maeghden, kinders, &c. Affl. Oft: Wat is de doodt. Req. 46.

Wanneer ick ghingh om te ontfanghen
 Het broodt, dat my het leven gaf
 Dat my voldé naer mijn verlanghen,
 Daer goeden al my daelden af

In t'Cloosterken die spijsse bly
 My ver' ded' klimmen boven my.
 Mijn ziele stondt gansch af-ghescheyden
 Van allen hinder en belet,
 T'gheen dat my uyt had moghen leyden,
 Was ver' uyt mijnen grondt gheset:
 In t'Cloosterken met klaren gheest
 Hiel ick die alder-hooghste feest.
 Verledight stond' ick en ontslaghen
 Van al t'gheen dat niet Godt en was,
 Mijn ooghen niet meer en aen-saghen
 Dan Godts soet aenschijn op dat pas:
 K'vondt in die spijs van alles bloot
 In t'Cloosterken goedt over-groot.
 Terniet gheheel in Godts af-gronden
 Versonck mijn hert vol hemels licht,
 In klaerheydt wiert mijn ziel verslonden
 Met onuytsprekelyck ghesicht:
 In t'Cloosterken die spijsse rijck
 Gaf my troost ongrondeerlijck.
 In Godt versmolt ick heel van binnen,
 T'was Godt al t'ghene dat ick wist,
 Ick was verteert in't vier der minnen,
 Daer alle schepsel wordt ghemist:
 Die spijs in t'Cloosterken voorwaer
 Verwesende my heel in haer.
 Den schat des vreedts die Godt ontluyckte,
 En had ghelijcke weelden gheen,
 Rijckheden groot ick daer ghebruyckte,
 K'vondt alle schoonheydt in dat *Een*,

Dat *Een* my gaf lust boven lust
 In t' Cloosterken der hooghste rust.
 Ghenieten soet wiert my gheschoncken,
 Godts goedtheydt in mijn ziele riep
 Eer alderliefste, en wordt droncken,
 Schept vreught hier uyt den afgront diep;
 In t' Cloosterken van dees fonteyn
 Word' grondigh droncken ziele reyn.
 Al mijnen wensch, al mijn begheeren
 Wierd' op het opperste voldaan,
 My quam in hem heel te verteeren
 T'goedt, waer in alle weelden staen,
 In t' Cloosterken die spijs puer
 Ver-Goddelijckte mijn natuer.
 Meer had ick dan ick wenschen mochte
 T'was groot dat Godt my vinden liet,
 T'was alle goedt dat die spijs wrochte
 Niet en ontbrack in dat gheniet:
 In t' Cloosterken dat soet vermaeck
 Was alles Godts oprecht oorsaeck.
 Een sterckte groot ontfingh mijn ziele
 In't nutten van die hooghe spijs,
 Ghenaeden veel my inne vielen,
 K'wierdt overstroomt in wonderwijs:
 In t' Cloosterken dat ick vernam,
 Vyt t'diepste van Godts af-grondt quam
 Met eene ziel vol ghenuchten
 My d'bly ghenieten Godts voor-ghingh.
 Een Paradijs der hooghste vruchten
 Ick in die spijs Godts ontfingh:

Die spijs een hemelrijck vol vred'
 In t'Cloosterken my smaken ded'.
 T'gheluck was soo vol van pleysieren,
 Daer ick van Godt in wierdt gheleydt
 Soo vol wellustighe rivieren
 Van alderhande soetigheydt,
 Dat t'Cloosterken in t'herte mijn
 Meer dan den hemel scheen te zijn.

***De Godt-ghenietende. Dat Godt in t'Cloosterken het Choorken vvas,
 daer sy met verheven gheest Lof-sanghen songh.***

***Wijse: Vyt den afgrondt van mijn ghedachten. Oft: Het is my goedt. Req.
 156.***

Het Choorken daer ick placht te singhen,
 Om den lof Godts recht te volbringhen,
 Daer ick Godt soecht te lo9ven seer
 In t'Cloosterken, was Godt den Heer.
 Met mijnen gheest in Godt verheven
 Den Lof-sangh die ick Godt moest gheven,
 Die Godt in t'Cloosterken ontfongh,
 Ick in dat Opper-Choorken songh,
 Gheleert van Godt te klimmen boven
 Was ick, om Godt oprecht te loven,
 Daer ick in t'Cloosterken gheset
 Dat Choorken volghde onbelet.
 D'aenschijn der eeuwighe ghenade
 Sloegh ick in dat soet Choorken gaede,

In t'Cloosterken den sangh alleen
 Toogh mijn ghemercken op dat *Een*.
 Daer had ick licht ende verstande.
 Daer t'Cloosterken my ten vollen af
 In t'Cloosterken puer claerheydt gaf.
 Met al dat ick Godt mocht toe-schrijven,
 Sagh ick in t'Cloosterken my ontblijven,
 In t'Cloosterken sin ende stem
 Godt my verheffen ded' in hem.
 Vyt nederheydt was ick ghetoghen
 Dees leeghden al was ick ontvloghen
 Niet eerds en mocht voor Godts aenschijn
 In t'Cloosterken noch Choorken zijn.
 K'moest my van alle beeldt ontmaken,
 Om in dat Choorken Godts te raken,
 t'Choorken, en t'Cloosterken altoos
 Hielen my grondigh beeldeloos.
 Van al t'gheen dat my uyt moecht leyden
 Als ick daer was, was ick ghescheyden
 In t'Cloosterken noch Choorken oyt
 En kost ick zijn, en zijn verstroyt.
 In mijn ghesangh, in mijn uyt-spreken
 Ick in dat Choorken wierd' ontsteken,
 t'Choorken in t'Cloosterken mijn ziel
 Met t'hooghste goedt bekommert hiel.
 My smilten ded' in puere minne
 Dat Opper-Choorken boven sinne,
 Daer ick in t'Cloosterken in las
 Al mijn Ghetijden, waer ick was.

Ick las en songh daer mijn lof-sanghen
 Ghevestight met een bloot aen-hanghen
 In t'Cloosterken aen dat innigh goet
 Van t'Cloosterken Godts oversoet.
 Dat innigh goet door liefde stercke
 Aen-hingh' ick met mijns gheest ghemercke
 Daer my Godts schoonheydt toogh in haer
 In t'Coorken van t'Cloosterken klaer.

***De Godt-ghenietende. Dat Godt in t'Cloosterken het Rafterken vvas,
 daer sy at.***

***Wijse: Waer toe doch maeckt u mondeken reyn. Hard. Oft: Liefde en laet
 gheene traegheyt toe. Requiem. 136.***

Myn Rafterken vol saligheydt soet
 In t'Cloosterken vol vreught,
 Was d'Wesen self van d'opperste goet,
 Daer mijn ziel wierdt verheught:
 Mijn Rafterken oprecht was dat,
 Daer ick in t'Cloosterken in at.
 Dat was t'gheniet, dat was t'Paradijs,
 Dat was mijns herts vermaeck,
 Daer was alleen den dranck en de spijs,
 Daer ick in vonde smaeck,
 Dat Rafterken dat ghingh ick in
 In t'Cloosterken der soete min.
 Mijn ziele was ghestadelijck daer,
 Ick daer mijn voetsel nam:
 Daer vond' ick spijs des levens voorwaer,

Die my soo wel bequam,
 Dat ick in t'Cloosterken oprecht
 Aen t'Refterken my hiel ghehecht.
 Al wat ick daer inwendigh ontfinch,
 Was Godts ghenieten puer;
 Daer was alleen mijn vreught sonderlingh,
 Mijn vreught boven natuer:
 Dat Refterken was d'Menschen mijn
 In t'Cloosterken van Godts aenschijn,
 Meer vond' ick daer tot mijnen pleysier,
 Dan ick gronderen mocht,
 Voldaen wierd' ick in alder manier,
 Meer vond' ick dan ick socht:
 Dat Refterken mijns herten stondt
 In t'Cloosterken van mijnen grondt.
 Hoe wierd' ick daer van d'Wesen onthaelt,
 D'welck t'hoogste wesen was,
 Daer alle goedt uyt neder ghedaelt
 My soo volded' van pas,
 Dat in dat Cloosterken mijn ziel
 t'Refterken voor den hemel hiel.
 T'was alle goedt, t'was maet boven maet,
 K'en kant bewoorden niet;
 T'was hemels inden oppersten graet,
 Dat Godt my smaken liet:
 Dat Refterken Godts over-bly
 In t'Cloosterken my toogh uyt my.
 Ghespijst weird' ick, ick smolt in ghenucht,
 Mijn ziel at hemels broot,
 Mijn tafel was vol hemelsche vrucht,

Vol weelden over-groot:
 Mijn Refterken rijck over-rijck
 In t' Cloosterken was Goddelijck
 Ick sat daer wel, ick at daer gherust,
 Mijn hert hiel volle feest,
 Dat Refterken was al mijn wellust,
 Godt spijsde mijnen gheest:
 In t' Cloosterken uyt my gheset
 Hiel ick in t' Refterken bancket.
 Die vrolijckheydt die Godt my daer gaf
 Mijn krachten over-liep,
 Mij n ziel gheheel verwondert daer af
 In dien af-grondt riep,
 O Cloosterken van Godt den Heer
 Dit Refterken vermaeckt te zeer!
 Vervult was ick, ick was over-stort,
 Meer was ick dan voldaeen,
 Om met een woordt te segghen in't kort
 Ten kost niet beter gaen:
 Soo seer dat Refterken vol vred'
 In t' Cloosterken mijn ziel volded'

***De Godt-ghenietende. Dat Godt in t'Cloosterken het Wijnkelderken
vvas, daer sy in soetigheyt verdronck.***

Wijse: Wonderbaer was den Boom. Hard. Oft:

D'Wijnkelderken mijns gheests
In't soet besluyt der minnen
Daer d'innighste des feests
Gheviert wierdt boven sinnen,
Was dat af-grondigh goedt, dat my die wijnen schonck,
In t'Cloosterken verblijdt daer ick my in verdronck.

On eyndelijck vermaeck
Hadden al mijne krachten
Bevindende den smaeck
Des drancks boven ghedachten,
In dat wijn kelderken des afgrondts over-diep
Van t'Cloosterken daer my d'oneyndigh wesen riep.

Godt gaf my weelden puer
Weer boven mijn verlanghen,
Vermaeck boven natuer
Wast dat ick quam t'ontfanghen,
Van t'Cloosterken soo soet in't kelderken ick sat,
Daer mijne ziel verheught haer inden wijn vergat.

Vergheten had ick my
Door t'Goddelijck ghedincken
In't kelderken Godts bly,
Daer ick ghingh wijnen drincken:
In't kelderken my toogh die mijn ziel hadde lief,
Die my tot dien staet van t'Cloosterken verhief.

Meer dan ick wenschen mocht,
Met hooghe vrolijckheden
Wierdt mijnen wensch volbrocht
In dien grondt beneden,
Daer Godt sijn selven schonck, ende gheduerighlijck
D'wijnkelderken self was van t'Cloosterken soo rijck.

Daer wist ick wat de Bruydt
 Met Seraphinsche tonghe
 In t'Goddelijck besluydt
 Van den wijnkelder songhe?
 D'wijn kelderken oprecht my vreught gaf boven vreught
 In t'Cloosterken mijns gronts, daer ick in stont verheught.

De wijnen over-soet
 Die mijn ziel mocht ghenieten
 Vol alderhande goedt,
 Ded' Godt daer over-vlieten?
 In't kelderken voorwaer van t'Cloosterken mijn hert
 Met soetigheden groot heel overgoten wert.

Hoe diep versonck ick daer
 Vol hemelsche welluste,
 Daer mijnen dorste voorwaer
 Meer wies, hoe ick meer bluste:
 Den smaeck der soetigheydt soo lustelijck mijn ziel
 In dat wijnkelderken van t'Cloosterken beviel.

Soet als den honinghraet
 Wast dat my wierdt ghegheven,
 Ire soeter boven maet
 Was dien wijn verheven:
 D'wijnkelderken des gheest in t'Cloosterken vol vred'
 My dit uytsprekelijck met soetigheydt volded'

Aan dien pueren wijn
 Die ick daer binnen boude
 Mocht ick wel droncken zijn
 Voorwaer wel sonder sonde
 O Cloosterken vol vreught! o kelderken vol most!
 Dat wijn in hemelrijck maer beter zijn en kost.

***De Godt-ghenietende. Dat Godt in t'Cloosterken het sieck-kamerken
vvas, daer sy van minne queelde.***

Wijse: Beata immaculata.

In't hooghste daer op t' ghebooghste
 Ick uyt mijn selven stondt,
 Tot ruste naer mijnen luste
 Een sieck-kamerken vondt,
 Dat Godt self was, daer my ghenas
 In t'Cloosterken Godts liefde ras.
 Sieck wesen, was daer ghenesen
 In dat bly minne-slot,
 Meest danckte die meest verkranckte
 In't sieck kamerken Godt,
 Meest Lof-sanck sprack die meest was swack
 In t'Cloosterken vant ziel ghemack.
 Aan minne lagh ick daer inne
 Sieck hertelijck voorwaer,
 Ick queelde, met minne speelde
 In't sieck-kamerken klaer,
 Die sieckte mijn was minne pijn
 In t'Cloosterken van Godts aenschijn.
 Mijn suchten was van ghenuchten
 Vervult met alle goet,
 Vol vreughden die my verheughden
 In't sieck-kamerken soet.
 Die blijde sted' mijn ziel volded'
 In t'Cloosterken des hooghsten vred'

Daer boven in dat Godt loven
 Wierdt mijne ziel vermaeckt,
 In't puere boven natuere
 Sieck kamerken gheraecht,
 Tot allen ty vermaecte my
 In t'Cloosterken die stede bly.
 Gheseten in onghemeten
 Rijckheydt was mijne ziel,
 Rivieren vol van pleysieren
 T'sieck-kamerken in-hiel,
 K'had vreughden al sonder ghetal
 In t'Cloosterken van't zielen dal.
 O leven waer, ick verheven
 Puer sieck van minne lagh!
 Vreught wonder, die ick besonder
 In't sieck-kamerken sagh!
 Daer Godt my liet in't soet gheniet
 Van t'Cloosterken sonder verdriet
 Wat feeste wast mijnen gheeste
 In dat gheluck te staen,
 Daer t'herte mocht sonder smerte
 In't sieck-kamerken gaen,
 Daer smerten gheen maer vreught alleen
 In t'Cloosterken al was in een.
 Waer buyten ick al mocht sluyten,
 Wat niet uyt *Een* en quam.
 Naer wensche die mijnen mensche
 In't sieck kamerken nam,
 Waer dagh en nacht met bly ghedacht
 In t'Cloosterken ick over-bracht.

Verkreghe den vollen seghe
 Van my daer wiert gheheel,
 Godt wilde my gheven milde
 T'sieck-kamerken ten deel,
 Godt my door-vloedt, my over-goot,
 In troost van t'Cloosterken besloot.
 Godts vlieten, Godts over-gieten
 Was over-wonderlijck,
 K'ontbreke wat ick uyt-spreke
 Van 't sieck-kamerken rijck,
 O liefde bloot! o vollen schoot!
 O Cloosterken der weelden groot!
 O schatten! wie kan bevatten
 Den in-vloedt die daer liep?
 T'versaeden van Godts ghenaden
 In't sieck-kamerken diep:
 Noyt uyt-gheleydt, noyt wiert volseyde
 In t'Cloosterken Godts soetigheydt!

De Godt-soeckende, vvenscht naer dat gheluckigh Cloosterken der zielen.

***Wijse: Arridendo sonando, balando. Oft: Weest eeuwich goet ghepresen.
Req. 322.***

Hoe komt my kracht t'ontbreken!
 Hoe smilt mijn hert in my!
 Hoe wordt mijn ziel ontsteken
 Naer t'Cloosterken soo bly!
 Om te maken, te raken, te smaken
 D'oorsaek der saken.

Wie sal die rijckheydt vatten
 Die mijnen gronde voert?
 O Cloosterken der schatten
 Dat t'hert soo innevoert,
 Om te naken, te raken, te smaken
 D'orsaeck der saken.
 Gheluckigh waer mijn ziele,
 Dat my dat hoogste goet
 In t'Cloosterken voor-hiele
 Den vondt soo over-soet,
 Om te naken, te raken, te smaken
 D'orsaeck der saken.
 Wellust is boven sinnen,
 Die door Godts liefde bloot,
 In t'Cloosterken der minnen
 Komt tot die rijckheydt groot,
 Om te naken, te raken, te smaken
 D'orsaeck der saken.
 Oft die ghenade wonder
 Van Godts afgronden diep
 Met liefde soo besonder
 In t'Cloosterken my riep,
 Om te naken, te raken, te smaken
 D'orsaeck der saken.
 Wat is een stof der eerden
 Dat Godt hem daer toe booght?
 Die't stof soo boven weerden
 In t'Cloosterken verhooght,
 Om te naken, te raken, te smaken
 D'orsaeck der saken.

O Vrfeught der Seraphinnen!
 Blijſchap der ſaligheydt!
 Weelde der Cherubinnen
 In t'Cloosterken my leydt!
 Om te naken, te raken, te smaken
 D'oorsaeck der ſaken.
 Leest boven alle feeste
 Daer t'hert in Gode leeft!
 Mijn Godt aen mijnen gheeste
 In t'Cloosterken u gheeft,
 Om te naken, te raken, te smaken
 D'oorsaeck der ſaken.
 Laet worden eens verſlonden
 In u toch mijnen niet,
 Den ſchat eens der afgronden
 In t'Cloosterken my biet,
 Om te naken, te raken, te smaken
 D'oorsaeck der ſaken.
 Mocht mijn hert op-scheuren
 Van liefde groot tot u,
 Mijn Godt moecht my ghebeuren
 In t'Cloosterken sulcks nu
 Om te naken, te raken, te smaken
 D'oorsaeck der ſaken.
 Versmilt u mijne krachten,
 Ghewordt een met dat *Een*,
 Pooght naer dat goedt te trachten
 In t'Cloosterken alleen,
 Om te naken, te raken, te smaken
 D'oorsaeck der ſaken.

O eeuwige natuere
 Tot u mijn ziel verweckt,
 Aensiet mijn nietheydt puere,
 In t'Cloosterken my treckt,
 Om te naken, te raken, te smaken
 D'oorsaeck der saken.

***De Godt-ghenietende, seydt dat den Reghel in t'Cloosterken den vville
 Godts vvas.***

Wijse: Ick ben eenen armen Pelgrim. Oft: O vrede soet. Req. 191.

Godts wille was den Reghel daer,
 Daer ick in moest inwendigh lesen,
 Hoe dta mijn ziel een ziele klaer
 In t'Cloosterken moest wesen.
 Gheduerigh droegh ick over my
 Dat kort beslu6yt van alle deughden,
 Dat was den wecker aen mijn zy
 In t'Cloosterken vol vreughden.
 Moest ick my uyt oft inne gaen,
 Godts wille wast die my gheleydde,
 Die my in t'Cloosterken de baen
 Tot alle goetd bereyde.
 Godts wille wees my d'innigh licht
 Een klaerheydt sonder duysterheden,
 Sijn straelen aen mijns gheests ghesicht
 In t'Cloosterken voldeden.
 Versekert vondt ick my daer met,
 Gheen ander les en wild' ick leeren,

In t'Cloosterken had' ick't gheset
 Op dien wil des Heeren.
 T'kompas was dat van dien staet
 Godts wil wees my wat ick moest weten,
 Mijn wercken wierden met die maet
 In t'Cloosterken ghemeten.
 Het urwerck, daer mijn ure sloegh,
 Was my alleen Godrs wil daer binnen,
 Dat was den wijser die ick droegh
 In t'Cloosterken der minnen.
 Wat dat ick ded', wat dat ick liet,
 Ick moest het in die waghe wegghen,
 In t'Cloosterken een aesken niet
 En mocht ick legghen teghen.
 Aen dien toet-steen, wat ick soecht
 Wist ick klaer onderscheedt te vinden
 Oft het in t'Cloosterken staen moecht
 Voor d'ooghen des gheminden.
 Oprecht wast al dat ick daer las,
 T'was lichte sonder duysternissen,
 K'en kost als ick daer inne was,
 In t'Cloosterken niet missen.
 Den boeck des levens hiet ick dat,
 Het was den wegh voorwaer van d'leven,
 Fat ick in t'Cloosterken besat
 In mijnen Godt verheven.
 Door dien Reghel in mijn ziel
 Wierd' al oprechtigheydt gheboren,
 Wat ick in t'Cloosterken vast hiel,
 Moest daer in staen te voren.

Ick vondt daer alle wijsheydt in,
 Ick leerde daer mijn self versaecken
 Daer door quam ick t'goedt boven sin
 In t'Cloosterken te smaecken.

De Godt-ghenietende, van de ghehoorsaemhey in't Cloosterken.

***Wijse: Maria schoone Bruydt schoon Coninghin. Oft: Troost boven troost
 voorwaer. Req. 103.***

Al t'goet van t'Cloosterken daer in bestont,
 Datmen twee willen niet en vont,
 Tot dat Cloosterken bequaem
 Was, die Godt was ghehoorsaem.
 Ghehoorsaemhey oprecht floreerde daer
 In een volmaecktheyt wonderbaer,
 Als een puere school der min
 Had dat Cloosterken dat in.
 Soo ick daer binnen quam in dien vré,
 Was dat den eersten A.B.C.
 Die in t'Cloosterken zijn souw,
 Moest die les wel leeren nouw.
 Dat spreek-woort der Schriftuer stont over al,
 Victorien vertellen sal
 In dit Cloosterken niet dan,
 Die ghehoorsaem wesen kan.
 Gheen oogh en mocht ick op oft neder slaen
 Dan door inwendelijck vermaen,
 -In dat Cloosterken van Godt
 moest my komen dat ghebodt.

Mijn offerande was ghehoorsaemheydt,
 Mijn herte stondt daer toe bereydt,
 K'ded' in t'Cloosterken niet meer,
 Dan ghehoorsaem zijn den Heer.
 Waer dat ick henen gingh, k'en gingh daer eniet,
 Dan alst my Godt inwendigh hiet,
 Als die klokke teecken gaf,
 t'Cloosterken liep op en af.
 Al was my t'rusten soet, als Godt my riep,
 Door duysent dooden tot hem liep,
 t'Cloosterken met Godts bevel
 Was my t'soetste minne-spel.
 Stracks met dat windeken mijn schipken dreef,
 Oft ligghen op den ancker bleef,
 Soo in t'Cloosterken Godt sprack,
 t'Schipken vanden Oever stack.
 Op dien sonne-loop sagh ick altijd,
 Oft ick mijn schaduwe was quijt,
 Oft in t'Cloosterken altoos
 Mijnen wil was wille-loos.
 Te volghen mijnen wil een ooghenblick,
 Had' my gheweest den meesten schrick,
 Die in t'Cloosterken alleen
 Moest ghehoorsaem zijn aen *Een*.
 My grondigh uyt te gaen was mijne vreught,
 Lief had ick die oprechte deught,
 Mijns wils ledigh te zijn heel
 Was in t'Cloosterken mijn deel.

De Godt-ghenietende van de Armoede in t'Cloosterken.

Wijse: Het was een fraey rijck borghers kindt. Oft: Vervremt was die ghestorven ziel. Req. 87.

Armoede gaf my t'hooghste goet,
 Daer ick Godt in bevonde,
 Die maer Godts aenschijn over-soet,
 In naecktheydt vinden konde,
 Armoede weert ghepresen,
 Wat schat wast arm te wesen?
 In t'Cloosterken der weelden groot
 Wist dat mijn ziele bloot.
 Al wat ick was was daer verteert
 In nietheydt wonderlijcke,
 Daer ick, meer dan ick had begheert
 Vondt Godts wellusten rijke:
 K'vondt rijckheydt boven maten,
 K'vond' al met al te laten,
 Die t'Cloosterken zijn in-ghegaen,
 Die schatten Godts verstaen.
 K'en hadde niet, en haddet al,
 Godt was al mijn ghenieten,
 In hem sagh ick boven ghetal
 My goeden overvlieten:
 Hoe dat ick min behiele,
 Hoe dat my meer gheviele,
 In t'Cloosterken den afgront diep
 Vol goedts my over-liep.

Quijt was ick al mijn eyghentheydt,
 K'had Godt voor my weeromme;
 Om dat ick was van als ghescheydt,
 Was Godt mijnen rijckdomme:
 O derven saligh derven,
 Wat leven gaf dat sterven:
 In t'Cloosterken dat ick ontfinch,
 t'Begrijp te boven gingh.
 K'en was niet arm, maer rijck voorwaer,
 K'had rijckheyt onghemeten,
 Met eyghendomme niet een haer
 Van my en wiert beseten:
 Om d'eeuwighe ghenuchten
 Was ick den tijdt gaen vluchten,
 In t'Cloosterken wierd'ick verblijdt
 Met d'eeuwich boven tijdt.
 Verheven wast dat Godt my gaf,
 Dat Godt my daer liet smaken,
 Die't al had laten vallen af,
 Om in te moghen raken:
 Om dat ick't al ontvliedde,
 My groot gheluck gheschiedde:
 In t'Cloosterken voor eenen *Niet*
 My Godt al vinden liet.
 Godts rijckheyt die ick daer bevondt,
 Was boven prijs verheven,
 Het was een rijckheyt sonder grondt,
 T'was goedt van d'eeuwich leven,
 D'welck Godt my klaer betoonde,
 In mijn ziel, daer hy woonde,

Daer t'Cloosterken vol alle vreught
 My maeckte soo verheught.
 K'ontfingh meer dan ick segghen kan,
 O wonder minne schincken,
 Ick hadde daer meer weelden van,
 Dan herte moecht verdincken:
 Die Goddelijcke schatten
 En waeren niet om vatten
 In't Cloosterken der hooghste min
 Wast al goedt boven sin.

De Godt-ghenietende vande suyverheydt in t'Cloosterken.

***Wijse: Mondeken soet. Oft: Hoe ligh ick hier in dees allenden. Oft:
 Ghewenschte doot. Req. 43.***

Puer suyverheydt jeught mijnder wesen,
 Volmaecksel van heel mijn ghemoedt,
 Oprecht cieraet soo uyt-ghelesen
 Dat het verliefde t'hooghste goedt
 In t'Cloosterken met alle feeste
 T'onthaeken mijnen reynen gheeste.
 Als David Godts aenschijn ghemiste
 Tot sijnder overgroote smert,
 Alleenelijck te bidden wiste,
 Om een oprecht reyn suyver hert;
 Want in't puer Cloosterken der minne
 Light alle goedt reyn herten inne.

Maer wel weet ick hoe mijne ziele
 Om s'herten puere reynigheydt
 Haer voor den Schepper stadich hiele
 Van alle schepsels af-ghescheydt,
 In t'Cloosterken gansch niet met allen
 En moechter tusschen beyden vallen.
 Het moest al af, wat my te voren
 Oock vande puerheydt selve quam,
 Het moest al af, t'moest zijn verloren,
 Wat ick meer dan Godt self vernam:
 K'en hiel in t'Cloosterken soo pure
 Niet een ghedacht van creature.
 Mijn suyver oogh, mijn reyn ghemercke
 Mocht innigh letten op dat *Een*,
 Met een oprecht by-blijven stercke
 Sonder ghesichten anders gheen:
 Wat anders was onpuerheydt baerde,
 In t'Cloosterken d'oogh veronklaerde.
 T'was al belet, wat ick aenschouwde
 Buyten dat ongheschaepen licht,
 Het mijn ghemoedt ter deught verstouwde,
 Het hinderde mijns gheests ghesicht,
 In t'Cloosterken my duyster maeckte,
 Een schaduwe my veroorsaecte.
 Self in't gheniet dat ick bevonde,
 Moest ick dat letten wesen quijt;
 Het hinderde wat in my stonde,
 Stond' ick dies niet ontbloot altijt:
 In t'Cloosterken dat suyver leven
 Een haerken niet en moecht aenkleven.

K'en kan u noyt te recht uyt-spreken,
 Hoe puer dat mijnen grondt moest zijn,
 Hoe dat in my al moest ontbreken,
 Om puer t'aenschouwen Godts aenschijn:
 Het mindts dat ick in my gaf stede,
 In t'Cloosterken groot letsel dede.
 Een vleckē wast in d'opperkrachte,
 Wat niet en was dat wesen bloot,
 Dat ick bevond' boven ghedachte
 Naer all' uytwendigheden doodt,
 Doodt van al t'gheen dat was gheschapen,
 In t'Cloosterken om troost te rapen.
 Om puer wast al by t'hooghste Wesen,
 Wat dat van buyten inne-brack,
 T'ontnam my d'licht Godts uyt-ghelesen,
 Mijn hert uyt dat klaer wesen stack:
 In t'Cloosterken elcks beeldts vertooghe
 Onsuyverde mijn suyver ooghe.

De Godt-ghenietende van het Silentium in t'Cloosterken.

***Wijse: Den lustelijcken Mey is nu in den tijdt. Oft: Mijn herte dat gaet op.
 Req. 11.***

Ondeer de deughden al die ick daer sagh,
 Was eene deught besonder,
 Diemen strangh onderhiel nacht ende dagh
 Met trouw en neerste wonder,
 De welckmen in Ioannes leest

In Hemelrijck te zijn gheweest,
 En was dat innigh swijghen,
 Dat my plaets ded' in t'Cloosterken verkrijgen.
 Dat swijghen overstil was wonderbaer,
 Mijn ziel t'ontworden scheen,
 Gheen van mijn krachten al en hoord' ick daer,
 Den gheest in Godt verdween:
 Ghedachten al die hielen op,
 Om naer den soeten minne-klop
 In t'Cloosterken behendigh
 Met meerden vlijt en luysteren inwendich.
 My hiel ick onberoert in mijnen *Niet*,
 Ick stondt in een vergheten,
 Wat ick verschijnen sagh, verdwijnen liet,
 Ick hiel my onbeseten,
 Ick suste scherp, ick merckte nouw
 Oft ick Godts stem vernemen souw.
 In t'Cloosterken t'ontbreken
 Scheen ick gheheel, om godt te hooren spreken
 Ghelijck als weseloos weerhiel ick my,
 En had' een stil aenmercken,
 T'silentium was groot van alle zy,
 Het was een werck der wercken:
 K'versonck in mijnen gronde diep
 Om klaer te hooren die daer riep,
 Om ghelijck als ghestolen
 In t'Cloosterken te hooren d'woort verholen.
 Soo ick my nedersonck in mijnen grondt,
 Mijn krachten my ontvielen,
 Tot Godt al mijn aendache met stilte stondt

In dat vertreck der zielen,
 Al dat ick wist, al dat ick was
 Sweegh stemmeloos daer op dat pas:
 K'stondt om des Bruydegomme
 Aenspraecke soet in t'Cloosterken als stomme,
 Ten is te segghen niet met wat een vreught,
 Met wat ghewenschten segghen
 Dat mijnen gheeste wierdt in Godt verheught,
 Om dat ick had ghesweghen.
 Te recht vondt Hieremias goet
 T'verwachten met stilswijghen soet:
 Door swijghen innerlijcke
 Was t'Cloosterken mijn stadigh hemelrijcke
 Te spreken wast my soet van Godt den Heer,
 Maer soeter wast te smaken,
 Hoe dat Godt in den grondt den innekeer
 In rust wilde vermaken,
 Hoe dat ick inder zielen feest.
 Bevondt wat dat was van Godts gheest;
 Daer met een swijghen stille
 In t'Cloosterken ick hoorde naer Godts wille.

***De Godt-soeckende, bidt om klaerder uyt-legginghe van
Ghehoorsaemheydt, Armoede ende Reynicheydt.***

Wijse: Den Enghel van boven. Oft: T'is hemelsche weelde. Req. 207.

Vw' woorden verheven
 Zijn gheest ende leven
 Moecht ick u volghen naer
 Recht tot dat wesen klaer
 Moecht ick met u die baen
 Recht inne gaen,
 Om tot dat Cloosterken vol vreught
 Te komen door Godts gheest verheught.
 Te smaken Godts minne
 Ick hier nu beghinne
 Die mijnen gheest ontsteeckt,
 Als ghy my van haer spreeckt:
 Vw' woorden over-soet
 Van't innigh goet,
 Tot t' Cloosterken Godts over-bly
 Vol vrolijckheydt verwecken my.
 Dat innighste Wesen
 Hebt ghy my ghepresen,
 Ghy hebt mijn ziel gheraeckt,
 Mijn hert naer d'Wesen haeckt,
 O soeten inne-keer
 Tot Godt den Heer,

Daer Godt dat Cloosterken vertoont
 Daer t'hert in't hoogste wesen woont.
 Gheluckigh ghesichte
 In't opperste lichte
 Dat op-ghetoghen staet
 Daer die klaer Son op-gaet
 Die alle blijchap werckt
 Als t'hert aenmerckt
 In t'Cloosterken dat soet gheniet
 Daer't alle weelden inne siet.
 Wel vrolijck verslonden
 In't got der af-gronden
 In't licht van Godts aenschijn
 Moest ghy reyn ziele zijn
 Daer siet staen en kost noyt
 En staen verstroyt
 Daer ghy in t'Cloosterken gheleydt
 Van allen onrust stondt ghescheydt
 My stellen voor ooghen
 My breeder vertooghen
 Wilt, hoe datmen ghemeyn
 Ghehoorsaem, Arm, en Reyn
 Moet gaen den rechten pat
 Tot dien schat
 Diemen in t'Cloosterken ghebruyckt
 Daer haer de rijckheydt Godts ontluyckt
 Ick bid'u dees bede
 Voldoet my hier mede,
 Op dien wegh my set,
 Daer ick sonder belet

Ten eynde sekerlijck
 Godts innigh rijck,
 Godts Cloosterken vry en gherust
 Mach in-gaen naer mijns herten lust.

***De Godt-ghenietende, vertelt acht Conditien van de volmaeckte
 Ghehoorsaemheydt in t’Cloosterken, die een noodigh beghin vvas tot
 het eynde van alle volmaecktheydt.***

1. Gheduerigh.
2. In alles.
3. Sonder uytstel.
4. Sonder ontrustinghe.
5. Vlijtigh.
6. Op het puerste.
7. Vrolijck.
8. Ootmoedigh.

***De Godt-ghenietende. Dat de Ghehoorsaemheydt in t’Cloosterken
 gheduerigh ende in alles vvas.***

Wijse: Ick sont haer bussen en Canon.

Hoe sal ick u nu legghen uyt
 Die puerheydt overgroot,
 Die ick bevondt in dat besluyt
 Van mijns selfs wille bloot,
 Daer ick mijn self soo hoogh ende soo diep
 Om den wil Godts in t’Cloosterken ontliep?
 Heel mijnen wil die was ghestelt
 In den wil van den Heer,

De liefde Godts had met gheweldt,
 Mijn ziel berooft soo seer,
 Dat ick in my door alle mijnen gront
 Geen haer mijns selfs in t'Cloosterken en vont.
 O liefde soet en over-soet!
 Wat wast o ziele bly
 Te leven in dat eeuwich goet?
 Dat my heel trock uyt my,
 O Cloosterken! o klaer ghehoorsaemheydt,
 Daer ick in stondt gheduerigh toe bereyt?
 Gheduerigh sonder my gheheel
 Stondt mijnen wil verniet
 Godts wil was mijn eenigh deel,
 Daer ick mijn self om liet,
 Dagh ende nacht in als ick onverlast
 Op Godts wil stondt in t'Cloosterken gepast.
 Om klaer te staen voor Godts aenschijn,
 Moest ick waer dat ick ghingh,
 Quijt mijnen wil gheduerigh zijn
 Al om in alle dingh:
 In t'Cloosterken daer ick vond dat ick soecht,
 Noyt mijnen wil in Godts wil vinden moecht.
 K'en moechte noyt een ooghenblick
 Staen in mijns selfs verkies,
 Aen die puer liefde Godts leerd' ick
 In als mijns selfs verlies:
 Ghehoorsaemheydt was alle mijn ghewin,
 Mijn welvaert lagh in t'Cloosterken daer in.
 Ghehoorsaemheydt was mijn wellust,
 Ick ghingh mijn selven af,

Gheduerigh blijfchap ende rust
 Ghehoorsaemheydt my gaf:
 Al mijnen wensch in t'Cloosterken alleen
 Gheduerigh was Godts wil en anders geen.
 Met mijn begheerten altegaer,
 Met alle mijne trouw
 Steld' ick te werck Godts wille daer,
 Volgh' ick Godts wille nouw:
 Mijn ziel en kost in t'Cloosterken niet staen
 En Godt niet zijn gheduerigh onderdaen.
 K'mocht zijn in Godt gheduerigh quijt
 Wat ick in my vernam,
 In Godts wil moest ick staen altijd,
 Wat dat my over-quam:
 Strack soo ick d'minst naer mijnen wille ded',
 Mist ick in als van t'Cloosterken vol vred'.
 Dus om t'ghenieten over-puer
 Van t'Goddelijck vermaeck,
 Dat ick in't uyt-gaen der natuer
 Vond' in mijns wils versaeck,
 Was al mijn werck in t'Cloosterken maer dat,
 Dat ick noyt werck met eyghen wil besat.

De Godt-ghenietende. Dat de Ghehoorsaemhey in t'Cloosterken oock sonder uytstel en sonder ontrustinghe vvas.

Wijse: Het viel een Hemels dauwe. Oft: Puer staet de ziel van binnen. Req.

In t'Cloosterken vol vrede,
 In't minnelijck besluyt
 Met rust ick Godts wil dede,
 Sonder te stellen uyt:
 Die hemelsche welluste
 Die Godt mijn ziele boot,
 In t'Cloosterken der ruste
 Al uytstel buyten sloot.
 Om dat goet uyt-ghelesen
 Dat ick daer binnen sagh,
 Moest ick ghehoorsaem wesen
 Met rust nacht ende dagh,
 Van alle dat ontvredight,
 Van allen ongheduer,
 Moest staen mijn hert verledight
 In t'Cloosterken soo puer.
 Wat Godt van my begheerde,
 Wat dat ick teghen quam
 In rust ick my fondeerde,
 Sonder uytstel op-nam;
 In vrede mijnen gronde,
 In stilte mijne ziel

Met Godts wil waer ick stonde
 In t' Cloosterken behiel.
 Dat Cloosterken der minnen
 Hiel mijn hert onbelet
 Vyt ongheduer der sinnen
 Inwendelijck gheset;
 Niet en moecht my ontstellen,
 Wat den wil Godts toe-liet;
 Wat dat my wilde quellen,
 Ded' t' Cloosterken te niet.
 Met ruste t' allen tijden
 Stond' ick in't minne slot,
 K'en wist van teghenstrijden,
 Maer volghde Godts ghebots
 Niet en kost my vertragen,
 Ick liep met snellen stap:
 In t' Cloosterken t' naer jaghen
 En moecht niet wesen slap.
 Ghehoorsaemheydt my stierde
 Tot dat punct dat ick soecht,
 Daer ick Godts wille vierde
 Soo snelijck als ick moecht;
 Naer Godts wil mijnen wille
 Sonder uytstellen dreef,
 In t' Cloosterken Godts stille
 Noyt stille staen en bleef.
 Ick moest door alle weggen
 Naer-loopen die my riep;
 K'en quam hen nerghens teghen,
 Dan daer ick snelijck liep;

K'en sagh naer niet met allen
 Maer liep hem alleen naer,
 Om nerghens op te vallen
 Vyt t'Cloosterken Godts klaer.
 Ick liep daer ick moest komen,
 Ick was daer ick moest zijn,
 Ick vond' my op-ghenomen
 Voor t'Cloosterken aenschijn;
 Ick had een hemelrijcke,
 Den vrede onghequetst
 Hiel my gherustelijcke
 In t'Cloosterken ghemetst.
 Godt volgen was mijn leven,
 K'en kost niet houden op,
 K'moest my tot loopen gheven
 Tot elcken minnen klop:
 K'liep naer Godts minne trecken,
 Godts gheest dreef mijnen gheest,
 In t'Cloosterken my wecken
 Hy snellijck placht te feest.

De Godt-ghenietende. Dat de Ghehoorsaemheyt in t'Cloosterken oock vlijtigh ende op het puersten moest zijn.

Wijse: Ave der Maeghden Croone. Oft: Cupido wilt u spoeyen. Oft: Godt stondt met d'uytghelesen. Req. 213.

Vlijtigh den uyt-ghelesen
 Door grondelijck versaeck

Ghehoorsaem puer te wesen,
 Was alle mijn vermaeck,
 Als ick in t'Cloosterken my vondt,
 Daer Godt meer salfde mijnen grondt
 Hoe dat ick meer in puerheydt stont.
 Op't puerste moeste wercken
 In t'Cloosterken mijn ziel,
 Ick had een vlijtigh mercken,
 Watter te wercken viel,
 Om door t'gheen dat ick om Godt ded',
 Den Heer in t'Cloosterken vol vred'
 Daer puer ghehoorsaem te zijn med'.
 Daerom wat ick beghoste
 Ick altijd my bedacht,
 Oft Godts wil niet en koste
 Noch puerder zijn volbracht,
 En volghde vlijtigh dien sin
 In t'Cloosterken, daer naer Godts min
 Ick sagh te zijn meer puerheydts in.
 Ick sagh weer ende weder
 Tot d'edelste bereydt,
 Wat hoogher was oft neder
 In d'innighe puerheydt,
 Om met een vlijtighste ghemoet
 In t'Cloosterken der liefde soet
 Te zijn ghehoorsaem t'hooghste goet.
 Ghehoorsaem zijn op t'klaerste
 Wild' ick soo ick zijn moecht,
 Ick soecht op d'aldernaerste
 Te vinden dat ick soecht,

Ghehoorsaemheydt was waer ick met
 Op't vlijtighste puer onbelet
 In t' Cloosterken moest staen gheset.
 Dat was al mijn verlanghen,
 Daer ick op merckte nouw,
 Te zijn Godt in mijn ganghen
 Op't vlijtighste ghetrouw,
 Om innighlijck voor Godts aenschijn
 In t' Cloosterken des herten mijn
 Ghevesticht grondelijck te zijn.
 Daerom ick sonderlinghe
 Naer eysch van dien staet
 Dreef heel mijn oeffeninghe
 Op dien puersten graet,
 Want my dat goedt, dat ick naer liep,
 In t' Cloosterken soo hoogh soo diep
 Door alle weggen t'hemwaerts riep.
 Boven sin en verstande
 Als door een rechte leer
 Van puerheydt alderhande
 Op-ghingh ick tot den Heer,
 Om t' Cloosterken ghebenedijdt
 Op't puerste ghehoorsaem altijd
 Wild' ick onpuerheydt al zijn quijt.
 Voor my had ick ghenomen,
 Door die ghehoorsaemheydt
 Op't puerste in te komen,
 Als ick wierd' in-gheleydt,
 Met vlijtigheydt tot mijnen Godt
 In t' Cloosterken in't minne-slot

Ghingh ick puer in door sijn ghebodt.
 Dus wat ick kost verdincken,
 Vlijtigh dagh ende nacht
 Op't puerste Godt te schincken
 Soecht ick naer mijne macht,
 Want d'alderminste dat ick schonck
 In t'Cloosterken, daer hy't ontfongh,
 In hem verloren niet en gongh.

De Godt-ghenietende, Dat de Ghehoorsaemheyte in t'Cloosterken oock vrolijck ende ootmoedigh vvas.

Wijse: Hierusalem ghy schoone stadt. Oft: Naer dat eens was. Req. 129.

D'bly fundament van het ghesticht
 Dat op ghehoorsaemheyte ick bouwde
 In t'Cloosterken van d'eeuwigh licht,
 D'oetmoedigheyde ick meest betrouwde,
 Het was oetmoedigheyte mijns gheests,
 Daer ick verheught in mijnen gronde
 In t'Cloosterken des hooghste feests
 Naer Godts wil op ghevestight stonde.
 In't leeghste was mijn onderstandt,
 My grondelijck ick daer fondeerde,
 Daer ick te niet in minnen brandt
 In t'Cloosterken te gaen begheerde.
 Wat wercken dat ick wercken mocht,
 Daer ick den wille Godts voldede,
 Die ick in t'Cloosterken volbrocht,

Ootmoedigheydt droegh vrolijck mede.
 Want om Godt onderdaen te zijn,
 En in Godts wil te zijn voor-spoedigh,
 In t'Cloosterken voor Godts aenschijn
 Sagh ick dat ick moest zijn ootmoedigh.
 Godts gheest had lief die hooghe deught,
 D'ootmoedigh hert was zijn welluste,
 In t'Cloosterken met alle vreught
 Soecht ick hem daer te gheven ruste.
 Daerom wast dat ick my kleyn hiel,
 Om dat die deught groot was te achten,
 Daer den gheest Godts soo op verviel
 In t'Cloosterken boven ghedachten.
 Wat dat ick ded' Godt aenghenaem,
 Dat ded' ick met een neder-vlieten,
 Om Godt die ick was ghehoorsaem,
 In t'Cloosterken bly te ghenieten.
 My wierp ick inden afgrondt diep,
 Daer ondeught al in wierdt verloren,
 Daer ick in t'Cloosterken naer liep
 Den wil van mijnen uytverkoren.
 Daer quam ick Godt heel mijnen mensch
 In onderdaenigheydt te schincken
 My houdende naer s'herten wensch
 In t'Cloosterken in een versincken.
 Een manghelinghe wonderbaer
 Ded' mijnen niet met Godt gheheele
 In dat bly Cloosterken voorwaer,
 Daer't al voor niet my viel ten deele.
 Ootmoedigheydt! wat rijck verlies

Was die ghehoorsaemheydt der minnen?
 Daer mijnen *Niet* boven verkies
 In t'Cloosterken al quam te winnen.
 Gheluckelijck neer booghd' ick my
 Onder dat opper-goedt der goeden,
 Dat in dat Cloosterken soo bly
 Mijn ziel soo hoogh quam t'overvloeden.

De Godt-soeckende vvenscht naer dat Goddelijck leven in t'Cloosterken.

***Wijse: Arridendo, sonando, balando. Oft: Weest eeuwich goedt ghepresen.
 Req. 322.***

Rijckheden wonderlijcke! Over-gewenschten vondt!
 O Cloosterken Godts rijcke!
 Hoe wordt hier mijnen grondt
 Tot dat leven, verheven, gedreven
 T'hert heel te gheven!
 O vrolijckheydt besonder,
 Die wel dat goedt aensiet!
 O Cloosterken vol wonder,
 Wie en soud' worden niet
 Tot dat leven, verheven, gedreven,
 T'hert heel te gheven!
 Als ick hoor wat daer binnen
 Godt in den gheeste stort
 In t'Cloosterken der minnen,
 Mijn ziele grondigh wordt

Tot dat leven, verheven, gedreven,
 T'hert heel te gheven.
 Wat hemelsche welluste
 Waer't daer te niet te zijn?
 O Cloosterken der ruste
 Hoe staen die krachten mijn
 Tot dat leven, verheven, gedreven,
 T'hert heel te gheven.
 Oft ick daer wierdt ghetoghen,
 Oft ick daer vonde sted',
 Daer men wordt onbedroghen
 In t'Cloosterken vol vred'
 Tot dat leven, verheven, gedreven,
 T'hert heel te gheven.
 Hoe soud' ick my versaken
 In mijnen Godt verheught,
 Om met een grondigh blaken
 In t'Cloosterken vol vreught
 Tot dat leven, verheven, gedreven,
 T'hert heel te gheven.
 Hoe verr' soud' ick my laten
 verloren achter my,
 Om door trouw boven maten
 In t'Cloosterken soo bly
 Tot dat leven, verheven, gedreven,
 T'hert heel te gheven.
 Gheluckigh duysent keeren,
 Dat mijnen gheest waer
 In t'Cloosterken des Heeren,
 Die my soo vinde daer

Tot dat leven, verheven, gedreven,
 T'hert heel te gheven.
 Fonteyne der ghenuchten
 Moecht ick den ouden mensch
 In t'Cloosterken ontluchten,
 Om heel naer mijnen wensch
 Tot dat leven, verheven, gedreven,
 T'hert heel te gheven.
 Mijn binnenste verlanghen,
 Wilt my, o eeuwigh goetd,
 In t'Cloosterken ontfanghen
 Die staen met mijn ghemoedt
 Tot dat leven, verheven, gedreven,
 T'hert heel te gheven.

De Godt-ghenietende,

Dat uyt volmaeckte ghehoorsaemheydt in t'Cloosterken volmaeckte Armoede des gheest gheboren vvordt, om dat het eerste gebodt (d'vvelck is Godt lief te hebben uyt gheheelder herten, zielen, krachten, ende gheest) op het volmaeckste niet volbrocht en vvordt, ten zy dat het al uyt het herte, ziele, krachten ende gheest zy, vvat Godt niet en is die gheenen mede-gheselle toe en laet, maer alleen in Armoede des gheest ende inden blooten grondt der zielen vvoonen vvilt.

Vijf trappen van Gheestelijke Armoede, oft invvendighe ontblootinghe in het Cloosterken.

Der sinnen van uyt-ghestortheden op creaturen.
 Des herten van affectie tot creatueren.
 Der zielen van verbeeltheden der creaturen.
 Der krachten van besetentheden met creatueren.
 Des gheests van duysternissen door creatueren.

Van Armoede oft ontblootinghe der vijf sinnen, die de poorten vvaeren, door de vvelcke alle hindernissen inde ziel quamen, ende in den eersten vande ontblootinghe des Ghesichts.

Wijse: Ghy die in droefheydt zijt. Oft: Schoon ist voorwaer te zijn. Req. 219.

Soud' ick hier legghen uyt
 Die rijckheydt van't besluyt,
 Daer ick Godt vonde binnen,
 Als ick naeckt ende bloot
 Naer alle mijnen sinnen
 Stondt in armoede groot;
 Soo weet reyn ziele dat,
 Dat t'gheen dat ick besat
 In t'Cloosterken der minnen,
 Was d'alder sinnen doot.
 Het was in als gheheel,

Een doodt naer d'nederdeel,
 Een gansch verstorven leven,
 Een uyt-gaen der natuer,
 Een doodt sonder aenkleven,
 Een s'gheests armoede puer,
 Waer ick gheduerelijck
 Strandt in't ghenieten rijck
 Van t'Cloosterken verheven
 Vyt sinnen ongheduer.
 Het wanckelbaer ghesicht
 Dat hem verloopt soo licht,
 In als stondt soo gheseten
 Dat waer ick henen ghingh,
 Scheen ganschelijck verghten
 Te hebben alle dingh;
 Als oft ick nimmermeer
 Ghedaen en had uyt keer
 Vyt die mijns gheests onweten
 In t'Cloosterken ontfingh.
 Hoe was ick uyter maet
 Gherecht naer dien staet,
 Daer ick Godt in bevonde,
 In alle plaets en sted'
 Had ick, die in Godt stonde,
 Mijn ooghe wachte med',
 Soo dat ick nacht en dagh
 Niet willens en aensagh,
 Dat schaedde mijnen gronde
 In t'Cloosterken vol vred'.
 K'stond' in die wachte nouw

Den hoogsten soo ghetrouw,
 Dat wat dat ick aenmerckte,
 Ick soo t'ghesicht weer-hiel,
 Oock selver als ick werckte;
 Dat t'nerghens op en viel,
 Om daer te nemen rust
 Met sinnelijcken lust;
 D'welck grondelijck versterckte
 In t'Cloosterken mijn ziel.
 Ick hadde t'allen ty
 Mijns gheests armoede by,
 Om in al mijne ganghen
 Wat my quam in't ghemoedt,
 Te worden niet bevanghen,
 Om t'aensien eenigh goedt,
 Dan eenighlijck alleen
 Dat aldersoetste *Een*,
 Dat ick bloot moest aenhanghen
 In t'Cloosterken soo soet.
 Dat maeckte my bequaem,
 Lief, en Godt aenghenaem
 In blootheydt der ghedachten,
 In s'herten ledigheydt,
 In armoede der krachten
 Van sinnen af-ghescheydt,
 In den gheest onbekleedt
 Tot alle goed bereedt,
 Naer t'Cloosterken te trachten
 Vyt my gheheel gheleudt.

De Godt-ghenietende, spreeckt vande Armoede, oft ontblootinghe des ghehoors.

Wijse: O Iesu goedt. Oft: Godt wordt ghesoecht. Requiem 122.

Weet ghy hoe seer
 Dat mijn ghehoor stondt bloot
 In den in-keer
 Met eene wachte groot
 Van alle dinghen wijt vervremt,
 Diemen ver' buyten Godt vernemt,
 Waer door mijn ziel
 In t'Cloosterken haer hiel?
 T'gheen datmen sprack
 D'aendachte sonderlingh
 My niet en brack
 Daer ick tot Godt me ghingh;
 Want om Godts stem te hooren aen,
 Wild' ick gheen ander gaede-slaen:
 Godt was alleen
 In t'Cloosterken mijn *Een*.
 Ick was gheleert
 Aendachtelijck tot Godt
 Te staen ghekeert
 In dat soet minne-slot,
 Ick hiel mijn hert by Godt altoos
 En arm, en naeckt, en beeldeloos,
 Bloot van natuer
 In t'Cloosterken Godts puer.

K'en liep niet uyt
 Watter ghesproken wierdt,
 K'bleef in't besluyt
 Tot mijnen Godt ghestiert,
 Godt die my naer sijn in-spraeck dreef,
 Weerhiel my dat ick binnen bleef:
 T'was d'leven mijn,
 In t'Cloosterken te zijn.
 Als ick my vondt,
 Daer kautenantie was,
 In mijnen grondt
 Soecht ick t'ontvlieden ras:
 Ick luysterde naer hoogher saeck,
 Ick had ghenucht in Godts aenspraeck,
 Die stem was goedt
 In t'Cloosterken soo soet.
 Wat ick vvernam
 Van schepsels al-ghelijck,
 Dat niet en quam
 Vyt dat inwendigh rijck,
 Dat liet ick varen altemael
 Om die verholen minnen-tael,
 Die Godt my ded'
 In t'Cloosterken vol vred'.
 Te hooren iet
 Van tijtelijck vreught,
 En maeckte niet
 Mijn innigheydt verheught:
 Mijns herten eenighe wellust
 In't hooghste Wesen hadde rust,

Daer hoord' ick naer
 In t' Cloosterken Godts klaer.
 Dat was het woordt
 Dat mijnen gheeste soecht,
 Dat klaer ghehoort
 Van my wel wesen moecht;
 Dat was dat my voldoeningh gaf,
 Daer weelden al my daalden af,
 Dat was gheheel
 In t' Cloosterken mijn deel.

De Godt-ghenietende spreeckt van de Armoede oft ontblootinghe des Reucks.

Wijse: Non ie nay plus ma liberté. Oft: In die woestijn. Req. 243.

Ten was gheen ijdel slechte vreught,
 Daer Godt my maeckte self verheught,
 My d'wonder besonder
 Van t' Cloosterken mijns gronde diep
 Vyt alle ijdel vreughden riep.
 De reucken daermen inne vindt,
 T'gheen datmen ijdelijck bemindt,
 Te kleyne, t'onreyne
 My waren by den hooghsten schat,
 Die ick in t' Cloosterken besat.
 Als ick daer quam, daer ick moest zijn,
 Naer't soecken was t'bevinden mijn;
 Verkoren te voren
 Had ick't verlies om het ghewin,

Om t'Cloosterken te treden in.
 K'vondt daer den *Al* om doen *Niet*,
 Die ick te voren vrolijk liet:
 Dat eene alleene
 Dat ick in't Cloosterken bequaem,
 My alle ijdelheydt ontnam.
 Ick was vervult met alle goet,
 K'en sagh naer gheene reucken soet,
 Den gheeste die feeste
 In t'Cloosterken met d'Wesen hiel,
 Op sulcke schepsels niet en viel.
 T'was kleyn t'gheen dat my groote schaed'
 Oorsaecken kost in Godts ghenaed',
 In't minste lagh winste,
 Niet d'minste reucxken dat ick liet,
 En ghingh in't Cloosterken te niet.
 Daer mate dat ick my ghingh uyt,
 Schonck Godt my troost in dat besluyt,
 Dat leven verheven
 In t'Cloosterken der weelden groot
 Moest alle sinnen hebben bloot.
 My waren slecht, snood' en onweerd't
 Die ijdelheden vander eerdt,
 Te klare voorwaere
 By t'Cloosterken soo over-puer
 Stoncken die lusten van natuer.
 Ghemerck op reuck moest sterven heel,
 Dat beeldt dat ded' groot achterdeel,
 Daer d'ooghe t'vtooghe
 In t'Cloosterken van d'innigh licht

Moest sien met onverbeeldt ghesicht.
 T'minst dat ick op den reuck nam acht,
 Een beeldt tot mijnen gheeste bracht,
 Waer mede t'my dede
 In t'Cloosterken van mijnen grondt
 Verliesen t'goede dat ick bevondt.
 Staen moest ick onverbeeldt altijdt,
 Als ick daer wilde staen verblijdt,
 Onweten vergheten
 Verliesen al wat buyten was,
 Quam maer in t'Cloosterken te pas.

De Godt-ghenietende, spreeckt vande armoede, oft ontblootinghe des smaecks.

Wijse: Ghy hertekens goedt van wille. Oft: T'is al van kleynder weerden.
Req. 224.

Onder al mijn vijanden
 Die ick hiet huysgenooten,
 Die my sterck teghenspannden,
 Om uyt mijn vreught te stooten,
 Ded' my den smaeck orloghen aen
 Met seer lustigh gheweldt,
 Dat wonder was te blijven staen
 In t'Cloosterken ghesteldt.
 Dat sinnelijck ghenoeghen
 Lockte mijn hert beneden,
 Om mijn ghemoedt te voeghen
 Tot ijdel soeticheden,
 Beneden in den sinnen strick,

Waer van met herten strijdt
 In t'Cloosterken der zielen ick
 My mijden moest altijd.
 Soo mijnen smaeck beghoste
 My lustigh te bevechten,
 Moest ick d'best dat ick koste
 My staedelijck oprechten,
 Om arm, en bloot, en naect te zijn
 Van dat slecht ijdel soet,
 In t'Cloosterken daer t'herte mijn
 Moecht smaken d'eeuwigh goet.
 D'beeldt moest ick gansch ghemissen,
 Dat ick in't smaken vondt,
 Oft t'baerde duysternissen
 In mijnder zielen grondt,
 Arm moest ick wesen ende bloot
 Van smaeck naer dien sin,
 Oft k'viel door duysternisse groot
 Vyt t'Cloosterken der min.
 Wie soude dat ghelooven,
 Dat van een goet soo rijcke
 Een kleyn beeldt soud' berooven
 Den gheest soo ganschelijcke?
 Soo ick bevonde metter daet
 In t'Cloosterken gheset
 Daer lust en smaeck in dien staet
 My dede groot belet.
 Den smaeck had schalcke trecken,
 Om den gheest uyt te leyden,
 Hy wiste te verwecken

Verbeeldtheydt tusschen beyden,
 Om Godt oprecht te zijn ghetrouw,
 Als ick daer was gheraect,
 In t'Cloosterken ontvliedd' ick nouw
 Watmen hier buyten smaect.

De Godt-ghenietende, spreekt van de Armoede, oft ontblootinghe des Ghevoelens.

Wijse: Lancks de kanten vander sinnen. Oft: Dat ick moecht van u begheeren.
Req. 162.

Doen ick quam in dat soet Wesen,
 Dat ick grondigh in my vondt,
 Vyt t'ghevoelen was gheresen
 Mijnen gheest in mijnen grondt,
 Daer ick uyt de sinnen stondt:
 In dat Cloosterken altijd
 Was ick het ghevoelen quijt
 Met aenvechtingh ende strijt.
 T'soet gheniet van Godts wellusten
 Boven sinnen was ghehooght,
 Die daer moecht in't Wesen rusten
 Neder niet en wierdt ghebooght,
 Tot t'gheen dat hier wierdt vertooght;
 t'Cloosterken der innigheydt,
 Daer ick tot Godt was ghebeydt,
 Was van hier seer wijt gheschreyt.
 Dese sinnelijke beelden
 Dat goet niet en raecten aen,
 In die Goddelijcke weelden
 Moest ick boven sinnen staen,

Al wat eerds was moest vergaen:
 Godt die my daer binnen brocht,
 Wiens Cloosterken ick soecht,
 Ick alleen daer vinden moecht.
 Godt vond' ick daer in mijn ziele.
 Daer de sinnen waeren doodt,
 Daer ick hem sagh en behiele
 In een onverbeeltheydt bloot,
 Vol rijckheden over-groot,
 Wonder wast dat ick vernam,
 Als in t'Cloosterken ick quam,
 Daer't al vier was ende vlam.
 In dat Cloosterken verheven
 Was Godt self mijn eyghen sted'
 Gheen ghevoelen en had leven
 In soo Goddelijcken vred',
 Daer my Godt in branden ded':
 Op een hemelsche manier
 In dat Cloosterken vol vier
 Was gheniet van dat pleysier.
 In't bevinden van den Heere
 Daer ick stondt met bloot ghemoedt,
 Was alleen ende niet meere
 Dat bevinden oversoet
 Van dat innigh eeuwich goedt,
 Dat was t'Cloosterken alleen,
 Daer ick was met Godt maer *Een*,
 Die ick sagh en anders gheen.
 Daer versonck ick boven sinnen
 In die klaerheydt over puer,

Minnende den roep der minnen
 Onghevoelijck in natuer,
 Vremt van sinnen ongheduer:
 t'Cloosterken gaf my vermaeck
 In die alderhooghste saeck
 Boven allen sinnen smaeck.
 Dat bevinden Goddelijcke
 Met dat sinnelijck verlies
 Was een ledigheydt soo rijcke,
 Die soo in mijn ziele wies,
 Daer ick stont boven verkies,
 Dat door t'goedt dat Godt my schonck,
 Ick, die uyt my in Godt sonck,
 Heel in t'Cloosterken verdronck.
 Al verloren, al ghewonnen
 In dat vrolijck minne-slot,
 Meer dan sinnen vatten konnen,
 Riep ick uyt tot mijnen Godt;
 Daer ick stondt tot sijn ghebodt!
 Weest o eeuwigh goedt ghedanckt,
 Die meer gheeft dan hert verlanght
 Die gh'in t'Cloosterken ontfanght!

De Godt-ghenietende, seydt dat de volmaeckte Armoede des herten gheleghen vvas, in ontblootinghe van affectien tot creatueren, in vier stucken verdeelt door alle onghereghelde passien ende gheneghentheden in besloten vvaeren.

Ydel {	Blijschap.
Ydel {	Droefheydt.
Ydel {	Hoop.
Ydel {	Vreese.

Vande Armoede oft ontblootinghe des herten van ijdel blijschap.

Wijse: Ick sat en phantaseerde. Oft: Hoe nieuw en enghe paeden. Req. 227.

Eer dat my Godt liet binnen
 Met volle over-handt
 Over mijn ijdel sinnen,
 Die ick ded' wederstandt,
 Eer Godt my plaetse gaf,
 Moest al af,
 Wat quellen moecht mijn hert
 Eer dat ick onberoert
 In-ghevoert
 In t' Cloosterken Godts wert.
 Mijn ijdel vrolijckheden
 Daer't hert te voren stondt,

Die my ontberen deden
 Godts blijschap in den grondt,
 Die moesten zijn te niet,
 Eer Godt liet
 In hem gaen mijnen gheest,
 Daer meer vreught dan men vat
 Ick besat,
 In t'Cloosterken vol feest.
 Het moest uyt Godt al spruyten,
 Wat t'hert moecht brenghen med',
 Ick moeste buyten sluyten
 Al wat my hinder ded':
 Wat vreught dat in my quam
 Godt ontnam
 Die uyt Godt niet en vloot;
 Godts vreught in't opperdeel
 My gheheel
 In t'Cloosterken besloot.
 Godts vreught in my t'ontspringhen
 Quam uyt Godts liefde puer,
 Dan tijtelijcke dinghen
 Quam blijschap van natuer:
 Natuere wilt en woest
 Wegh zijn moest
 Met al dat sy vast hiel,
 Eer Godt uyt puere trouw
 Laeten souw
 In t'Cloosterken mijn ziel.
 Mijn hert vol eyghen leven
 Dat hem soo noode stierf,

Had soo menigh aenkleven
 Daer't hem mede bedierf;
 Het moest, al wast hem pijn,
 berooft zijn,
 T'moest wesen arm ghemaect,
 Oft noyt en had verblijdt
 Boven tijdt
 In t'Cloosterken gheraect.
 Het moeste zijn verledight,
 Het moeste zijn ontbloot,
 Het moeste zijn ghevredight,
 Het moeste zijn ghedoodt,
 Sijn blijschap was te slecht,
 Onoprecht,
 T'moest zijn daer van ghescheydt,
 Om te worden vol vreught,
 Puer verheught
 In t'Cloosterken gheleydt.
 Met alle mijn vermoghen
 Ick d'ijdel vreught bevoecht,
 Om te zijn in-ghetoghen
 In die vreught die ick soecht;
 Vast hiel ick aen dat goet
 Mijn ghemoedt,
 Daer alle goet aenhingh,
 Dat van mijn selven my
 Grondigh vry
 In t'Cloosterken ontfingh.
 Daer quam ick te ontfanghen
 Godts troost duysentmael meer,

Dan hert oyt kost ontfanghen
 Ghetroost buyten den Heer:
 Godts blijchap was voorwaer
 Wonderbaer,
 Daer mijn ziel in versonck,
 T'vermaeck ghingh boven sin,
 Dat Godts min
 In t'Cloosterken my schonck.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede oft ontblootinghe des herten aengaende ijdel Droefheydt.

Wijse: Ick ghingh een mael spaceren. Oft: In Godt te zijn vriendin versoncken.

De weelde die daer was te proeven,
 Als ick in Gode quam,
 Die al dat kost bedroeven
 Met volle blijchap van my nam,
 In t'Cloosterken der hooghste goeden
 Was eene zee vol overvloeden.
 Vyt t'Cloosterken wat ick oyt vonde,
 Was droefheydt en ontsmaeck,
 T'en was niet dan herts wonde,
 Niet dan allend' en onvermaeck,
 Maer droefheydt gheen en kost ick weten
 In t'Cloosterken mijns Godts gheseten.
 Daer buyten moest ick al vernieten,
 Het trock al van den Heer;
 K'en vonde daer niet dan verdrieten,

Niet dan druck ende seer:
 Wat vinden moecht ick meer dan galle
 Vyt t'Cloosterken van weeldel alle?
 Daerom wat dat ick buyten soechte,
 In druck was ick ghestelt,
 Wat ick daer vinden moechte,
 Met droefheydt vond' ick my ghequelt:
 Vyt t'Cloosterken in creatueren
 Had ick altijd leedt te besueren.
 Ghesuyvert worden moest mijn herte
 Van al dat uyt Godt leydt,
 Dat niet en gaf dan smerte,
 Niet dan verdriet en bitterheydt:
 In t'Cloosterken om eens te komen,
 Mijn hertsweer my moest zijn ontnomen.
 Godt was der blijschap eyghen stede,
 Noyt rouw en vond' ick daer,
 Schepsels druck brochten mede,
 Blijschap was inden Schepper maer:
 In t'Cloosterken wellusten waren,
 Al' anderheydt moest t'hert bewaren.
 Vyt anderheydt wierdt leedt gheboren,
 Blijschap in't hooghste goedt,
 K'moest hebben al verloren,
 Eer Godt verblijdde mijn ghemoedt:
 In t'Cloosterken om troost te smaken,
 Zijn moest mijn hert bloot alder saken.
 Bloot moest mijn hert zijn om t'ontfanghen
 Godts blijschap boven tijdt,
 Om Godt bly aen te ganghen,

Moest ick zijn alle droefheydt quijt:
 Dus soecht ick biuten al t'ontvluchten
 Om t' Cloosterken van Godts ghenuchten.

De Godt-ghenietende spreeckt van de Armoede oft ontblootinghe des herten, aengaende de ijdel Hope.

Wijse: Hoort ghy ionghe ghesellekens al. Oft: Vereeninghe met t'hoogste goedt. Req. 265.

Naer dat mijn hert langh had ghestaen
 Met hoop, om eens in Godt te gaen,
 En dat tot sijn gheniet
 My Godt in liet,
 Sagh mijnen gheeste klaer
 In t' Cloosterken oprecht,
 Dat eynden altegaer
 Daer buyten waren slecht.
 Buyten Godt self gheen hope meer,
 Riep mijnen gheeste tot den Heer,
 Mijn hoop voort eeuwelijck
 Op gheen aerdtrijk!
 Maer eeuwelijck in u
 Sal rusten overbly
 Mijn Godt, die vinde nu
 Uw' Cloosterken in my.
 Tot dat mijn hoop daer was volbrocht,
 Wat dat ick elders hopen mocht,

Gaf my veel meer onvred',
 Dan 't wel volded':
 Maer als ick binnen quam,
 T'goedt dat ick inden grondt
 In t'Cloosterken vernam,
 Was t'goedt daer ick naer stondt.
 Dat goedt dat hiel ick voor mijn deel,
 Mijn hoop steld' ick daer op gheheel,
 Wat my daer buyten riep,
 Ick ver' ontliep:
 In creatueren al
 Vyt t'Cloosterken des gheests
 Ghevonden had ick gal
 In schijnselen des feests,
 Op Godt ick my betrouwen moecht,
 Daer ick moecht vinden dat ick soecht,
 Op al dat buyten lagh
 Ick niet en sagh:
 Vytwendigheyt was vals,
 Vytwendigheyt die loogh,
 Vyt t'Cloosterken in als
 D'uytwendigh my bedroogh.
 In Ghodt moecht staen mijn herte puer,
 Mijn hoop en vonde daer gheen suer,
 Mijn haken dat was Godt
 In't minne-slot:
 Ick had buyten gheleert,
 Te voren in mijn hert
 Vyt t'Cloosterken ghekeert,
 Hoe creatuere smert.

Godt was den troost die ick verloor,
 Daer ick gheen hoop in en verloor,
 Daer mijnen gheeste vast
 Op stondt ghepast:
 Daer ick in sekerheydt
 Mijns herten waeren schat
 Vyt schepsels al gheleydt
 In t' Cloosterken besat.

De Godt-ghenietende spreekt vande Armoede of ontblootinghe des Herten, aengaende ijdel vrees.

Wijse: Verheught u met jolijt. Oft: Troost over-wonderbaer. Req. 267.

Myn Godt wat swaren last
 Wast te verdragen
 Vrees die in't herte wast
 Met innigh knaghen,
 Ick weet wat leet dat van my wiert bevonden
 Als ick noch stond' in al die droeve wonden
 Van vrees naer de natuer
 Die my in perssen suer
 Vyt t' Cloosterken Godts puer
 Vast hiel ghebonden.
 Ick stonde daer ghequelt
 Met rouwich treuren,
 Mijn hert in encxt ghestelt
 Scheen my te scheuren:

Ick sagh mijn self in duysent perssen steken,
 K'en wist aen wie mijn bitter leet uyt-spreken,
 Tot dat mijn anxtich hert
 Ghejaeght door sijne smert
 In t'Cloosterken Godts wert
 Vyt eerds ghebreken.
 O Cloosterken Godts soet
 Vol soet betrouwen
 Daer ick met vry ghemoet
 Godt moecht aenschouwen!
 Hoe wel gerust stont mijnen geest daer binnen,
 Daer ick de vrees door liefde kost verwinnen,
 Daer ick der zielen schat
 In t'Cloosterken besat,
 En alle vrees vergat
 Door kracht der minnen.
 Liefde joegh t'vreesen uyt,
 Sy was volkomen,
 Vrees die uyt liefde spruyt
 Wierdt daer vernomen:
 Ick stondt bevrijdt van veel veranderinghen,
 Mijn krachten al dat eeuwigh goet aenhingen,
 Mijn vreese was ghesust,
 In t'Cloosterken vol rust
 Ghinght al naer mijnen lust
 In alle dinghen.
 Godt die my inne liet,
 Ontnam my perssen;
 Godt quam my met gheniet
 T'hert te ververssen:

Den strijdt hiel op, daer vrees my med' bestrede,
 K'en vonde niet dat my meer vrees aen dede;
 Al wat my inne viel
 In t'Cloosterken mijn ziel
 Heel onverslaghen hiel
 In rust en vrede.
 Vast steund' ick op den Heer,
 Godt was mijn sterckte,
 Gheen sorgh noch vrees meer
 In my en werckte,
 K'stond' onberoert, k'stond' sonder achterdincken,
 In mijnen Godt sagh ick mijn siel versincken:
 K'en wist van vrees gheen,
 In t'Cloosterken alleen
 Was mijn rust in dat *Een*,
 Dat ick sagh blincken.
 O vrolijck minne-slot!
 O rust verhdeven
 Daer mijn hert soo in Godt
 Ghesterckt moecht leven!
 Dat gheene vrees, noch ancxt van geene saken
 Mijn hert in Godt oyt ongherust kost maken.
 Dat ick tot gheender ty
 In t'Cloosterken soo bly
 Ontsteltenis in my
 En konde raken.

De Godt-ghenietende, Dat de volmaeckte Armoede der zielen, gheleghen vvas in onblootinghe van alle Verbeeltheden, hoe edel dat die oock zijn moechten.

Van neghenderhande Verbeeltheden.

- Van { Voorleden stonden, om berouw te scheppen.
- Van { Alle deughden, om die te oeffenen.
- Van { D'leven der Heylighen, om daer door verweckt te worden.
- Van { D'lijden Christi, om te volghen.
- Van { De edelheydt der zielen, om waer te nemen.
- Van { De weerdigheydt des H. Sacraments, om devoot daer toe te zijn.
- Van { De vereeninghe van de Godtheyt met de menscheyt om van Godts goedtheyt te verwonderen.
- Van { De H. Drijvuldigheyte om in liefde te versincken
- Van { Het Goddelijck Wesen om over al tot Godt aendachtigh te zijn.

In den eersten van de Armoede oft ontblootinghe der zielen, aengaende de verbeeltheyt der voor-leden sonden om berouvv te scheppen.

Wijse: Ick peys op een persoon. Oft: Fonteyne der ghenaden. Req. 170.

Als ick daer wilde komen,
 Daer Godt my naermaels brocht,
 Had ick voor my ghenomen,
 Te vinden die ick socht,
 K'nam op mijn trouw,
 Wat dat my kosten souw,

Door weghen al tot d'alderminste baen,
 Daer ick kost voortganch mercken aen,
 Om t'Cloosterken te gaen.
 Mijn ziel die had ghevonden
 Eenen ghemeynen pat,
 Aenmerckinghe der sonden,
 Daer ick in droefheydt sat,
 Daer ick aensagh
 Met tranen en beklagh,
 Met bitter leidt, met een versincken diep,
 Hoe ick Godts goedtheydt, die my schiep,
 In t'Cloosterken ontliep.
 Mijn hert scheen my te breken,
 T'ontworden scheen mijn ziel,
 T'en waer niet om uyt-spreken
 In wat druck dat ick viel,
 Als ick t'ghemerck
 sloegh op Godts liefde sterck,
 Die ick verwierp met mijne sonden snoot,
 Tot t'Cloosterken der weelden groot
 Als hy my had ghenoot.
 K'aensagh my met onweerde,
 Met bitter minne-smert,
 K'scheen sincken door de eerde,
 K'scheen brijselen mijn hert,
 K'en wist wat doen
 Voor Godt tot een versoen:
 K'verghingh van rou, k'stont in geest en natuer
 Om t'Cloosterken der liefden puer
 Vol bitterheden suer.

Nochtans om dat ick naerder
 Moest komen tot den vondt
 Daer mijne ziele klaerder
 In alle blootheyt stondt,
 Daer wesen gheen
 En blinckte dan dat *Een*,
 Het duyster beeldt der sonden droef in my
 Gaen om Godts Cloosterken voorby
 Moest ick los ende vry.
 Want ick dan soecht te raken
 Tot dat innigh gheluck,
 Daer Godt my gaf te smaken
 Troost sonder allen druck:
 Die bitter gal
 Der sonden liet ick al
 En ghingh verheught die rechte bane voort,
 Die tot dat Cloosterken behoort,
 Daermen door liefde spoort.
 Ick sagh dat in die stede,
 Daer't al puer waerheydt was,
 Het beeldt der duysterhede
 Gheensins en quam te pas:
 T'moest vallen af
 Eer Godt my plaetse gaf;
 Om recht te zijn in t'Cloosterken verblijt
 Moest ick mijn self, en plaets, en tijt,
 En alle beeldt zijn quijt.
 K'moest bloot gaen in dat wesen
 Der opperste wellust,

T'moest zijn uyt my gheresen,
 Wat baren moecht onrust:
 T'was al te slecht
 Tot die schoonheydt oprecht,
 Wat anders was dan t'hooghste dat Godt schonck,
 Datmen in t'Cloosterken ontsenck,
 Alsmen bloot inne-gonck.
 Meer edelheydts behoefde,
 Voor d'aenschijn vanden Heer,
 Die Godts schoonheden proefde,
 Dan een leedt ruygigh seer:
 Mijn ziel gheheel
 Naer d'neer en d'opperdeel
 Moest wesen klaer, moest wesen overschoon
 In t'Cloosterken daer Godts vertoon
 My wiert ghejont ten loon.

De Godt-ghenietende, spreeckt vande Armoede oft ontblootinghe der zielen, aengaende de verbeeltheden der deughden om die te oeffenen.

Wijse: Och wilt aenmercken ghy wilde herten. Oft: Kan op der aerden. Req. 294.

Tot Godt den Heere als ick gheneghen
 Door brandt der liefden inwendigh wiert,
 En dat ick soechte de naeste wegghen,
 Om recht te worden tot Godt ghestiert,
 Stondt my der deughden bane
 Om t'Cloosterken seer ane,

Daer ick door wiste, dat ick recht souw
 Tot d'eynde raken met pure trouw.
 Ick gaf sorgvuldigh gheheel mijn ziele
 Om deughden alle met alle vlijt
 (Waer ick my vonde, waer ick my hiele)
 Puer te vervolghen tot allen tijt,
 Daer liepen op mijn sorghen
 Om t'Cloosterken verborghen;
 Want deught te wercken was mijn wellust,
 In deught was alle mijns herten rust.
 Met vlijticheden die ick vermoechte,
 T'gheen dat ick wiste, t'gheen dat ick dacht,
 Dat Godt vereyschte, dat Godt versoechte,
 Ick bly voldede dagh ende nacht:
 Gheen deught en wild' ick derven,
 Om t'Cloosterken te erven;
 Groot was mijn neerste, mijn drifte sterck,
 Daer ick in deughden med' ghingh te werck.
 Seer goedt was d'jaghen tot d'alderbeste,
 Daer ick soo vierigh tot deughden liep,
 Maer mijnen gheeste vernam op d'leste,
 Dat om t'aenschouwen Godt die my schiep
 In mijnder zielen gronde,
 Daer t'Cloosterken Godts stonde,
 Ick meer moest spoeden met ruste stil
 Om daer te komen recht naer Godts wil
 Hoe goede wegghen, hoe rechte paden
 Dat moechten wesen voor mijn ghemoedt,
 Daer ick door soechte d'licht der ghenaden,
 Daer ick door stonde naer t'hooghste goedt,

Die moest ick soo betreden
 Om t'Cloosterken met vreden,
 Dat door gheen drifte, tot Godt daer met
 Ick mijnen gheeste en ded' belet.
 Hoe puer, hoe heyligh, oft hoe volkomen
 Dat wesen konde dat ick aen nam,
 Dat moest my worden beeldt wijs ontnomen,
 Eer ick tot d'beeldeloos wesen quam:
 K'moest in-gaen sonder beelden
 In t'Cloosterken der weelden,
 K'moest staen vol deugden, en gaen altoos
 In des deuchts wesen deuchts weeldeloos.
 Noyt kost ick raken tot dat puer eynde,
 Daer ick ontmoette Godts rijckheydt groot,
 Die ick in alle mijn weggen meynde,
 Dan door een wesen van alles bloot:
 In t'Cloosterken vergheten
 Moest wesen alle weten,
 Eer Godt met deughden my inneliet,
 Daer d'beeldt der deughden moest zijn te niet.
 K'en moecht gheen deughden oyt achterlaten,
 Om in te raken tot Godts aenschijn,
 Der deughden beelden die my besaten,
 Ick nochtans moeste verledight zijn:
 Die moesten zijn al voren
 Om t'Cloosterken verloren,
 Eer dat Wesen aenschouwen kost,
 Datmen van beelden moet sien verlost.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede oft ontblootinghe der zielen, aengaende de verbeeltheyt van d'leven der Heylighen, om daer door vervveckt te vvorden.

Wijse: Wel suyghelincxkens teer. Oft: Al hebben de Princen haeren wensch. Oft: Wat is aerdtrijck. Requiem. 31.

My te verwecken tot den Heer
 Der Heylighen plach leven zeer,
 Die soo versterven de natuer
 Om t'Cloosterken des levens puer.
 K'was heel verbaest van haere trouw,
 Hoe dat sy al den wegh soo nouw
 Tot t'Cloosterken der puere Min
 Naer den Ghekruysten treden in.
 Haer sagh ick zijn van wille bloot,
 Haer leven was een puere doot,
 Sy branden, blaecten in't ghemoedt
 Naer t'Cloosterken van't eeuwich goedt.
 Voor perssen veel, door smerten swaer
 Liepen sy d'eeuwich leven naer,
 Naer t'Cloosterken dagh ende nacht
 Op-gaende met al haer ghedacht.
 Dees nederheydt docht haer te slecht,
 Haer herte was aen Godt ghehecht,
 Naer t'Cloosterken in haeren grondt
 D'oogh haers ghemoedts ghevesticht stondt.

Ick sagh haer in haer ooghen kleyn,
 Haer sagh ick in haer herten reyn,
 Om eens in t'Cloosterken te gaen,
 Sagh ick haer stadig naer Godt staen.
 Mijn vreught was dat ick van hun las,
 Dat ick met hun bekommert was,
 Dat ick hun leven hooren moecht
 Om t'Cloosterken Godts, dat ick soecht:
 T'was goet dat met een vierigh hert
 Ick minnelijck ghedreven wert
 Naer t'Cloosterken van soeten vred',
 Om naer te krijgen mijne sted'.
 Om daer nochtans te vinden deel,
 Moest ick gaen in-ghekeerder heel,
 K'moest zijn om t'Cloosterken altijd
 In den in-keer die beelden quijt.
 Om onvermiddelt mijn ghesicht
 Tot Godt te keeren in Godts licht,
 Moest het al inden gronde mijn
 Om t'Cloosterken verloren zijn.
 K'en kost niet gaen in dat besluit,
 Oft alle beelden moesten uyt,
 Want die in t'Cloosterken my liet,
 Ded' allen anderheydt te niet.
 Iae self mijns selfs ick bloot in-ghingh,
 Als oft in hem mijn ziel ontfingh
 In t'Cloosterken aen Godts ghenaed'
 Wat min dan Godt was ded' my schaed'.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede oft ontblootinghe der zielen, aengaende de verbeeltheydt van het lijden Christi, om te volghen.

Wijse: Hoort toe ghy ionghe sinnen. Oft: Ghy troost my boven maten. Req. 260.

Door dien Wegh der wegghen
 Waer door oprecht het hooghste goet
 Mijn ziel moest komen teghen,
 Liep ick eertijds met ras ghemoet
 Naer t'Cloosterken der liefde soet.
 Dat was des Heeren lijden,
 Des Heeren alder-droefste smert,
 Daer ick door t'allen tijden
 Vol bitterheden in mijn hert
 Tot t'Cloosterken ghevoordert wert.
 Die alder-swaerste perssen
 Die mijnen Salighmaker droegh,
 In mijn ziel te ververssen
 Soecht ick al om spaed' en vroegh
 Om t'Cloosterken, daer ick naer joegh.
 Voor mijnder zielen ooghen
 Op d'bitterste, dat ick vermocht,
 Pooghd'ick die te vertooghen
 Om t'Cloosterken Godts, dat ick socht,
 Daer Godt mijn ziel ten eynde brocht.
 Wat vond' ick te aenmercken
 In dien pijnelijcken pat?

Hoe Godt had willen wercken
 D'instortinghe van sijnen schat,
 Die ick in t'Cloosterken besat.
 Ick sprack, wie sal gronderen?
 Wie sal te recht toch oyt verstaen
 Dit droevigh vantsoenen,
 Daer mijne salicheyt hanght aen,
 Om in Godts Cloosterken te gaen?
 Ick wensche te versincken
 In eenen grondeloosen niet,
 Als ick quam te ghedincken
 Dat onverdraeghelijck verdriet,
 Van die in t'Cloosterken my liet.
 Daer in ick my verbeelde,
 Daer stondt mijn ziel in bitterheyt,
 Daer hiel ick mijne weelde,
 Daer wierd' ick heel uyt my gheleyt,
 En tot Godts Cloosterken bereyt.
 Ick overdacht wel nouwe
 T'gheen dat ick inden Heere sagh,
 Sijn minnelijcke trouwe
 Om t'Cloosterken nacht ende dagh
 Ghedruckt in mijne ziele lagh.
 Die pers, die droeve wonden,
 Dat alder-schroomelijckste leer
 My schenen te door-gronden,
 Naer t'Cloosterken der liefden heer
 Als ick door-liep die beelden breed.
 Nochtans my oock ontvallen
 Moesten sy voor Godts aenschijn bloot,

K'en hielde niet met allen
 Met Godt van beelden kleyn noch groot,
 In t' Cloosterken moest al zijn doot.
 Die hoogheyde sonderlinghe
 Van Godts aenschouwing' wonderbaer,
 Daer wesen al verghinghe,
 In t' Cloosterken soo over-klaer
 De beelden al te niet in haer.

De Godt-ghenietende spreeckt van de Armoede oft ontblootinghe der zielen, aengaende de verbeeltheyt vande edelheyte der zielen, om die vvaer te nemen. Req. 146.

Wijse: Als wy verr' van den Pallestijn. Oft: Rijst op. Req. 1.

Myn ziele was my in't beghin,
 Als ick Godt eerst soecht t' ondervinden,
 Een baen om recht te treden in
 Tot d' Wesen van den hoogh beminden,
 Een bane tot den af-grondt diep,
 Daer ick naar t' Cloosterken door-liep.
 K'sagh dat mijn ziel hele over-schoon
 Ghewesent was naer Godt den Heere,
 K'sagh dat ick self moecht zijn den throon,
 Daer Godt hem in vermaeckte zeere,
 Die t' Cloosterken was der wellust,
 Daer ick alleen moest vinden rust.
 In edelheydt seer over-groot
 Mijn selven sagh ick zijn gheschapen,

Om gansch in Godt te rusten bloot,
 Om vreught alleen in Godt te rapen,
 Om eeuwigh met een schouwen aen
 In Godts soet Cloosterken te staen.
 Met mijn ghedachtenisse puer
 Vond' ick dat ick my kost bewaren
 In mijnen Schepper der natuer,
 Met over schepsels al te varen,
 Dat Godt moest eeuwigh zijn alleen
 Mijn Cloosterken, mijn eenigh *Een*.
 T'verstandt vond' ick te zijn een kracht
 In my om alles t'onderscheyden,
 Wat dat my moecht dagh ende nacht
 Oft in oft uyt den Schepper leyden,
 Op dat mijn ziele worden mocht
 In t'Cloosterken mijns Godts ghebrocht.
 Ten mijnen wil hingh mijn gheluck,
 Die alle goedt recht konde willen,
 Met Godt mijn opperste proef-stuck,
 Was met Godt *Een* zijn, oft verschillen:
 Mijn oprecht *Een* met Godt te zijn
 In t'Cloosterken was d'wesen mijn.
 Den gheest was d'oogh van mijn ghemoedt
 Die blincken moest als een klaer voncke,
 Als ick op-klom in d'eeuwich goedt,
 Oft in dat goedt my neder-soncke,
 Die staen moest daer Godt wierdt gesmaeckt
 In t'Cloosterken van beelden naeckt.
 Van beelden naeckt ick onder-vondt,
 Als ick in my sloegh s'gheests ghesichte,

Der zielen onbekenden grondt
 Die verklaert wierdt met d'eeuwigh lichte,
 Daer tot zijn over-soet gheniet
 In t'Cloosterken my Godt in liet.
 Godt liet my in van alles vry,
 Ontbloot van alle verbeeldtheden,
 Godt liet my in-gaen sonder my,
 All' anderheydt bleef hier beneden,
 T'had' Godt in t'Cloosterken verveelt
 Te laten in het minste beelt.
 Beeldwijs dan moest ick my zijn quijt,
 Om tot dat goedt te raken inne,
 Daer ick stondt boven plaets en tijt
 In een puer onverbeelde minne,
 Ick d'minste beelt van mijne ziel
 In t'Cloosterken niet en behiel.
 Al t'ghene dat Godt niet en was,
 Om recht in Godt te moghen komen,
 Moest grondelijck my op dat pas
 Ontoghen worden en ontnomen:
 In t'Cloosterken der hooghste feest
 Moest mijnen gheest oock staen ontgheest.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede, oft ontblootinghe der zielen, aengaende de verbeeldtheyt vande vveerdigheydt des H. Sacraments, om devoot daer toe te zijn.

Wijse: La volte. Oft: Doorsiende voorts. Req. 20.

Doen ick dorst had naer die fonteyne,
 Die alder weelden was oorsaeck,
 Die alleen vloot in herten reyne
 Met onuytspreckelijck vermaeck,
 Vond' ick een baen,
 Om in te gaen,
 Die my wees boven plaets en tijdt
 Naer t'Cloosterken ghebenedijdt.
 Die bane was de spijs des gheeste,
 Daer haer Godts grootheydt over-groot,
 Godt ende mensch gaf tot een feeste
 Onder den schijn van wijn ende broot,
 Godt van natuer
 En Mensche puer
 Te samen *Een* op wonder wijs
 Tot t'Cloosterken was s'menschens spijs.
 Verbaest was ick, ick stondt verslaghen,
 Dat haer Godts hoogheydt sonck soo diep;
 Dat voor een spijs mijn ooghen saghen
 Die hemel ende d'aerde schiep,
 Dat hem soo klaer

Den hoogsten daer
 Om t'Cloosterken ten besten gaf,
 Daer alle goeden daelden af.
 Dat hy die gheens dinghs en behoefde,
 Die alles Schepper was en Heer,
 Ghedooghde dat den mensch hem proefde?
 Ende den mensch voorquam soo zeer,
 Dat hy hem liet,
 Tot s'mensch gheniet
 Om t'Cloosterken gansch en gheheel
 Verdeelen onder d'minste deel.
 K'en wist voorwaer van Godt wat dincken,
 Dat Godt van ons sulcks had ghedacht,
 Dat hy, sijn self ons wilde schincken,
 Die hemelrijck had in sijn macht,
 Dat hy ghetrouw
 Ons herten flouw
 Met sulcken weldaet onghehoort
 Naer t'Cloosterken soo stierde voort.
 Rijckheden wonder en wellusten
 Die noyt en vielen in't verstandt,
 Sagh ick vol salicheden rusten,
 In dien hooghen minnen pandt:
 Al wat daer stondt,
 Wat ick daer vondt,
 Was Godt, daer mijnen gheest van wiert
 Naer d'innigh Cloosterken ghestiert.
 Schoonheden al van hemelrijcke
 Sagh ick dat Godt daer in besloot,
 Dat hy sijn alheydt Goddelijcke

Ons daer met sijn klaer Menscheyt boot,
 Vyt sijnen vloedt
 Van alle goedt,
 Om ons door grondeloose min
 Tot t'Cloosterken te voeren in.
 De liefde dreef my aen te hanghen
 Dat vier daer ick wiert vlamlich af,
 Den hongher dwongh my te ontfanghen
 Die spijs, die my het leven gaf,
 Den dorst die viel
 In mijne ziel
 Was met dat goedt te sijn vermaeckt,
 Daer men in t'Cloosterken door raeckt,
 Het was oprecht, t'was aengenaem,
 Voor d'Wesen dat my hadde lief,
 T'was eenen wegh puer en bequame,
 Die recht tot Godt mijn ziel verhief,
 Had ick alleen
 Met beelden gheen
 Tot t'Cloosterken des hooghsten vred'
 Daer daghelijcks gheklommen med'.
 Puer hemelsch was die oeffeningh,e
 Nochtans was daer noch iet in my,
 Dat ick te beeldelijck aenhinghe,
 Daer ick af moeste wesen vry,
 Den gheeste mijn
 Moest blooter sijn,
 Om in dat Cloosterken verlicht
 In Godt te houwen het ghesicht.

Niet dat die spijs my kost beletten,
 Die my oprecht in Gode brocht,
 Maer dat ick moest d'beeldt uyt my setten,
 Die d'onverbeeldt klaer wesen socht:
 Den hoogsten *Al*
 My heel ontstal
 Om t'Cloosterken, daer ick moest zijn,
 Die beelden al der zielen mijn.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede oft Ontblootinghe der zielen, aengaende de verbeeldtheyt vande vereeninghe vande Godtheydt met de Menscheydt, om van Godts goetheydt te vervvonderen.

Wijse: Waert dat vloeyden uyt mijn ghesicht. Oft: uoy faut ik doncq amour Vaincqueyr. Oft: Meynt ghy voorwaer. Req. 36.

In mijne reys langh dien grondt
 Daer ick dat hooghste Wesen vondt,
 Dat alle Wesen veroorsaecte,
 Ick eene baen te vinden quam,
 Daer ick Godes wonderheydt vernam,
 Eer ick in t'Cloosterken gheraecte.
 Een wonder baen wast die ick ghinck,
 Als ick noch op die bane dinck,
 Van vreughden moet mijn ziele schreyden,
 Dat Godt die d'licht des hemelsch is,
 Soo sonck tot onse duysternis,
 Om ons in t'Cloosterken te leyden.

Wat is den *Al*? wat is den *Niet*?
 Die d'Wesen by d'onwesen siet?
 O liefde die Godt kost verwecken!
 Dat om den *Niet* soo hooghen *Al*
 Wierdt Mensche naer den menschen val,
 Om ons in t'Cloosterken te trecken.
 Den hooghen Godt die had ons lief,
 Dat hy ons menscheydt soo verhief,
 Dat hy oock mensch self worden wilde,
 Om ons in hem te voeren weer,
 Daer ons droefsondigh sincken neer
 Van t'Cloosterken soo seer verschilde.
 Maer waerom sulcken grooten eer,
 Die straffen veel verdienden meer,
 Dat Godt self wilde worden mensche?
 O grondeloosen Godts rijckdom!
 T'was om te brenghen ons weerom
 In t'Cloosterken naer onsen wensche.
 Het waer gheweest een trouwe groot,
 Eens aen te sien ons kleynheit snoot,
 Een stof der aerdt eens aen te roeren:
 Maer t'ghingh te boven allen trouw,
 Dat den Soon Godts mensch worden souw,
 Om ons in t'Cloosterken te voeren.
 Wie had van Godt oyt sulcke ghedacht?
 Dat hem soo verr' sijn liefde bracht,
 Dat hy self mensche wilde wesen;
 Op dat wy Goden soudén zijn
 In t'Cloosterken van sijn aenschijn,
 Daer wy verr' waren uyt-gheresen.

Hoe wiert tot ons Godts trouw ghestiert?
 Dat Godt des menschen Sone wiert,
 Die Sone Godt was van natuere,
 Om die ghesoncken waren neer,
 Om tot Godt op te voeren weer
 In t'Cloosterken der liefde pure.
 Voor liefde groot die Godt ons droegh
 Sijn oogh der liefden op ons sloegh,
 Vyt dien throon, daer hy in woonde:
 Godt quam door liefde tot ons af,
 Godt door sijn self die hy ons gaf,
 Den wegh naer t'Cloosterken ons toonde.
 Door liefde scheen Godt worden blindt,
 Door liefde quam Godt worden kindt,
 Door liefde quam Godt tranen weenen:
 O liefde, liefde! liefde groot,
 Die Godt soo maeckte mensche bloot,
 Om t'Cloosterken ons te verleenen.
 O oeffeninghe goetd voorwaer,
 Daer ick Godt mede spoorde naer,
 Om bloot tot hem te moghen komen:
 Hoe wel naer beeldelijcken sin,
 Om t'Cloosterken te treden in,
 My naermaels oock die wierdt ontnomen
 Dat onverbeeldt eenvoudigh *Een*
 En liet my toe verbeeltheydt gheen
 In't innighste der bloote minnen.
 Maer alles naeckt en arm gheheel
 Moest onverbeeldt mijn opperdeel
 In t'Cloosterken bloot treden binnen.

T'was saligh dat ick daer besat,
 Maer t'was den wegh maer naer de stadt;
 Godt was mijn sted', de beelden straten:
 K'moest dan om heel in Godt te gaen,
 Als die om t'stadt verlaet de baen,
 Om t'Cloosterken de beelden laten.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede oft ontblootinghe der zielen, aengaende de verbeeldtheyt vande H. Drijvuldicheyt om in liefde te versincken.

Wijse: La Princesse. Oft: Aensiet mijn Godt mijn hert. Req. 41.

Met hongherigh ghemoedt
 Eertijds naer t'hoogste goedt
 En liet ick gheene baen
 Sonder bespeuren staen,
 Om te gheraken tot dat *Een*,
 Dat ick te vinden soecht alleen,
 Dat ick vernam,
 Als ick in t'Cloosterken bloot quam
 Ick wist wel dat in my
 Dat wesen overbly,
 Dien ghewenschten vondt
 Inder puer waerheydt stont,
 Die naer gheloove wort gheseydt
 De heyliche Drijvuldicheydt,
 Die mijn ziel brocht
 Tot t'Cloosterken dat ick soo socht.

Wat over-hooghen schat
 Was in mijn ziele dat,
 Mijn ziele was ghelijck
 Een vrolijck hemelrijck,
 Al en bevond' ick dat niet klaer
 Naer het ghenieten wonderbaer,
 Dat in mijn ziel
 Van t'Cloosterken daer naermaels viel.
 Den alderhooghsten *Al*,
 Den eeuwighen Drijfal,
 Vader, Soon, Heyligh Gheest
 Hielen daer hare feest:
 Den Vader baerde d'eeuwigh Woort,
 Van beyde quam de Liefde voort,
 Al smaeckt ick't niet,
 Eer Godt in t'Cloosterken my liet.
 Het was alsoo nochtans,
 Die Drijheydt was daer gansch,
 Sy was in't herte mijn
 S'en kost daer uyt niet zijn,
 Sy moest daer houden haer vermaeck,
 Die haers selfs weelde was oorsaeck,
 T'moest soo gaen puer
 In t'Cloosterken naer Godts natuer.
 Mijn ziele sprack verheught
 O eeuwige vreught,
 O Drijvuldighen Godt!
 O eeuwigh minne-slot!
 Die zijt daer alle goedt uyt-spruyt,
 Die hemelrijck in u besluyt,

Moecht ick toch nu
 In t'Cloosterken eens zijn met u.
 Ick weet, en ick beken,
 Dat ick met u daer ben,
 Maer dat ick u ghemis
 Om mijne duysternis:
 Och moecht ick u daer eens aensien,
 Die u aenschijn niet en verdien,
 Oft mijn ghesicht
 In t'Cloosterken eens saegh u licht.
 Gheluckigh die aenschouwt
 De feeste, die ghy houwt
 In die ziel, daer ghy woont,
 Daer ghy u self vertoont,
 Gheluckigh die u daer bevindt,
 Die u ghebruycelijck daer mindt,
 Die u sien magh
 In t'Cloosterken den heelen dagh.
 O Drijheydt over-mildt
 Die rijck maeckt die ghy wildt!
 Hoe rijck is die u heeft,
 Die ghy u selven gheeft,
 Die in gheen duysternis gheset
 V mach aensien sonder belet?
 Die *Een* altijd
 In t'Cloosterken drijvuldich zijt.
 Mijn ziel smilt inden Heer,
 Bemindt Godts hoogheyt zeer,
 V grondelijck uyt-stort,
 Te niet in't Wesen wort,

Die Drijheydt hoogh die in u rust,
 In u houwt eeuwich haer wellust,
 Van liefde sterft,
 In t'Cloosterken Godts lust verwerft?
 Dus ghingh ick den dagh door,
 Dit goedt beelde my voor,
 Dit was al dat ick sprack,
 Tot die mijn hert ontstack:
 T'was goedt naer die begheerten mijn,
 Maer blooter moest mijn ziele zijn;
 Het moest al af
 Eer Godt my t'Cloosterken self gaf.
 In t'Cloosterken vol vred'
 En moecht niet komen med',
 Eer dat my Godt ontfingh,
 Dat beeldt te niets ghingh:
 Een naeckter naer-staen op dat pas
 Tot dien toe-gangh noodigh was;
 T'moest al zijn doot
 In t'Cloosterken der liefde bloodt.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede oft ontblootinghe der zielen, aengaende de verbeeltheyt van het Goddelijck Wesen, om over al tot Godt aendachtigh te zijn.

Wijse: Cupido triumphant. Oft: T'is kleyn wat ick vertel. Req. 50.

O Dorst der liefde soet,
 Hoe placht den brandt te stieren
 Inwendigh mijn ghemoet
 Op wonderbaer manieren,
 Om met naer-sporen bly
 Te soecken t'allen ty
 Dat Cloosterken Godts soet in my?
 Waer dat ick ghingh oft stondt,
 In werck en ruste stille,
 T'was dorst al wat ick vondt
 Tot Godt in mijnen wille,
 Tot Godt een minne-vlam
 Ick over al vernam,
 Tot dat ick t'Cloosterken bequam.
 Weer dat ick at oft dronck,
 Om Godts licht te sien blincken,
 Mijn hert ick Gode schonck,
 op Godt liep mijn gedincken,
 Mijn self om Godt vergat,
 K'soecht Godt voor mijnen schat,
 Tot dat ick t'Cloosterken besat.

K'en had' nerghens vermaeck,
 Oft k'wilde Godt aenhanghen,
 Al mijnen lust en smaeck
 Was naer Godt een verlanghen,
 Ick soechte vroegh en laet
 Naer den volmaeckten graet
 Godts Cloosterken soet boven maet.
 K'was wacker, en ick sliep,
 K'en weet wat dat ick dede,
 T'scheen dat ick Godt naer liep
 Door alle plaets en stede,
 T'scheen dat ick met beklagh,
 Soo ick ded' in den dagh,
 In't slaep naer t'Cloosterken Godts sagh.
 Ick droomde van den Heer,
 Ick scheen ghenucht te rapen
 Met mijnen inne-keer
 In dat goedt ongheschapen:
 T'scheen dat Godt open ded'
 Die over-blijde sted'
 Van t'Cloosterken van soeten vred'.
 T'was oft ick in't ghebedt
 Met alle mijn aendachte
 Mijn selven had gheset
 In mijn innighe wachte
 K'was als die wacker was,
 En van Godt sprack en las,
 En t'Cloosterken naer spoorde ras.
 Ghelijck mijn oeffeningh,
 Die ick wacker volbrochte,

Op Godt gheduerigh ghingh,
 In't slaep ick Godt oock sochte:
 Want ick ontweckt voorwaer
 In wercken altegaer
 Het Cloosterken Godts spoorde naer.
 Vol Goddelijcke min
 Mijn ziel in alle weggen
 Weer ick uyt-ghingh oft in,
 Soecht Godt te komen teghen,
 Wat datmen my voorhiel,
 Watter te segghen viel,
 Naer t'Cloosterken trock mijne ziel.
 My vond'ick onghepaeyt,
 Om dat ick van God wiste,
 En hem, die't al versaeyt,
 Noch naer t'gheniet ghemiste:
 Godt wild'ick schouwen aen,
 Ick soecht in Godt te gaen,
 In t'Cloosterken Godts wild'ick staen.
 Mijn jaeghinghe was groot,
 Gheweldigh mijnen luste,
 Nochtans niet alles bloot,
 Noch ghenoechsaem met ruste;
 K'had in mijn innigh werck
 Een beeldt noch in't ghemerck
 Met drift naer t'Cloosterken te sterck.
 Quijt moest ick wesen heel,
 Al t'ghene dat verbeelde,
 Want t'ded' my achterdeel,
 En Godts aenschouwingh steelde:

In t'Cloosterken alleen
 Stil moest ik soecken *Een*.
 Daer beelden aen en kosten gheen.

De Godt-ghenietende,

Dat de Armoede der krachten gheleghe was in een ontblootinghe.

Der Ghedachtenisse van al het ghene dat niet en was eenen blooten onvermenghelden Godt.

Des Verstandts van alle t'ghene dat niet en was eenen klaeren onbegrijpelijcken Godt.

Des Wils van al t'ghene dat niet en was eenen innighen over-verstandelijcken Godt.

In den eersten vande Armoede, oft ontblootinghe der Ghedachtenisse van al t'ghene dat niet en vvas eenen blooten onvormenghelden Godt.

Wijse: Wonderbaer was den boom. Oft: Bly was die ziele puer. Req. 25.

Tot d'leven over-soet
 Der ongheschapen weelden
 Quam vrolijck mijn ghemoet
 In blootheydt alder beelden,
 Als mijn ghedachtenis verledight dien vont
 Van't onvermengelt *Een* in t'Cloosterken naer-stondt.
 Met een ghedacht verheught

Ontliep ick alle dinghen,
 Als die de hoogste vreught,
 Mijs gheests niet aen en ghinghen:
 Om een goet dat my was in t'*Cloosterken* al weert,
 Hiel ick my als vermijt van hemel ende eert.
 K'en vond' niet dat volded',
 Mijn innichlijck verlanghen,
 Noch daer ick mijnen vred'
 Kost buyten Godt aenhanghen:
 Wat my Godts aenschijn niet in t'*Cloosterken* en gaf,
 Daer had' al mijn gedacht een puer verleeden af.
 Wat niet bloot Godt en was,
 Hoe dat my quam te voren,
 Wierdt door Godts liefde ras
 In mijn ghedacht verloren:
 T'ghedencken dat ick had, moest wesen Godt alleen
 Moest onvermengelt zijn in t'*Cloosterken* maer *Een*.
 Niet en moecht in my staen,
 Op niet en moecht ick vallen,
 Mijn bloot ghedachte gaen
 En moecht op niet met allen,
 Dan alles wesen naeckt, verstorven ende doot,
 Om te behouden maer in t'*Cloosterken* Godt bloot.
 Blootheyt wees my den schat
 Der innichste ghenuchten,
 Die ick in Godt besat,
 Daer al de rest moest vluchten,
 Daer gansch niet zijn en moecht dan een onwesen puer
 Om t'*Cloosterken* des geest boven geest en natuer.

Dat *Een* sonder iet meer
 Moecht mijnen gheest ghenieten,
 Oft in mijnen toe-keer
 Moest my dat *Een* ontvlieten,
 In t'*Cloosterken* mijns gronts in alderley manier
 En liet dat *Een* my toe niet d'alderminste sier.
 Arm moest ick wesen heel
 Self van mijns selfs ghedincken,
 Oft t'was mijn achterdeel
 Aen t'Goddelijck in-blincken,
 Dat onvermengelt *Een* zijn selven niet en boot,
 Dan daer ick al de rest om t'*Cloosterken* uytvloot.
 Te slecht was en te kleyn
 By Godts hoogheden rijcke,
 T'was al by Godt onreyn,
 T'was Godt al onghelijcke,
 Om Godts genieten puer, van allen anderheyt
 In t'*Cloosterken* mijns Godts, was mijn ziel afghescheyt.

De Godt-ghenietende, spreeckt vande Armoede oft ontblootinghe des verstandts, van al 't'ghene dat niet en vvas eenen klaeren onbegrijpelijcken Godt.

Wijse: Mon ceur mon ceur. Oft: Wat is de liefde puer. Req. 65.

De schepsels al-ghelijck
 Sach ick te wesen duyster,
 Als ick quam in dat rijck

Van den ghewenschten luyster,
 Daer d'aenschijn Godts mijn inwendigh gesichte,
 Soo vrolijck med' in t'Cloosterken verlichte.
 Dat ondervond' ick klaer
 In dat inwendigh leven,
 Als ick was staende daer
 In mijnen grondt verheven,
 Daer d'aenschijn soet, der Goddelijcke sonne
 Schoonheden al, in t'Cloosterken verwonne.
 By dat licht over-groot
 Was allen lichte kleyne,
 Verworpen ende snoot,
 Onsuyver en onreyne;
 Die schoonheyt Godt in t'Cloosterken der minnen,
 Was over klaer boven verstandt en sinnen.
 Wat ick begripen kost,
 Moest zijn een creature,
 K'moest daer van zijn verlost
 In over-wesen pure
 By dien *Al* was al de reste minder,
 Daer ick van leed' naer t'Cloosterken groot hinder.
 Dat minder was als t'goedt,
 Daer't hert op moeste letten,
 T'ghemerck van mijn ghemoedt
 In duysternis moest setten:
 T'was duyster al by t'Goddelijck in-blincken,
 Wat dat ick moecht uyt t'Cloosterken verdincken.
 Verbeeldtheydt in't verstandt
 Benam my Godts/ in-schijnen,
 Ghelijck in d'oogh het sandt

T'ghesiechte doet verdwijnen,
 Iae met meer schaed' aen t'Goddelijck ghebruycken,
 Ded' dat mijn oogh in t'Cloosterken toe-luycken.
 Daerom als Godt my riep,
 Daer Godt self wierdt vernomen,
 Ick schepsels al ontliet,
 Om bloot tot Godt te komen:
 De schepsels al in t'Cloosterken der weelden,
 Kleyne ende groot waren al duyster beelden.
 Die eeuwige schoonheit
 Die d'innigh licht oorsaeckte,
 Niet dan in't hert ghescheyt
 Van beelden haer vermaeckte;
 Self oock t'verstant in t'Cloosterken verloren,
 Moest zijn eer Godt op't klaerste lichte voren.
 Niet dat t'verstant nochtans
 Naer weselijck vermoghen,
 My wierdt heel ende gansch
 In alderwijs ontoghen,
 Maer rechts verloor sijn beeldelijck uyt-wercken,
 Om klaer op Godt in t'Cloosterken te mercken.
 T'verstant moest wesen stil
 Van alle beeldt verledicht,
 Om naer des hoogsten wil
 Met blooten gheest ghevredicht,
 Te schouwen aen Godts schoonheit over-schoon,
 Die haer bloot gaf in t'Cloosterken ten toon.

De Godt-ghenietende, spreeckt vande Armoede oft ontblootinghe des Wils, van al het ghene dat niet en vvas eenen innighen overstandelijcken Godt.

Wijse: O Godt ick moet u klaghen. Oft: Den nacht die was gheleden. Req. 276.

Ick placht te keeren binnen
 Met onverbeeldt ghemoedt,
 Als ick recht soecht te minnen
 D'oververstandigh goedt,
 Inwendich was de stadt, daer ick moest tot den Heer,
 In t'Cloosterken mijns Godts doen mijnen innekeer.
 In mijnder zielen gronde
 Als Godt my binnen brocht,
 Ick d'Wesen ondervonde,
 Dat ick langh buyten socht,
 Godts klaerheyt over-puer Godts puerheyt over-klaer
 In t'Cloosterken des lichts verborgen vond' ick daer.
 Niet dat dat hoogh ghepresen
 Oneyndigh eeuwigh *Een*
 Niet en kost elders wesen,
 Oft daer moest zijn alleen,
 Maer dat d'oogh des gemoets niet bloot en konde gaen,
 Vyt t'Cloosterken des gronts elders Godt schouwen aen.
 Iae self als van Godts gheeste
 Ick innigh wierdt ghenoodt,
 Ick tot die binnen feeste
 Moest gaen van alles bloot,

Oft d'alderminste beelt dat in my staende bleef,
 Berooft van Godts gheniet uyt t'Cloosterken my dreef.
 Oock als den gheest ghetoghen
 Buyten den gronde ghingh,
 Ick lichtelijck bedroghen
 Het valsche licht ontfingh:
 Maer inder zielen gront, daer schepsel noyt en quam
 Moest het Godt zijn, wat ick in t'Cloosterken vernam.
 Daerom wat ick aenschouwde
 Buyten die binnenste,
 Ick t'gheensins en betrouwde,
 Want t'my niet en volde:
 T'moest inden gronde staen van't innigh opperdeel,
 Daer t'Cloosterken Godts was boven verstandt gheheel.
 Daer stondt mijn ziele pure
 In d'innichste wellust,
 Daer gheene creature
 En konde nemen rust:
 Daer moecht ick winnen vry den minnelijcken schat,
 Die ick boven verstant in t'Cloosterken besat.
 Wat ick daer buyten kende,
 Wat dat my lichte voor,
 Ick my daer van ontwende,
 Ick grondigh dat verloor:
 Mijn krachten al ghelijck, als Godt my inne-liet,
 In t'Cloosterken Godts self gingen gelijck te niet.
 Daer beeldelijck ghemercke
 En ded' niet weselijck,
 Ontwierdt der krachten wercke
 In't innigh zielen rijck,

Daer self gront en geest met al t'geen dat ic wist
 In t'Cloosterken mijns Godts moesten al zijn ghemist.
 Wat licht dat ick sagh schijnen,
 Wat anderen toe-val,
 Moest daer gheheel verdwijnen,
 Moest daer ontworden al:
 Godt wilde daer alleen boven verstande gansch,
 In t'Cloosterken sijns selfs uyt-storten sijnen glansch.

De Godt-ghenietende, Dat de Armoede des Gheests gheleghen vvas in een ontblootinghe der duysternissen, die inden gheest veroorsaecht vvierden, door uytvvendige schepsels oft invvendighe verbeeltheden te aensien, ende bestondt in tvvee punten.

Te weten in't Wederhouwden en Afkeeren des Gheests.

Van de Armoede oft ontblootinghe des Gheest, van duysternissen door vvederhouvvdinghe des geest in vverckelijckheyt, dat sy met het verstant niet te seer en viel op het ghene daer sy mede besich vvas.

Wijse: Als wy verr' vanden Pallestijn. Oft: Rijst op. Req. 1.

Te wenschen placht ick naer den dagh,
 Die d'innigh licht my soud' ontsteken,

Als ick in't eerst verduystert lagh,
 En my Godts lichte sagh ontbreken,
 D'welckmen van duysternisse kost
 In t'Cloosterken Godts sien verlost.
 Dus soecht ick heel van anderheyt
 Naer dat ick kost my te ontmaken,
 Daer mijnen gheest van d'licht ghescheydt
 Verduystert stondt in aerdsche saken,
 Daer ick my vondt aen dinghen slecht
 Vyt t'Cloosterken te staen ghehecht.
 Van duysterheyt en spreek ick niet,
 Die uyt quaey beelden konde spruyten,
 Want watmen quaedt oft sondigh hiet,
 Moest daer zijn verr' ghesloten buyten,
 Maer t'was in t'Cloosterken al t'gheen
 Dat goey verbeeldtheyt te zijn scheen.
 Met vliticheyt te keeren weer
 Soecht ick van daer ick was ghesoncken,
 Tot d'licht Godts uyt die schepsels neer,
 Die niet dan duysterheydt en schoncken,
 Om t'Cloosterken soecht ick altijd
 Haer duysterheden te zijn quijt.
 Vremt hiel ick my, hoe dat sy my
 Te trecken schenen dagh en nachte,
 My hiel ick van hun trecken vry,
 En stondt gheduerigh op mijn wachte,
 Dat buyten t'Cloosterken mijn ziel
 Op niet gheschapens heel en viel.
 K'sagh alsoo veel aen als ick moest,
 Nochtans met blootheydt alder sinnen,

Om niet te zijn door die verwoest,
 Als het tijdt was te keeren binnen:
 K'moest my om t'Cloosterken gaey slaen,
 Van niet te seer te trecken aen.
 T'was noodigh dat ick omme-gingh
 Dickwils met veelderhande dinghen,
 Maer dat ick die niet aen en hingh
 Was d'leven mijnder oeffeninghen:
 Om t'Cloosterken in dien pat
 Hiel ick my bloot van dit en dat.
 Staen moest ick altijdt met t'ghemerck
 Naer al mijn innighste vermoghen,
 Bloot van het werck in alle werck
 Boven verbeeldinghen ghetoghen,
 Om t'Cloosterken van mijnen grondt
 Niet te ontwijckien daer ick stondt.
 Al mijne sorghe die was daer,
 Dat in al t'ghene dat ick dede,
 Ick sagh te houden puer en klaer
 D'oogh mijns ghemoedts in vollen vrede.
 En dat van schepsels groot en kleyn
 Ick my om t'Cloosterken hiel reyn.
 K'en keerde my van d'werck niet af,
 Alst den wil Godts was dat ick wroechte,
 Maer tot dat werck ick my soo gaf,
 Dat ick't als sonder werck volbroechte,
 Om t'Cloosterken soecht ick daer met
 Ghelijck te wesen onbelet.

De Godt-ghenietende, spreeckt van de Armoede oft ontblootinghe des Gheest van duysternissen, voor soo veel als het inwendigh Af-keeren van alle verbeeldtheydt in stilte aengaet.

Wijse: Komt Goden uyt den throon. Oft: Hemelsche vrolijckheydt. Req. 70.

Doen mijnen wensche was
 Verlicht te zijn van gronde,
 Nam ick de vlucht ras
 Van daer ick duyster stonde,
 Van allen ongheduer,
 Van alle creatuer
 Ick grondelijck bloot ende naeckt
 Om t'Cloosterken te zijn ghemaeckt
 Soecht met begheerten puer.
 My trock ick gheheel af,
 My trock ick gheheel binnen,
 Op al dat schepsel gaf,
 En steld' ick gheene sinnen,
 T'ghemoedt hiel ick van daer,
 Godt wild' ick wesen naer:
 Om t'Cloosterken van eenigheydt
 Wild ick van alles zijn ghescheydt
 Met krachten altegaer.
 T'was noodigh dat ick't ded',
 T'was noodigh dat ick vliedde
 Om Godts innighen vred'
 Al wat buyten gheschiedde,

Oft noyt en kost ick my
 Van duysternissen vry
 In t' Cloosterken des lichts gheheel
 Voeghen met een klaer opperdeel
 Tot Godts aenschouwingh bly.
 D'aenschouwing over-soet
 Der innighste wellusten
 Van dat inwendigh goedt,
 Daer mijn ziel soecht te rusten,
 My grondelijck bedwongh,
 Dat ick gheheelijck gongh
 Vyt duyster beelden altemael
 In t' Cloosterken, eer ick den strael
 Van Godts aenschijn ontfongh.
 Godts aenschijn was te reyn,
 K'en moecht dat niet ghebruycken,
 Oft beelden groot en kleyn,
 Moest ick het herte luycken;
 Dat blinckende soet *Een*
 Begheerde t'hert alleen:
 In t' Cloosterken Godts klaren dagh
 Als ick naer mijn verlanghen sagh,
 En sagh ick beelden gheen.
 Eer dat die klaerheydt schoon
 My innigh lichte voren,
 Al uytwendigh vertoon
 In my moest zijn verloren;
 Verlies was mijn ghewin,
 Door uytgangh raect' ick in:
 Eer ick Godt sagh in dat besluit

Om t'Cloosterken ghingh ick my uyt
 Boven verstandt en sin'.
 Al mijn gheluck was dat,
 Om t'Cloosterken der weelden,
 Dat ick niet en besat,
 Dat my oorsaeckte beelden:
 Wat alle schepsel boedt
 Ick inden gheest ontvloedt;
 Aertrijck liet ick en hemel-rijck,
 Om t'goedt dat my soo innighlijck
 In t'Cloosterken besloot.
 Dus door d'ontvallen seer,
 Door bloot inwendigh derven,
 Door krachtighen afkeer,
 Door puer diep-grondigh sterven
 Wierdt mijnen wensch volbrocht,
 K'ontfingh t'gheen dat ick socht,
 Verklaert wierdt mijn innigh ghesicht,
 K'vond' het Cloosterken vol licht,
 Meer dan ick wenschen mocht.
 Een zee vol rijckheydt groot
 Wierdt daer van my vernomen,
 Om dat ick alles bloot
 Daer binnen was ghekomen:
 T'was goedt boven verstandt,
 T'was meer dan oevers sandt,
 T'was t'Cloosterken bly sonder druck,
 T'was t'Cloosterken vol van gheluck,
 T'was puer Godts minnen pandt.

De Godt-soeckende, vvenscht naer het Goddelijck gheniet in het Cloosterken.

Wijse: Arridendo, sonando, balando. Oft: Weest eeuwich goedt ghepresen. Req. 322.

Wie sal mijn ziele gheven
 Alles bloot ende vry
 Door liefde Godts ghedreven
 Naer t'Cloosterken soo bly
 Tot die vloeden, der goeden, te spoeden
 Sonder vermoeden.

Oft Godt t'gheluck my dede
 Van my gansch uyt te gaen
 Naer t'Cloosterken vol vrede,
 Om met grondigh naer-staen
 Tot die vloeden, der goeden, te spoeden,
 Sonder vermoeden.

Oft my sulck een ontvlieten
 Mijns selfsheydt inne-viel,
 Dat quaem door een vernieten
 In t'Cloosterken mijn ziel
 Tot die vloeden, der goeden, te spoeden,
 Sonder vermoeden.

Dat ick door-grondigh sterven
 Pooghde gheduerelijck,
 Om Godt recht te be-erven
 In t'Cloosterken soo rijck
 Tot die vloeden, der goeden, te spoeden,
 Sonder vermoeden.

Armoede rijck van deughden
 Oft ick arm grondigh waer!
 Om met een hert vol vreughden
 In t'Cloosterken soo klaer
 Tot die vloeden, der goeden, te spoeden,
 Sonder vermoeden.

Moecht ick Godt soo aenhanghen,
 Die soo mijn ziel aen-kleef,
 Dat Godt al mijn verlanghen
 Om t'Cloosterken voortdreef
 Tot die vloeden, der goeden, te spoeden,
 Sonder vermoeden.

Hoe soud' ick my versincken
 In puer verloretheydt?
 Hoe soud' ick my Godt schincken
 Om t'Cloosterken bereydt
 Tot die vloeden, der goeden, te spoeden,
 Sonder vermoeden.

Hoe soud' mijn ziel ghelusten
 Met minnelijcke kracht,

Om door die rust der rusten
 In t'Cloosterken verwacht
 Tot die vlooden, der goeden, te spoeden,
 Sonder vermoeden.

O oorspronck der ghenuechten
 Aensiet mijn minne-smert,
 Naer t'Cloosterken versuechten
 Siet my (om als een hert)
 Tot die vlooden, der goeden, te spoeden,
 Sonder vermoeden.
 Aensiet mijn Godt mijn weenen,
 Siet mijnen minnen rouw,
 Wilt my door u verleenen
 Om t'Cloosterken ghetrouw
 Tot die vlooden, der goeden, te spoeden,
 Sonder vermoeden.

Wilt mijnen gheest op-wercken
 Mijn Godt ghebenedijdt,
 In t'Cloosterken my trecken
 Wilt, dat ick poogh altijd
 Tot die vlooden, der goeden, te spoeden,
 Sonder vermoeden.

Ghelijck uyt grondighe ghehoorsaemheydt armoede des gheests gheboren vvort, soo komt uyt Gheestelijcke armoede des herten Reynicheydt te spruyten, die ghelijck een derde gheloofte tot het leven van dit Goddelijck Cloosterken eygentlijck toe-behoort, daer den Heere van seyt. Matt. 5. Saligh zijn de reyn van herten, want sy sullen Godt sien. Maer hier van dient tot meerder klaerheydt met onghebonden reden in een ander boeck ghesproken te vvorden.

Nu vervolght vanden besloten Hof van t'Cloosterken ter eeren vande H. Moeder Godts Maria.

Den besloten Hof van t’Cloosterken Der Gheestelijke Verrijssnisse Ter eeren vande H. Moeder Godts Maria.

Hortus Conclusus soror mea sponsa hortus Conclusus.

Eenen besloten Hof zijdy mijn Suster mijn Bruyt, eenen besloten Hof. *Cant. 4.*

Eyghen-Dicht Tot de H. Moeder Godts.

Ghedooght nu dat ick u ghy Godts ghebenedijde
 Een voordeken des lofs, o Coninghin, toe-vvijde,
 D'welck hoe vvel dat het is te kleyn naer uvver vveerd.
 Die zijt een Paradijs des hemels en der eerdt,
 V t'uvver eer nochtans van my vvordt op-ghedraghen
 Om dat u hoogheydt groot in't kleyn oock neemt behaghen,
 Princes van hemelrijck met eenen vvensch oprecht
 Is desen lof bedacht van mijne nietheydt slecht,
 Is dit ghesangh ghedicht, O Coninghin verheven!
 Ten minst om mijnder min een teecken u te gheven,
 Vvant u minnaer te zijn acht ick reyn maghet meer,
 Dan vvatmen vvenschen kan naest liefde van den Heer
 Meer acht ick Moeder Godts naest Godt u te beminnen,
 Dan sonder uvve min den hemel oock te vvinnen;
 Vvant die u recht bemint, mindt ghy oock Maghet soet,
 Die in de ziel oorsaect t'ghevvin van't eeuwigh goet.
 Die u niet lief en heeft Godts Moeder uyt ghelesen,
 En kan o reyne Maeght! niet recht Godts minnaer vvesen
 Vvant tot puer liefde Godts moet ghy Princesse klaer,
 Die heel Een met Godt zijt, bemint oock sijn te gaer.
 Godts liefde puer heeft u tot Moeder Godts verkoren,
 Vvat goedt kan in het hert zijn sonder u gheboren,
 Als gheen goedt sonder Godt in't hert hem en vertoont
 En dat Godt in gheen hert dan dat u minnen vvoont,
 Daerom met desen prijs vvensch ick uyt s'herten gronde
 Schoonen Besloten Hof, dat ick u minnen konde;
 Om dat mijn ziele vveet, dat Godt sijn liefde stort
 In't hert daer grondich van bemindt zijn Moeder vvort.

Lof hemels Paradijs lof Godts Besloten Hof,
 Lofvveerdigh allen prijs naest Godts verheven lof.

***Seven Lof-Sanghen Op de seven Feest-daghen van de Heylighe Moeder
Godts Maria, Ende inden eersten ter eeren van haer Onbevleekte
Ontfanghenisse.***

Wijse: Bedruckte hertekens. Oft: Die blijde zielen. Req. 291.

Lof Schepsel schoone!
 Lof Maeghden Croone!
 Lof alder-puerste creatuer!
 Lof Moeder reyne,
 Soers der fonteyne
 Die puer is boven alle puer?
 Ghy zijt alleene
 Die suyver eene,
 Die ick mach noemen onbevleekt,
 Die niet met allen
 Van Adams vallen,
 Van Adams vlecken aen en treckt.
 Uw' eerst beghinne
 Schoon Coninghinne

Was klaer gheheel en onbesmet:
 Door sijn ghenade
 Tot een weldaede
 Begraeide Godt u daer niet.
 O schoon gheheele!
 Dats uw' voor deele,
 Soo eertijds u prees Salomon,
 En sulcks wel wesen
 Moest d'uyt-ghelesen
 Schoon Sterr', die vaeren moest de Son.
 Van duysterheden
 Vry waert met reden,
 -Die waert de deur van't eeuwigh licht,
 Dat door u straelde,
 Dat door u daelde
 Dat hemelrijck tot ons ghesicht.
 Die scheppen konde
 Vry alder sonde
 Des hemelsch gheesten al-ghelijck,
 Was u oock machtich
 Princes waerachtich
 Te scheppen alder gratie rijck.
 Hoe had verdraghen
 Naer sijn behaghen
 Godt die u eeuwelijck verkoor,
 T'serpents in-wercken
 In u t'aenmercken,
 Sonder u daer te hoeden voor?
 Iae moestmen dincken,
 Dat iet kost blincken

In d'Enghels dat ghy niet en hadt,
 Ghy hoogh ghetoghen
 Wie soud' recht moghen
 V noemen t'volle gratie vat?
 Waer dat ontbrake
 Die eene sake
 In u, die in u konde zijn,
 Soo hooghen name
 En soud' bequame
 Niet wesen wel naer d'wesen dijn.
 Maer vol voorware
 Vol puerheyt klare,
 Vol gratie Godts noem ick u nu;
 Want door Godts trouwe
 Ghy schoonste vrouwe
 Gansch gheene vleck en is in u.
 Die d'overvloeden
 Van alle goeden
 V met sijn self ten besten gaf,
 Hoe had hy konnen
 V d'meeste jonnen,
 En u dat minste trecken af?
 Sijn goedtheydt milde
 Kost ende wilde
 In u doen wonderheden groot:
 Daerom uw' ziele
 Hy suyver hiele
 Van alle vleck door Christus doot.
 Lof uyt-verkoren!
 Waer uyt gheboren

Op aerdtrijck s'hemels schoonheyt wierdt,
 Die u besonder
 Door liefde wonder
 Met onbevlecktheydt heeft verciert.
 Schoon boven maten
 Wy ons verlaten
 Op u, tot ons u aenschijn keert,
 Laet uwen segghen
 Worden verkregghen
 Van die u onbevlecktheydt eert.
 Weest Patronesse,
 O schoon Princesse!
 Van u die schoonheydt hier bemint.
 Als wy verscheyden
 Wilt ons gheleyden,
 Daermen u alderschoonste vint.

Op de Gheboorte van de H, Moeder Godts.

Wijse: Vyt den af-grondt van mijn ghedachten. Oft: Het is my goedt in dees af-gronden. Req. 156.

Nv dien dagh my komt te voren,
 Dat opder eerdt ghy wierdt gheboren
 Reyn Maeght, die Moeder Godts moest zijn,
 Van vreught versmilt het herte mijn.
 Wat g oedt is ons door u voordts-komen?
 Wat quaedt hebt ghy van ons ghenomen?

Hoe seer hebt ghy vertroost hier al
 Ons in dit droevigh tranen dal?
 O salighe gheboorte blijde!
 O duysentmael ghebenedijde!
 Daer ons alsulcken vreught van quam,
 Die ons soo swaeren druck ontnam.
 Hoe menigh duysent in Godt sliepen,
 Die naer u wenschten, haeckten, riepen,
 Daer u gheboorte dagh en nacht
 Ontsprekelijck van wierdt verwacht?
 K'en twijffel niet oft d'onghemeten
 Ghenade Godts die liet hun weten
 Als ghy geboren wierdt Princes,
 Dat bloemigh was de roed' van Ies.
 Dat t'Duyfken uyt nu was ghevloghen,
 Dat seker soud' beweghen moghen
 Met t'Hemels Olijf-tacxken groen
 De goedtheyt Godts tot een versoen.
 Dat tot ghenade Godt gheneghen,
 Om uyt te storten sijnen seghen,
 D'bly Reghen-booghsken langh versocht
 Nu in de wolcken had' ghebrocht.
 Hoe keerde daer die groote gratie
 Al haer ghesucht in iubiliatie,
 Verstaende dat in des doodts landt
 Des levens boom nu was gheplant?
 Hoe loofden sy Godts klaer ghenade
 Van sijne ghift van sijn weldade,
 Dat hy nu voordts broecht had de vrouw,
 Die t'hoofd der slangh verpletten souw?

Dat nu den winter was verdwenen,
 En dat bly bloemken was verschenen,
 Daer s'honich bieken soud' gaen op
 Verdoen t'venijn der spinne-kop.
 Maer hemelrijcksche Coninghinne
 Als ghy hier quaemt dit aerdtrijck inne,
 Daer allen ons gheluck aen lagh,
 Hoe stont dat hemelrijck en sagh?
 Hoe stondt verbaest op dien keere
 Dat hemelsch heyr voor Godt den Heere?
 Dat opder eerdt met klaer ghemerck
 Dan boven sagh dat wonder werck.
 Elck hiet u d'Arck van d'eeuwigh leven,
 Den gulden Autaer hoogh verheven,
 Den schoonen gulden kandelaer,
 Daer d'licht Godts op soud' blincken klaer.
 Sy neemden u de gulde Poorte,
 Den tempel met zijn toe-behoorte,
 T'heylich der Heylighen alleen,
 Daer rusten moest dat eeuwich *Een*.
 T'was lof al wat sy van u spraken,
 S'en wisten u niet dan te maken
 D'eerds hemelrijck, d'eerds Paradijs,
 Daer d'Woort soud' worden s'menschen spijs.
 Schoon stede Godts wat groote dinghen
 Door u gheboorte wy ontvinghen?
 Wel was ons u gheboorte groot
 T'beghin des levens in de doot.
 Ghescheyden wy verr' van Godt saten,
 Wy sonder u waren verlaten,

Door u ghenoorde Maghet soet
 Is ons vernadert alle goet.
 Tot u wy dan ons herten stieren,
 Die vrolijck u gheboorte vieren,
 Maeckt dat ons u gheboorte bly
 Oorsaeck reyn Maeght des levens zyn.

Op de Presentatie van de H. Moeder Godts.

Wijse: Als wy verr' vanden Palestijn. Oft: Rijst op. Req. 1.

T'was eertijds eens, als tot den Heer
 Ghy Maghet ghinght vol minnen brande,
 Ten dienst van die ghy minde seer
 Van u self doen een offerande,
 Dat t'hemelrijck verwondert stont,
 Dat ghy soo seer Godts gratie wondt.
 Met liefde ghinght ghy reyne Maeght
 Tot d'eeuwighe verheven minne,
 Die eeuwelijck u had ghejaeght
 Te varen sijnen afgrondt inne,
 Die eeuwelijck verkoren uyt
 V had voor sijne liefste Bruyt.
 Die puere Gheesten stonden al
 Op u ghelijck verbaest en saghen,
 Dat ghy reyn Maghet in dit sal
 Soo d'ooghen Godts quamt te behaghen,
 Dat ghy met sulcken liefde soet
 Ontfanghen wierdt van t'hooghste goedt.

Sy riepen al dat ghy moest zijn,
 Die Moeder Godts soudt moeten wesen,
 Om dat soo seer voor Godts aenschijn
 Ghy reyne Maeght waert uyt-ghelesen,
 Dat soo seer op u suyver ziel
 Des Alderhooghsten liefde viel.
 V noemden sy den dagheraet
 Der hemelrijcksche klaricheden,
 Sy seyden dat ghy Maghet waert
 Godt hooghsten Autaer hier beneden,
 Den alderpuersten gulden throon
 Van Godts rijckheden over-schoon.
 Elck hiet u met vreucht menichfout
 De Peerle soet van Nazarette,
 De stede Godts van fijne goudt,
 Den klaren Spieghel sonder smette:
 Elck een u duysent prijsen gaf,
 Elck sondt u duysent namen af,
 Verheven ziel klaer creatuer,
 Verkoren duyf, Maeght sonderlinghe,
 Wel moechten al die gheesten puer
 Met u staen in verwonderinghe,
 Dat u Godt in sijns huys besluyt
 Dus hoogh verkoor voor sijne Bruyt
 Dat u Godt soo seer hadde lief,
 Soo grooten sorghe voor u droeghe,
 Soo wonderlijck u ziel verhief,
 Soo blijden ooghen op u sloeghe;
 Dat scheen dat ghy waert d'eenich licht
 Daer hy vermaeckte zijn ghesicht.

Met sijnen aldersoetsten gheest
 Sy vrolijck uwen gheeste voeyde,
 Van hem verblijdt met alle feest
 Ghy vol wellusten daer op groeyde:
 Den kus die sijnen mondt u boot,
 Ghenuchten al in hem besloot.
 Hy wees u metter handt al-om,
 Sijn liefde was tot u volkomen,
 T'was alle schoonheydt en rijckdom,
 Die van u wiert Princes vernomen:
 O schatten groot die ghy vernaemt,
 Daer ghy u presenteren quaemt.
 Inden wijn-kelder over-diep
 Sijns wesens wierdt u ziel verdroncken,
 Noyt opder eerdt hy ziel en riep
 Soo diep, als ghy daer waert versoncken:
 Verslaghen stondt t'heel hemelrijck
 Van sulcken jonste wonderlijck.
 Hy ded' u d'opperste voordeel,
 Hy wild' u boven al verhooghen,
 Hy wilde dat den hemel heel
 De knien voor u soude booghen:
 Siet waer ghy quaemt Godts Dienares,
 Dat ghy wierdt de opperste Princes.
 V Suster siet hy, wel bemindt,
 Sijn self hiel hy voor uwen Broeder,
 Hy nam u voor Bruydt en voor kindt,
 Van sijnen Soon koos hy u Moeder:
 O Maeght! o Bruydt! o Duyfken bly!
 Wat groot miraeckel Godts waert ghy!

Wat ick grondeer, wat ick verdinck,
 K'en kan u noyt prijs ghenoech geven,
 Wat eer, wat lof dat ick u schinck,
 Ghy zijt altydt noch meer verheven:
 Den rechten lof schinckt u alleen,
 Die boven u en stelde gheen.
 Ghy alderhoogste dan naest Godt
 V t'onswaerts keert met uwe gratie,
 Die vrolijck staen tot u ghebodt
 Ter eeren van u Presentatie:
 Ghedinckt dat ghy Godts Moeder zijt,
 Die gratie doen dus kondt altyt.

Op de H. Boodtschap-dagh des Enghels totde H. Moeder Godts.

Wijse: Hierusalem ghy schoone stadt. Oft: Naer dat eens was. Req. 129.

Weest duysent keeren nu ghegroet,
 Cieraet des hemels en der eerde,
 Ick wensch met alle mijn ghemoet,
 Te groeten u naer uwe weerde.
 Dat den Aertsch-Enghel Gabriel
 Groet ick u weer, en weer van herre:
 Van Godt ghegroet weest eeuwich wel
 Ghy alderschoonste morghen-sterre.
 Wie sal, o Maghet! uwen prijs
 Met vollen lof te recht vertellen?
 Die die bly poort des Paradijs

Ons heden open quaemt te stellen.
 Gheweest had' langh gheheel aerdtrijck
 Berooft van Godts bly minne-stralen,
 Doen d'lichte Godt ghenadelijck
 Als heden wilde neder-dalen.
 Godts hoogheydt sondt den Enghel af,
 Die u reyn Maghet hielde voren
 Met groetenis die hy u gaf,
 Dat ghy Godts Moeder waert verkoren.
 Dat s'wereldts nacht nu had ghedaen,
 En d'eynde was der duysterheden,
 Dat d'hoogste Son' op wilde gaen
 Op den aerdt-bodem hier beneden.
 Dat u ontboot dat eeuwigh licht,
 Dat den dagh Godts beghost te naken,
 Dat ghy schoon Sterr' u klaer ghesticht
 ter Sonne konst bereedt soudt maken.
 Dees boodschap wast die hy u bracht,
 Die u daer groette vol van gratie,
 Daer ghy u dienst-maeght maar en dacht
 In plaets van die Annuntiatie.
 Wel een ghewenschte minne-stem
 Was dat daer ghy stondt op t'ghebooghste
 Dat ghy verkondight wierdt van hem
 De Moeder reyn des Alder-hooghste.
 Den hemel riep tot u verheught
 Los alder schepselen ghenuchte
 Lof die veroorsaect alle vreught
 Lof die wegh neemt allen ghesuchte.

Lof Peerle Godts in't aerdsche stof,
 Lof klaer Paleys! lof tempel schoone,
 Lof rijcken Godts besloten hof!
 Lof alder-puersten gulden throone!
 Elck een had u Princesse lief,
 Die soo bemindt waert vanden Heere;
 Elck een u duysentmael verhief,
 Die Godt verheven had soo seere.
 V ziel nochtans in't leeghste sadt,
 Daer vonde ghy bly uws herten leven,
 Daer was u wooningh, uwe stadt,
 Om Godt den hooghsten lof te gheven.
 V blijschap s'wereldts blijschap wiert,
 V ziel gaf vreught aen alle zielen,
 D'onpuerheydt wierdt door u verciert,
 Daer Adams kinders inne vielen.
 Wie dan en soud' als heden niet
 Met blijschap worden over-goten,
 Wanneer in s'wereldts droef verdriet
 Den hemel wierdt door u ontsloten.
 Schoon en gheluckigh duysentmael!
 Dat alle schepsels u verheffen,
 Die in die hemelrijcksche sael
 De goedtheydt Godt soo quaemt te treffen.
 Gheeft my dat ick u nacht en dagh
 O reyne Maeght ghebenedijde,
 Dat ick oprecht u segghen magh
Ave Maria t'allen tijde.

Op de Visitatie van de Heylighe Moeder Godts.

Wijse: uoy faut il doncq; amour vainqueur. Oft: Waert dat vloeyden uyt mijn ghesicht. Oft: Meynt ghy voorwaer. Req. 36.

Naer de gheberghten Coninghin
 Ghinght ghy eertijds de weg eens in,
 Naer dat u Godt had laeten weten,
 Dat ghy sijn uyt-verkoren waert,
 Daer hy van wilde zijn ghebaert
 Door sijne goedtheydt onghemeten.
 Ghy ghinght vol blijdschap en ghenucht
 Met u ghebenedijde vrucht,
 Die door die baen u wist te stieren,
 Die voor sijn plaets en eyghen rust
 V reyne Maeght naer sijnen lust
 Verkoren had', tot sijn pleysieren.
 O speel-hof Godts! o soet preeel!
 Den hemel sagh naer u gheheel
 Vol vreughden en verwonderinghe,
 Sy spraken u prijs ende lof
 O Sacristy van't hemelsch hof,
 Die Gods ontfinght soo sonderlinghe!
 Den hooghen Enghel Gabriel
 Die u gheboedtschap had soo wel,
 Riep dat ghy waert Godts uyt-verkoren,
 Godts soetste Duyf, Godts Bruydt bemindt,

Daer Godt in was gheworden kindt,
 Daer Godt uyt worden soud' gheboren.
 Dat ghy waert Davidts stercke stadt,
 Daer den Soon' Godts ghekroont in sadt,
 Den bergh van Sion hoogh verheven,
 De schoonste levende fonteyn,
 Den boom der saligheydt ghemeyn,
 Den thron, en d'arck van't eeuwigh leven.
 Hy riep verblijdt met luyde stem
 Dat hem dat hoogh Hierusalem
 Voor u wel heel moecht neder-booghen,
 Hy pooghde vol los ende prijs
 Met seer eerbiedelijcke-wijs
 Voor Gheesten al u te verhooghen.
 Daer hem riept al met stem verheught,
 Ghy zijt ons blijchap, onse vreught,
 ons eer, ons schoonheydt glorie;
 Ghy zijt door uwe vruchte groot
 Die brenghen sult de doot ter doot,
 Ghy zijt des wereldts klaer victorie.
 Maer daer-en-tusschen hemelsch licht
 In't huys quaemt ghy van uwe Nicht
 Daer d'Woort Godts Godts stem wilde leeren
 Daer die klaer Son van uwen grondt
 Die met haer straelen in u stondt,
 Ontsteken moest die Lamp des Heeren.
 Ghelijck als met een open sluys
 Des soeten Goddelijcken druys
 Soo ghy daer quaemt Zee der ghenaden,
 De huysgenooten al-te-mael

Dat scheen een hemelrijcksche sael
 Met weelden groot quaemt te versaden.
 V Nicht u prees en u verhief,
 T'Heel huys ghesin dat had u lief,
 Om t'goedt dat ghy groot had' ontfanghen:
 De vrucht uws Nichts sprongh op verblijdt,
 Godt wierdt ghelooft, ghebenedijdt,
 Men hoorde niet dan Godts Lof-sanghen.
 Self t'hemelrijck op dien bodt
 Riep Heyligh, Heyligh, Heyligh Godt!
 Vervult zijn d'hemels en aerdtrijcke
 Met dien maeghdelijcken throon
 Vws menscheydts klaer en over-schoon
 Van uwe glorie Goddelijcke.
 Daer ghy door t'vier Godts heel ontvonckt
Magnificat Princesse songht
 Met uwe stem soo seer besonder,
 Dat het gheluyt in Godts ghehoor
 Te boven ghingh des hemels Choor
 Door u Musieck, o Maghet wonder,
 O melodij Godt aenghenaem!
 O stemme tot Godts lof bequaem!
 O stem vol hooghe vrilijckheden!
 Die tot Godt op-ghingh onbelet,
 Daer't al door wierdt in vreught gheset,
 In hemelrijck en hier beneden.
 Nu singhen moecht ick wel o Bruydt!
 Dat u stem in mijn ooren luydt;
 Want u stem is vol weelden pure:

Met uwe stem toch over-bly'
 Wilt visiteren Maghet my
 In't uyt-gaen mijnder lester ure.

Op de Purificatie van de Hyelighe Moeder Godts.

Wijse: Ave der Maeghden Croone. Oft:

Schoon boven alle vrouwen,
 Puer ende puer gheheel,
 Van vleck en was t'aenschouwen
 In u noyt d'minste deel,
 T'was suyver wat Godt in u sagh,
 Veel schoonder waert ghy dan den dagh,
 Daer Godt in neghen maenden lagh.
 Nochtans ghy uytverkoren
 Tot t'Goddelijck versoen
 Met uwen nieuw gheboren
 Ghinght d'ouwde schult voldoen,
 Van alle vleckten af-ghescheydt
 Om te voldoen ginght ghy bereydt
 De schulden van onsuyverheydt.
 O Coninghin der eerden
 Ende van hemelrijck
 V weerde boven weerden
 Was voor Godt blijckelijck!
 Ghy waert die schoon die over-schoon,

Die Peerle puer, die Maeghden Croon,
 Waer Godt ghestelt had sijnen throon.
 Die hoogste Seraphinen
 V siende blincken hier,
 Met die klaer Cherubinen,
 Ontvonckten als een vier,
 Om u met uwen soeten *Al*
 Met allen lof en onderval
 Te moghen eeren in dit dal.
 Princes die neghen Chooren
 Merckten op Godt den Heer,
 Om d'woordt te moghen hooren,
 Daer sy naer wenschen seer,
 Om van dat hemels soet besluyt
 Tot uwen dienst te dalen uyt
 Ghy Godts verkoren hoogste Bruyt.
 Sy riepen met Lof-sanghen,
 Als ghy den kerck-gangh ghinght,
 Hoe schoon zijn uwe ganghen,
 Die den Soon' Godts ontfinght?
 Wat wonder wesen is u kindt,
 Daer ghy soo seer van zijt bemindt,
 Daer ghy rijckheden al in vindt?
 Sy loofden uwe seden,
 Sy presen u ghelaet,
 Sy wilden hier beneden
 Vereeren uwen staet,
 Sy songhen al met stemme bly
 Oprecht volmaeckt en puer zijt ghy
 Van alle vlecken Maghet vry.

O Kerck-gangh vol ghenuchten
 Die ghy Princesse deet,
 Met die bly vrucht der vruchten
 Veel soeter dan men weet!
 Daer ghy verciert met alle deught
 Met u droeght vrolijck en verheught
 Des hemels en des wereldts vreught.
 Hemelsche Coninginne
 Wat blijschap ghy vernaemt,
 Als ghy den tempel inne
 Met u bly vruchte quaemt,
 Daer Simeon u schaepken prees,
 D'welck Anna lof en eer bewees,
 En een ghemeyne vreught op rees.
 Hoe wierdt u kindt verheven?
 Hoe wierdt u vrucht om-vat?
 Wat Lof-sangh wierdt ghegheven
 Aen uwen rijcken schat?
 Hoe wierdt ghepresen d'eeuwigh goet?
 Hoe wierdt ghedanckt Godts mildtheyt soet?
 Hoe smolt in vreughden u ghemoet?
 Met blijschap over-goten
 Was uwen pueren grondt,
 In klaerheyt Godts besloten
 V suyver herte stondt,
 Een zee der weelden in u ziel
 Vyt die fonteyn des levens viel,
 Die uwen gheest in klaerheydt hiel.
 Hemelsche creature,
 Reyn over-reyne Maeght,

In puerheydt over-pure
 Hebt ghy den Heer behaeght,
 Ghy zijt die schoon duyf onbesmet
 Der nieuw ende der ouwde wet,
 Die Godt in puerheydt heeft gheset.
 Wilt dan purificeren
 Princes oock onsen gheest,
 Die anders niet begheren
 En konnen in uw' feest,
 Dan dat ghy wilt ons deelen med'
 Van t'voordeel, dat den Heer u ded',
 Dat ons hert puer zy t'allen sted'.

Op de Hemel-vaert van de Heylighe Moeder Godts.

***Wijse: Mondeken soet. Hard. Oft: Hoe ligh ick hier in dees allenden. Oft:
 Ghewenschte doodt. Requiem 43.***

Als heden wast schoon bloem der bloemen,
 Dat Godt die t'zijnder lust u schiep,
 Die sijne Bruydt u wilde noemen,
 V t'hem waert op ten hemel riep,
 Daer vrolijck u ter hoogste feesten
 Gheleydden al des hemels gheesten.
 Dat hemels hof had een verlanghen,
 O peerle schoon, o rijcken schat,
 Om uyt dit aerdtrijck u t'ontfanghen
 In d'hemelrijcksche blijde stat;

T'riep al naer u schoon creature,
 Die Maghet waert en Moeder pure.
 Den Schepper self der hoogste lichten
 V wilde sien voor sijn aenschijn
 In d'hemelrijksche klaer ghestichten,
 Daer ghy moest opperlichte zijn:
 Naest hem wild' hy den thron u schincken,
 Die schepsels al soudt over-blincken.
 O rijcken pandt hier opder eerden,
 Die d'aerde naer den hemel sondt!
 O peerle van verheven weerden,
 Daer t'hemelrijck ghebooght voor-stondt!
 O peerle naer den eersten steene,
 Gh'en hadt voorwaer ghelijcke gheene!
 Wat melody der neghen Chooren
 In uwen hemelschen op-ghangh
 Was Coninghinne toch te hooren
 Van allen over-soeten sangh?
 Daer elck een quam u te ghemoete
 Om u te doen sijn eyghen groete,
 Sy daelden al op het ghebooghste,
 En songhen met een stem ghemeyn,
 Glorie zy Godt in't alder-hooghste,
 En u naest Godt o Maghet reyn;
 Elck quam u doen dees salutatie,
 Klimt hoogher op ghy vol van gratie.
 T'riep al klimt op ghy suyver ziele,
 Klimt op ghy schoone Magariet,
 Daer alle gratie Godts in viele,
 Ontfanght den kus die Godt u biedt:

Princes u plaets is hoogher verre,
 Klimt op klimt op schoon Morghen-sterre,
 Klimt op ghy reyn, ghy suyver, klare,
 Ghy souder vleckte duyve soet,
 Klimt op, klimt op ghy wonderbare
 Vriendinne van dat hoogste goedt;
 T'riep al klimpt op Princesse schoone,
 Naest Godt besit den hoogsten troone
 Elck sprack en riep lof hoogh verheven,
 Lof alder-klaersten Sonne-strael,
 Lof Arcke schoon van't eeuwich leven!
 Lof onser blijchap altemael!
 Lof schoone Bruydt der hoogste minne,
 Lof hemelrijcksche Coninghinne!
 Lof lampe klaer, lof speel-hof blijde!
 Lof Paradijs soet boven maet!
 Lof duysentmael ghebenedijde!
 Die lof-sanck al te boven gaet:
 Lof tempel Godts, lof Tabernakel,
 Lof alder-meeste Godts mirakel,
 Sy songhen al, u wanderlinghe
 Hebt ghy volbrocht in't nederdal,
 Gheniet nu dees veranderinghe,
 Die sonder eynd' hier dueren sal,
 Dees weelden groot, dees schoonheydt rijcke
 Besit Princes nu eeuwelijcke.
 Ghy Coninghin dan uyt-ghelesen
 Regneert daer eeuwich nu ghekroont,
 Den stoel hebt ghy naest t'hoogste wesen,
 Den hoogsten throon ist daer ghy woont

By die fonteyn vol van wellusten
 Ghy salichlijck sult eeuwich rusten.
 Nu dan tot u van hier beneden
 Princes al onse suchten gaen,
 T'onswaert toch uyt die salicheden
 Wilt Maghet u ghemercken slaen?
 En als ons wordt dit dal ontnomen,
 Ons toch tot u laer Laghet komen.

***Op de seven Blijschappen van de H. Moeder Godts, ende inden eersten
 op den H. Kersnacht.***

***Wijse: Il faudroit bien que la Constance. Oft: Wie sal hier soo komen tieren.
 Oft: Wat is de doodt. Req. 46.***

Hoe smolt u ziel in weelden pure,
 Hoe waert ghy schoon Princes verblijdt
 Op die ghewenschte morghen ure,
 In dien midder-nachtschen tijdt,
 Als ghy reyn Maeght bly Moeder waert
 En d'licht des wereldts hadt ghebaert.
 O blijchap groot daer uwen gheeste
 Vol troost versonck soo grondelijck
 In der Gheboorte blijde feeste
 Van sulcken vreught van hemelrijck!
 Die daer voor u lagh jonck en teer,
 En over als was Godt en Heer.
 Ghy knielde voor u Nieuw-geborn

Soet kindeken en liefsten *Al*,
 Ghy waert gheheel in hem verloren,
 Die daer voor u lagh inden stal:
 In uwen *Al* die ghy aen-saecht,
 Waert ghy verslonden reyne Maeght.
 De Seraphinen van daer boven
 By t'Kribbeken bly neer ghedaelt
 Die klare Sonne quamen loven,
 Daer t'hemelrijck van wierdt door-straelt.
 Sy u bly Sterre schouwden aen,
 Daer sulcken Son was uyt-ghegaen.
 Sy saghen dat daer was ghevloten
 Vyt u die zee, o klaer fonteyn!
 Dat ghy waert in die zee besloten,
 Die ghy ghebaert hadt Maghet reyn;
 Dat hun begrijp te boven ghingh,
 Wat weelden dat u ziel ontfingh.
 Lof hooghen Godt, lof Maeght besonder!
 Riepen sy vol van alle vreught,
 Lof Schepper hoogh, lof Schepsel wonder!
 Die aerd' en hemelrijck verheught:
 Lof hemels lichten alle bey
 In dees verduysterde valley!
 Lof *Iesu* soet! lof Maeght volkomen!
 Lof Sterr' en Son', lof alle twee
 Lof die voor Moeder hebt ghenomen
 Dees blijde Moeder sonder wee!
 Lof Moeder bly! lof eeuwigh goedt,
 Maria lof! lof *Iesu* soet!

Wie sal't vermaeck bewoorden konnen,
 Dat daer alsdan Maeght is gheschiet,
 Hoe dat in u wierdt over-wonnen
 D'ontfanghbaerheydt door t'soet gheniet,
 Als ghy daer saeght bly Moeder aen,
 Daer ghy soo seer van wierdt voldaan.
 Ghy saeght hem aen met heete minne,
 Op u stondt zijn ghesiecht gheplandt,
 O hemelrijcksche Coninghinne
 Hoe wierdt u vierigh hert verbrandt?
 Dat schouwen aen dat minne-vier
 V smilt ded' heel in pleysier.
 V lipkens ruckten aen zijn wanghen,
 V gaf hy zijnen kinne-kus;
 Aen uwe borst moeght ghy hem hanghen
 Die u verheven had aldus
 Reyn Maeght wat over-groot voordeel
 Was op u borste dat juweel
 Wel was voorwaer een Croon der Croonen
 V uwen liefsten reyne Bruyt,
 Die hem soo soet u wilde toonen,
 Daer sulcken weelden vloeyden uyt;
 Dat ghy door weelden over-groot
 Den hemel hadt in uwen schoot.
 Ghenuechte wast seer hoogh verheven,
 Dat tusschen u bly armen loegh,
 Die die vreught was van't eeuwigh leven,
 Die in zijn handt den hemel droegh:
 Den hemel met verbaestheydt sagh,
 Dat Godt in u teer armen lagh.

Nu staet ghy daer u t'goedt der goeden
 Met volle zee en over-stort,
 Daer u den vloedt der hooghste vloeden
 Vol allen troost gheschoncken wordt:
 Och oft den Liefsten ende ghy
 Van daer een oogh eens sloeght op my!
 Och oft van daer eens in mijn ziele,
 Die soo naer u reyn Maghet dorst,
 Een drupken kleyn toch neder-viele
 Vyt uwe Moederlijke borst!
 O Maghet moecht de ziele mijn
 Deelachtigh van een druppel zijn.

Op de Blijschap vande H. Moeder Godts, op den H. Dry Coninghen dagh.

***Wijse: O Godt ick moet u klaghen. Oft: Binnen dien dat mijn ooghen. Hard.
 Oft: Den nacht die was gheleden. Req. 276.***

Dry Coninghen van verre
 Hemelsche Coninghin
 Gheleydt door eene sterre
 Saeght ghy bly komen in
 In't stalleken als ghy in u Bethleemsche reys
 Met uwen Liefsten hielt u Conincklijck Paleys.
 Princesse van daer boven
 Hoe wierden u ziel verheught,
 Hun siende komen loven
 Vws herten ware vreught?

Wat blijfchap u gemoet, wat weelden uwen gront
 Op dien oog-blick reyn Maghet ondervont?
 Hun saeght ghy plat ter eerden
 Neer dalen t'zijnder eer,
 Om hem naer sijnder weerden
 Als Godt t'aenbidden zeer:
 Met grondelijck pleysier voor uwen soeten *Al*
 Saeght ghy vol vreughden doen hun menigen voet-val.
 Met duysent minne-groeten
 Princes voor u aenschijn
 Kusten sy sijne voeten
 Sonder versaedt te zijn,
 En tot u meerder troost met grondich borst geklop
 Storteden daer verblijt van vreugden tranen op.
 Sy loofden en sy presen
 V met u soetste kint,
 Lof alder-hooghste wesen!
 Lof Maeght van Godt bemindt!
 Lof aldersoetste Son op aertrijck lang versocht!
 Lof sterre die ons hebt dit lichte voort-ghebrocht.
 Lof schoonheydt over-schoone
 Riepen sy al-te-gaer!
 Hoe slecht is desen throone
 Voor u hoogheden klaer!
 Den hemel komt u toe die desen stal verkiest,
 O liefde totter eerdt daer ghy u om verliest.
 Hoe smolt ghy in ghenuchte
 Hemelsche creatuer?
 Dat sy die soete vruchte
 Vws lichaems Maghet puer

Met liefde grondelijck, met minnelijcken dorst
 Schenen wenschen heel hun hert uyt hare borst.
 Gheheel stondt ghy verdroncken
 In blijchap, en pleyzier,
 Dat ghy hun saeght ontvoncken
 In sulcken minne-vier:
 Dat ghy hun in den geest tot Godts eer en prijs
 soo seer ontsteken saeght in minnelijcke-wijs.
 Met hun ghy duysent feesten
 Hielt Coninghinne soet,
 Waer af des hemels Gheesten
 Oock danckten d'eeuwich goet,
 Dat uwe vruchte bly geheel des wereldts nacht
 Soo klaerlijck had verlicht door Goddelijcke macht.
 Sy saghen uw' wellusten,
 Sy loofden uwen schat,
 Sy d'aerde selver kusten,
 Die ghy betreden hadt,
 Die sy weer deden meer, daer sy meer hielen van,
 Dan al dat opder eerdt geacht groot wesen kan.
 Nu ist in d'oppersteden
 Daer ghy Princes regneert,
 Dat in die saligheden
 Met hun ghy glorieert,
 Dat in dat hoogste goet gy met hun eeuwelijck
 In alle vreugt besit den throon van hemelrijck.
 Princes door u ghenaden
 Al zijn wy eerd' en stof,
 Ons thoonen u weldaden
 Wilt oock in't hemels hof,

Wilt toonen Maget puer dat gy een Moeder zijt
Die Euas kinders al gheerne ghebenedijt.

***Op de blijfchap vande H. Moeder Godts in't vinden van haer
Ghebenedijdt Kindt inden Tempel.***

***Wijse: Wel op mijn schoon vrindinne, rijst uyt den slaep der sonden swaer.
Oft:***

Hemelsch licht uyt-verkoren,
Princesse van Godts opper-stadt,
Gheluckighe gheboren,
Wat blijfchap uwen gheest besat?
 Als u reyn Maeght ghebeurde dat,
 Dat ghy uwen Beminden,
 Die ghy in't gaen verloren hat,
 In't huys Godts quaemt te vinden.
 In't huys Godts quaemt te vinden.
Wel wist ghy Maghet reyne,
Wat overtroostelijck gheniet
Die levende Fonteyne
V vrolijck ondervinden liet,
 Wat lustelijcken over-vliet,
 Als ghy met hem mocht leven,
 Dat in u ziele was gheschiet,
 O Coninghin verheven.
 O Coninghin verheven.
Ghy kende sijne weerde,
Dat hy voorwaer Princesse soet
Alleen was op der eerde,

Die mocht ghenamt zijn d'eeuwich goet,
 Die met veel meerder overvloedt
 Dan herte kost verdincken,
 O Coninghin in uw ghemoedt
 Kost alle weelden schincken.
 Kost alle weelden schincken.
 Voorwaer dan wel met reden,
 Als ghy hem inden tempel vondt,
 Vol troost en vrolijckheden
 In uwen gheest Princesse stondt,
 Met recht reyn Maeght in uwen grondt,
 Om uwen uyt-ghelesen,
 Van vreught en liefde puer doorwondt
 Hem siende wel mocht wesen.
 Hem siende wel mocht wesen.
 Iae toch ghebenedijde
 Oorsaeck hadt ghy des vreughts voorwaer,
 Dat ghy die Peerle blijde,
 Dat ghy weer vondt dat lichte klaer,
 Dat ghy weer saeght, die sonne daer,
 Die met soo soete stralen,
 Met sulcke weelden wonderbaer
 V ziele quam t'onthalen.
 V ziele quam t'onthalen.
 Hem vondt ghy die ghy sochte,
 Die u vreught was in allen noot,
 Die d'leven u aenbrochte;
 Want sonder hem waert ghy als doot:
 Hy gaf u weelden over-groot,
 Hy was u vreught alleene;

Waer van als ghy u vondt ontbloot,
 En hadt ghenuchten gheene.
 En had ghenuchten gheene.
 Daerom naer u verlanghen
 Soo ghy hem quaemt te schouwen aen,
 En op sijn soete wanghen
 Mocht u reyn ooghen maghet slaen,
 Was uwe suyver ziel voldaan,
 In puer volkomen ruste
 Saeght ghy Princes u selven staen
 Vol hemelsche welluste.
 Vol hemelsche welluste.
 Want ghy daer vondt den schoonen,
 Den eenighen die u volded',
 Die die Croon was der Croonen,
 Die u brocht alle weelden med',
 Die alleen was uws herten vred',
 Die alleen was den ghenen,
 Die ghy ghesoecht hadt t'allen-sted',
 Naer dat hy was verdwenen.
 Naer dat hy was verdwenen.
 Ghy vondt daer u ghenuchte,
 V goedt, u vreught sonder ghetal,
 V oorsaeck van u ghesuchte,
 Vwen ghewenschten soeten *Al*,
 Die ghy ghemist hadt by gheval,
 Wiens verlies te voren
 V droever was gheweest dan gal,
 O Maghet uytverkoren.
 O Maghet uytverkoren.

Maer nu zijt ghy ghetoghen,
 Daer u den Alderhooghten riep,
 Daer ghy sult eeuwich moghen
 Ghevoert in Godts af-gronden diep
 Ghenieten saligh die u schiep
 Boven sin en verstande,
 Daer hier al uwen wensch op-liep
 In klaren minnen brande.
 In klaren minnen brande.
 Ghy dan aldaer gheseten
 Daer alle baren zijn ghestilt,
 Daer troost is onghemeten,
 Daer ghy in Godts wellusten smilt,
 Ons niet vergheten Maeght en wilt,
 Maer ons in dees allenden,
 V jonst, u vreught, u bystant milt
 Princes wilt neder senden.
 Princes wilt neder senden.

Op de blijchap vande Moeder Godts, op den H. Palm-sondagh.

Wijse: Ha qui hatera le temps.

O Ghy uytverkoren maeght
 Die behaeght
 Hebt soo over-seer
 Hier voor Godt den Heer!
 Dat hy daer ghy nu woont,
 Naest sijnen throon u heeft ghekroont.
 Hoe onsprekelijck verheught,

Hoe vol vreught
 Was uws herten wensch?
 Was heel uwen mensch
 Met Godts gheest over-gheeft
 In uws soons Palm-sondaghsche feest?
 Welcke tongh bewoorden kan
 Hoe ghy dan
 Versonckt in pleysier?
 Dat op die manier
 Men hem soo sonderlingh
 Bly' in Hierusalem ontfingh.
 Docht u niet dat u d'hoogste son
 Dan beghon
 Op dit eerts besluyt
 Klaer te schijnen uyt
 En dat tot Godt ghestiert
 Met licht al worden soud' verciert?
 Dat het saedt van d'eeuwigh woordt
 Komen voort
 Soude met ghenucht
 Tot volkomen vrucht,
 En d'onkruydt over-al
 Vergaen soud' in dit neder-dal.
 O Princes van hemelrijck
 Eeuwelijck!
 In wat minnen brandt
 Versmolt u verstandt,
 Als hy die stadt quam in,
 Die alles goedts was een beghin.
 Duysent mael ghebenedijdt

Hoe verblijdt
 Was u suyver ziel?
 Datmen Coninck hiel,
 Dat m'hem voor sulcks in-brocht,
 Die alleen Coninck wesen mocht.
 Hadt ghy moghen onbelet
 Een trompet
 Magher t'zijnder prijs
 Slaen naer d'ouwde wijs,
 Hoe hadt ghy uwe stem
 Doen gaen door heel Hierusalem.
 Vyt-gheleydt wel over-klaer?
 Hadt ghy daer
 Sijn komst opder eerdt,
 Sijn verheven weerd,
 Die uyt ghenaede diep
 Den hemel self en aerde schiep.
 Hoe hadt ghy Princes verteldt
 Sijn gheweldt,
 Sijn macht Goddelijck,
 Sijn oneyndigh rijck,
 Hoe hadt ghy hem verhooght
 Waer onder hem den hemel booght.
 Prijs en lof ontbrack u gheen
 Van dat *Een*,
 Om door heel de stadt
 Den *Magnificat*
 Van nieuws met stemme soet
 Te singhen van dat hooghste goet.

Uwe blijfchap op dat pas
 Wonder was
 Wonder was den vred'
 Dien ziel volded',
 En reden oock niet kleyn
 Tot vreugghden hadt ghy Maghet reyn.
 Alder-klaerste creatuer
 Over-puer
 In dat hooghste nu
 Vindt ghy vrolijck u,
 Daer met des Heeren lof
 Ghy heel vervult des Hemelsch hof.
 Saligh die daer glorieert,
 En regneert,
 Die daer eeuwigh blijft,
 En Godt lof toe-schrijft,
 Daer ghy uyt allen druck
 Rust in oneyndelijck gheluck.
 Coninghin toch u ghesicht
 Hoogh verlicht
 Van daer daer ghy staet,
 T'onswaerts neder-slaet,
 En ons in dit verdriet
 Met ooghen der ghenaed' aensiet!

Op de blijfchap van de H. Moeder Godts op den H. Paesdagh, als sy haren ghebenedijden Sone vervvesen sagh.

Wijse: Beata immaculata.

Lof blijde ghebenedijde,
 Die naest Godts throone blinckt,
 Die baerde blijd' op der aerde
 T'klaer licht, dat u ghedinckt:
 Met wat ghenucht u blijde vrucht
 Verdwenen ded' al u ghesucht?
 Besonder wat blijfchap wonder
 Schonck hy u ziele dan,
 Vol vreughden die u verheughden,
 Meer dan men segghen kan,
 Als ghy reyn Maeght verresen saeght
 Hem, die ghy doodt droef hadt beklaeght?
 T'soet lichte van zijn ghesichte
 Dat hy u Maghet gaf,
 Den rouwe, die perse nouwe
 Van u nam grondigh af:
 Ghy die't bevondt in uwen grondt,
 Die vrolijckheydt alleen verstondt.
 V leven u weer-ghegheven
 Met zijn ghesichte scheen,
 Door't derven die scheent te sterven,
 Als hy in't Cruys verdween:
 Die waert als doot in sijnen noot,
 Hem siende weer had vreughden groot.

T'ghemercke met liefde stercke
 Ghy op sijn leden sloeght,
 Oft wonden noch in hem stonden,
 Die ghy in't herte droeght:
 Bly creatuer gh'en vindt quetsuer
 Behalvens die vijf wonden puer.
 Hoe spreken, hoe moest uyt-breken
 Die liefde van u twee,
 Die droncken, die waert versoncken
 In eender weelden zee:
 T'was al pleysier, t'was minne-vier,
 T'was vreught in alderley manier.
 Ghy vraeghde wat u behaeghde
 Hem die u antwoordt gaf;
 Sijn leden vol vrolijckheden
 Saeght ghy van boven af:
 T'was soet gheniet sonder verdriet,
 Wat hy in hem u schouwen liet.
 Sijn wanghen met groot verlanghen
 Saeght ghy bly Moeder aen,
 Waer inne door pure minne
 Hy hem had laten staen:
 Gheen smerte meer, noch d'minste seer
 En was te vinden inden Heer.
 Ghy kuste met vreught, met luste
 Sijne vijf wonden klaer,
 Sijn voeten, zijn handen groeten
 Ded' u de liefde daer:
 Een Moeder bly voorwaer waert ghy
 Omhelende sijn open zy.

O rijke, puer Goddelijcke
 Vreught die door-vloedt u ziel!
 O feeste die uwen gheeste
 In dat om-helsen hiel,
 Vol alle goedt was u ghemoet
 Met uwen liefsten over-soet.
 Verloren ghy uyt-verkoren
 Waert in die vrolijkheyt,
 Verresen daer ghy saeght wesen,
 Die ghy doot had beschreyt:
 Met sijn aen-spraeck was hy oorsaeck
 In u van hemels soet vermaeck.
 Verkregen hebt ghy den seggen
 Nu in des Hemels throon,
 Wy weten dat ghy gheseten
 Naest Godt zijt Maghet schoon,
 Daer hy u gheeft al wat hy heeft,
 Die selver in u ziele leeft.
 Besloten met troost door-vloten
 Rust ghy nu daer altoos,
 Waer boven ghy eeuwich loven
 Met vreught sult grondeloos
 Den rijcken *Al*, die eeuwig sal
 V schincken troost sonder ghetal.
 Met tranen wy dan vermanen
 V, die daer zijt gheset,
 V ooghen wilt neder booghen,
 Wilt hooren ons ghebet:
 Tot uwen lof aensiet het stof,
 Dat suchten sendt tot t'hemels hof.

***Op de blijchap die de H. Moeder Godts hadde, op den H. Hemelvaart
dag van haren ghebenedijden Sone.***

***Wijse: Arridendo, sonando, balande. Oft: Weest eeuwich goedt ghepresen.
Req. 322.***

Claer sterr' van hemelrijcke
Ghy weet wat vreught dat is,
Te moghen salighlijcke
Tot u bly erffenis
 Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.
Dickwils had u vol vreughde,
Doen uwen liefsten staen,
Maer dat u meest verheughde,
Was als ghy hem saeght gaen
 Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.
Ghy smolt in uwen gheeste
Princes van vreughden heel,
Dat ghy in sulcken feeste
Hem saeght tot sijn erf-deel
 Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.
Hoe soecht ghy te gheleyden
Hem tot die blijde sted',
Die hier noch moest verbeyden,
Eer dat ghy moecht in vred'

Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.
 Vriendin van Godts wellusten
 Wie en soud' willen niet,
 Om in't rijck Godts te rusten,
 Vry van allen verdriet
 Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.
 Ghy saeght d'licht uwer zielen,
 Dat bly ten hemel ghingh,
 Daer alle weelden krielen,
 In klaerheydt sonderlingh
 Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.
 U vreught, rust, ende leven
 Met saligheyt bekleedt
 Saeght ghy Princes verheven
 Ontlast van allen leedt
 Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.
 Blijchap hielt ghy besonder,
 Om dat hy ons verblijt
 Wees, dat wy van hier onder
 Oock souden naer den strijt
 Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.
 Maer bly waert ghy te meere,
 Om dat sijn dootd' voorwaer
 Dus meer soud' zijn in eere,
 Die men daer sagh soo klaer

Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.
 In troost stondt ghy verslonden,
 Dat hy ons had ghesocht,
 Dat hy ons had ghevonden,
 Dat hy ter glorie mocht
 Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.
 Ghy volghde met ghedachten,
 Die dan noch niet en kost
 Sijn Hemelvaert naer trachten,
 Daer ghy hem saeght verlost
 Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.
 Maer nu heeft u om-vanghen
 Daer boven t'hoogste goet,
 Godt heeft naer u verlanghen
 V laeten Maghet soet
 Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.
 Ghy swemt in vollen seggen,
 Ghy singhe den blijden lof
 Die u door rechte weggen
 Heeft doen tot t'hemels hof
 Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.
 In weelden onghemet
 Kust ghy daer Maghet nu;
 Wilt ons dan niet vergheten
 Maer gheeft dat wy naer u

Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.
 Gheeft ons dat wy u moghen
 Naer-volghen recht van hier,
 Dat wy van hier ghetoghen
 Tot u ghewenscht pleysier
 Vol ghenuchten, ontluchten, dit suchten,
 Dees eerds gheruchten.

Op de blijchap die de H. Moeder Godts hadde op den H. Pincxster dagh.

Wijse: Het viel een hemels dauwe. Oft: Puer staet die ziel van binnen. Req. 99.

Onder die vreughden alle
 Die Godt u Maghet schonck,
 Oneyndigh in't ghetalle,
 V een in troost verdronck,
 Als in die Pincxster-feeste
 Den gheest Godts als een vier
 Neer sonck in uwen gheeste
 Met grondeloos pleysier.
 Die wonderlijke stralen
 Daer Godts Gheest mede quam,
 Als in dat neder-dalen,
 Hy uwen gheest in nam,
 Waren soo klaer, soo rijke,
 Soo vrolijk boven maet,
 Soo soet, soo troostelijke,
 Dat gheen hert en verstaet.

O Coninghin verheven,
 Die ghifte vanden Heer
 Moest u vreught wonder gheven,
 Die u voldede seer,
 Een vreught vol minnen brande,
 Een vreught vol liefde puer,
 Een vreught boven verstande,
 Een vreught boven natuer.

Reyn Maghet uytverkoren,
 Schoon Morghen-sterre klaer,
 Waer uyt dat wierdt gheboren
 Dat hemelsch licht voorwaerr,
 Vol hemelsche wellusten
 Op dien hooghen dagh
 V ziel klaer in haer rusten
 Een wonder rijckheydt sagh.

Een rijckheydt der rijckheden
 Wast die den Heer u gaf
 Die van die opper-steden
 V sondt sijn mildtheyt af,
 Een rijckheydt die versaden
 Gheheel kost uwen grondt,
 Een rijckheydt der ghenaden,
 Daer ghy verr' gheest in stondt.

T'is waer van den beghinne
 Dat u den Hooghesten schiep:
 Ghy hooghe Coninghinne,
 Waert ghy versoncken diep,
 In die u uytgelesen
 Had boven schepsels al,

Maer dan scheen meer te wesen
 V goedt boven ghetal.
 Godts rijckheydt over-wonder
 Die uwen gheest besat,
 In dat besoeck besonder
 Vermeerderde den schat,
 Als wanneer ghy door vloten
 Aensagh in dien vré,
 Dat ander overgoten
 Daer bly oock wierden mé.
 Die nieuwe minne baeren
 Vernieuwden d'oude weer,
 Om dat ghetuyghen waren,
 Dat hy die sonde neer,
 Die tot dat hoogh ghebruycken
 Op-klom door sijne kracht,
 Om s'hemels poort t'ontluycken,
 Die uyt-sloot minder macht.
 In duysenden ghenuchten
 Vondt ghy u Maeght gheset,
 Daer boven alle vruchten,
 V vrucht u salfde met;
 Soo dat ghy vrolijck singhen
 Tot hem nly moeder mocht,
 Dat hy wel alle dinghen
 Ten vollen had volbrocht.
 Maer nu in d'opper-schatten
 Der hemelrijcksche vreught
 Die uwen gheest om-vatten,
 V den gheest Godts verheught:

In weelden onghemeten
 Die u Godts rijckheydt gheeft,
 Zijt ghy nu daer gheseten,
 O salighste die leeft!
 Van daer dan ons verlanghen,
 Onsen toesucht ghedinckt,
 Wilt onsen wensch ontfanghen,
 Ons u ghenade schinckt,
 Hebt t'onswaerts een toe-neyghen
 Vyt dien over-vloet;
 Weest onse Moeder eyghen,
 Ghelijck ghy wesen moet.

Op de Seven Ween van de H. Moeder Godts, ende in den eersten op haer vluchte naer Aegypten met haer ghebenedijdt Kindeken.

Wijse: Al hebben de Princen haren wensch. Oft: Komt Schepper komt, komt heyligh Gheest. Hard. Oft: Dat dan Indea nu verbly. Hard.

Hoe wanckelbaer zijn in dit dal,
 O reyne Maeght de tijden al!
 Hoe licht wordt in de klare locht
 Een duyster wolcke voort-gebrocht!
 Wat droeve tijdingh in den nacht
 Kreeght ghy Princes eens onverwacht,
 Van met u Kindt ras op te staen,
 En nae Egypten strax te gaen?

Reyn Moeder van dat hoogste goet
 V Kindeken kleyn oversoet
 Was noch soo ionck ende soo teer,
 Om te vermoeyen hem soo seer.
 Maer want het was des Hooghesten wil,
 Niet blijven staen en mocht ghy stil;
 Maer moest volbrengchen dat ghebodt,
 Dat u ghekomen was van Godt.
 Ghewackert dan tot uwe reys
 Hielt ghy tot Godt al u ghepeys,
 Om van sijn goedertierenheydt
 Den rechten wegh te zijn gheleydt.
 Op naemt ghy u soet liefste Kindt,
 Meer als u ziel van u bemindt,
 Dat u met ooghskens soet aensagh,
 Daer't op wat hoey te ruste lagh.
 Ghy spraeckt mijn lief vergheeft het my,
 Dat ick u weck soo buyten ty,
 Het doet my leet, het is my pijn,
 Maer om den wil Godts moet het zijn.
 Daer is ghekomen Gabriel,
 Dat ick my tot de reyse stel,
 Ende met u mijns herts ghenucht
 Stracx naer Egypten neem de vlucht.
 Dat u ghelieft dan dat ick nu
 V veerdigh, ende vlucht met u,
 Die my soo haest in desen noodt,
 Want u Herodes soeckt ter doodt.
 Vws herten *Een* dat loegh u toe,
 Als segghende, datmen't soo doe;

En ghy oft had oock ghehadt dorst,
 Met vollen moedt gaeft het de borst.
 Met Ioseph uwen Bruydegom,
 Die voor u sorghe droegh al om,
 Trockt ghy wegh inden nachte ras,
 Hoe moeyelijck oock dat u was.
 K'en weet wie dat sal legghen uyt
 Reyn Maghet ende teere Bruyt,
 Hoe menigh traenken datter viel
 Op dien liefsten van u ziel.
 O Moeder droef en over droef
 Dat was een herte minne-proef!
 Arm duycken die u saeght alree
 Met t'Schaepken in soo herten wee.
 Hoe vroegh beghost t'Schaepken oprecht
 Te lijden voor die boecken slecht!
 Hoe vroegh begost tot s'mensch versoen
 Voor wolven d'Lam Godts te voldoen!
 Hoe menigh leedt o Maghet reyn
 Moest ghy met uwen Liefsten kleyn,
 Vol smerten draghen ende druck
 In dat uyt-landigh ongheluck,
 Een bitter wee wast wel voorwaer
 Vol moeyt en onghemacken swaer,
 Die ghy meer danmen wel en weet
 Soet duycken met u Schaepken leet.
 Toch Moeder droef met u soet *Een*
 Gheeft my dat ick u wee beweene
 Dat ick door hulp van u ghebedt
 Mijn vreughden in u twee-en set.

***Op de tweede Wee: Als de H. Moeder Godts keerende van Hierusalem
haer ghebenedijdt Kindt op den vveggh ghemiste.***

***Wijse: O saligh eeuwigh Godts. Oft: A Dieu Nymphé du bois. Oft: Gheluck
salighe doot. Req. 4.***

In wat bitter verdriet
En vielt ghy Maghet niet
Met u kindt uyt-ghelesen,
Naer dat ghy hadt besocht
Den tempel, en volbrocht
V be' tot d'eeuwigh wesen,
Ghy keerde wederom
Mte uwen Bruydegom
Van den tempel des Heeren,
Maer in Hierusalem
Hiel uwen Liefsten hem,
Die ghy dacht med' te keeren.
Ghy dacht den Liefsten mijn
Sal by t'gheselschap zijn,
Men sal sorgh voor hem draghen,
Maer als den avondt viel,
Met smert in uwe ziel
Stondt ghy Princes verslaghen.
Hem soecht ghy over al,
Oft hy had by gheval
Gheweest by die bekende:

Maer u verloren *Een*
 Was by bekende gheen,
 O Moeder vol allende!
 V alder-soetste Kindt
 Van u soo seer bemindt
 Soecht ghy sonder te vinden,
 Ghy riept, o mijn ghenucht!
 Mijns herten wel Beminden,
 Wee my, by mijne schult
 Eylaes! dat ghy nu sult
 Mijn Liefste zijn verloren:
 Och, och wat bitter smert
 Door-sneed' u droevigh hert
 Om uwen uyt-verkoren!
 Een alder-droefste vrouw
 Waert ghy in dien rouw,
 Als u daer scheen ontstolen
 Den alder-soetsten schat,
 Die uwe ziel besat,
 In liefde soo verholen.
 Den heelen nacht die straet
 Her-ghinght ghy desolaet
 Vol duysent bitterheden,
 Wat menigh droef ghepeys
 In die verkeerde reys
 Door-sneed' u t'allen steden?
 Weer dat ghy sweeght oft spraeckt,
 D'leedt dat u had' gheraeckt,
 Dat ded' ghenoechsaem blijcken,

Dat uwe ziele droef
 Door eene bitter proef
 Van rouw scheen te beswijcken.
 Gheen herte soo van steen
 Dat ghy door u gheween
 Niet en quaemt te beweghen,
 Hebt ghy hem niet ghesien
 Riept ghy tot alle lien,
 Laes! die u quamen teghen:
 Maer alder-soetste Maeght
 Hadt ghy gheweest ghevraeght,
 Wie is uws leedts oorsake?
 Wie is die soo door-wondt
 Vws herten droeven grondt
 Met sulcken onvermake?
 Hoe hadt ghy sijnen naem
 Met woorden meer bequaem
 Te kennen moghen gheven
 Als soo Princesse reyn?
 Groot is hy ende kleyn,
 Leegh is hy en verheven.
 Arm is hy ende rijck,
 Eeuwich en tijtelijck,
 Schepsel en Schepper pure,
 Slecht en eer weert voorwaer,
 Hemels en eerds te gaer,
 Godt ende creature.
 Sulck is hy daer ick bangh
 Soo droevigh naer verlangh
 Verhult met bitter lijden,

Die ick soeck en hersoeck
 T'allen kant t'allen hoeck
 Benauwt van alle zijden.
 Voorwaer die hadt ghehoort,
 O Moeder! dees antwoordt
 Vyt u niet puer aendachte,
 Hoe had' hy oyt gekost
 Hooren, soo ghy begost,
 Drooghs ooghs u droeve klachte?
 Reyn Maeght door dit verlies
 Daer soo u lijden wies,
 Die stont in duysent wee-en,
 Gheeft dat den minnen brandt
 Vws leedts in my gheplant
 Een make van ons twee-en.

***Op de derde Wee. Als de H. Moeder sagh dat Pilatus haeren
 Ghebenedijden Sone ghegheesselt ende gekroont verthoonde,
 segghende: Ecce Homo, Siet den Mensch.***

Wijse: Faison courier les jens. Oft: Ick ben Vrindin voldaan. Req. 25.

Och! och wat bitter smert!
 Wat sweert door-sneed' u hert
 Reyn Maeght en Moeder soet,
 Als met een doorne Croon
 Pilatus soo bebloet
 Brocht uwen Soon ten toon!

Hy riep, siet hier den mensch!
 T'ghingh naer der Ioden wensch:
 Soo grauwelijck door-wondt
 Sijn Heyligh Lichaem was,
 Dat was om daer terstondt
 Te sterven op dat pas.
 Maer hoe stondt uwen gheest,
 Als ghy hem als een beest,
 Als een wildt dier verjaeght,
 Dat duysent dooden sterft,
 O Coningin aen-saeght
 Door-sned en door-kerft!
 Al om met luyde stem
 Riep men, kruyst hem, kruyst hem!
 Wel duysent mael ghedoot
 Wierdt ghy die hooren moest
 Die onghenade groot
 Van al die beiren woest.
 O Moeder u torment,
 Was u en Godt bekent,
 Den druck die u door-vloot
 In dat af-grondigh leedt,
 Gheheel u ziel besloot
 In smerten over-vreedt.
 Ten kost niet anders zijn
 Dan eene zee vol pijn,
 Te sien soo seer mismaeckt
 Hem, daer ghy soo verheught,
 Wat pers u had' gheraeckt,
 In vondt eerst alle vreught.

Dat licht dat gulde licht
 Dat ghy met soet ghesicht
 Verblijdt t'aenschouwen placht,
 Saeght ghy gheheel onteert
 In alsoo droeven nacht
 Des drucks te zijn verkeert.
 Duyster wolck die verwon
 Soo klaren gulden Son!
 O Moeder Godts vol rouw
 Wat bitter droeve locht,
 Die waert soo blijden vrouw,
 Wiert over u ghebrocht!
 Hoe moest den hemel staen
 Verschrickt, die dat sagh aen?
 Als haer u ziel versloegh,
 Bemerckende dat Godt
 Een doorne Croone droegh
 Op aerdtrijck soo bespodt.
 Wat rouw, wat droevigh sweerd
 Door-sneed' u opder eerdt?
 Die saeght soo die party
 Op u soet eenigh kindt
 In hare raserny
 Verwoedt als wolven blindt.
 V persse was te swaer,
 V wonde gingh te naer,
 Te groot wast dat ghy leedt,
 Te veel was uwen druck;
 Gheen hert te recht en weet
 Vws weedom's ongheluck.

Princes ghebenedijdt
 Dien verkeerden strijdt
 Die u daer over-quam
 Met smert soo onghewoon,
 Laes! u t'onrecht ontnam
 Vws hoofts bly gulde' Croon.
 O Moeder desolaet
 Door dien droeven staet,
 Daer u bedruckte ziel
 Soo swaer in wierdt gheperst,
 Die wee die op u viel
 Toch in mijn ziel ververst.

Op de vierde Wee. Dat de H. Moeder Godts haeren ghebenedijden Sone gaende met het Cruys gheladen, door eenige sy-vvegghskens te ghemoete quam.

Wijse: Nu dijn leven is ghedreven tot den eyndt. Hard.

Wat vertijden wat droef lijden Maghet puer
 Overviel ten grond' u ziel met smerten suer?
 Als ghy hoorde dat hy spoorde met het Cruys beswaert,
 Daer ghy Princesse self van eyghen Moeder waert.

Wie sal spreken, hoe dat leken moest u oogh,
 Van te moeten sien soo iammerlijck vertoogh,
 Daer verdroncken en versoncken in den swaren noodt
 Die d'eeuwich leven was, self sterven ghingh de doodt.

Bitter stede die voldede sulcken quaet!
 Dat sy schuldigh wierdt van alsoo groot misdaet,
 Dat sy wonde soo te gronde haren eyghen Godt,
 Met al' onweerdigheydt, verwijtingh ende spot.

Droeve Vrouwe vol van rouwe, vol van leedt,
 Siende d'Lam Godts aen tusschen die wolven vreedt!
 In wat smerte stondt u herte, stondt u droeve ziel,
 Dat sulcken bitterheyt op uwen soetsten viel?

Hoe verslaghen saeght ghy saghen u lief Kindt,
 Van die teghen hem op-stonden soo verblindt,
 Van Soldaten door die straten die hem ioeghen voortd,
 Om op den bergh des doodts te worden stracks vermoordt.

Dat soet wesen uyt-ghelesen sonder schult
 Saeght ghy Moeder gaen met allen rouw vervult:
 Droef vertooghen voor u ooghen, droef en over-droef!
 O schroomelijckste smert! o alderswaerste proef!

Door sy-weghen ghinght ghy teghen uwe vreucht,
 Om noch eens te sien u smert u onghenucht,
 Om t'ontmoeten, en te groeten, die ghy droevigh socht,
 Die ghy laes! op der eerdt niet hebben meer en mocht.

Als dan naeckte dat mismaeckte kinde lief,
 Gaende voorby, u sijn oogh op u verhief,
 Een en schichte dat ghesichte wierp in uwen grondt,
 Daer uwe krachten al heel wierden van doorwondt.

Swaer vertoone van die Croone die hy droegh,
 Als hy sijn ghemerck op u sijn Moeder sloegh!
 Sware persse die soo versse vol van druppels hingh,
 Daer duysenden u ziel quetsueren af ontfingh!

Wat een pijn sijn aenschijne u bewees?
 Wat leedt en verdriet in uwen gheeste rees?
 Door die minne daer ghy inne t'hemelwaerts smolt gheheel,
 Die t'onser liefde groot leedt sulcken teghen-deel.

Droeve twee-en en van u twee-en vol van gal,
 Daer d'een d'ander sagh in sulcken ongheval!
 Daer ghy langhe stondt soo banghe siende droevigh aen
 Sijn in-ghedruckte rood'voedtstappen op die baen/

Maghet reyne t'is te kleyne wat ick segh,
 Die t'duysenste deel uws leedts niet uyt en legh:
 Den weedomme maect my stomme van u smerten veel,
 K'laet rusten voortd in my u Moederlijck ghequeel.

Gheeft alleene dat ick weene Maghet nu
 Om die twee-en groot, diemen daer in u:
 In my drucken wilt die stucken grondigh al-ghelijck
 Van u ghebroken hert Prinses van Hemelrijck.

***Op de vijfde Wee. Dat de H. Moeder Godts haeren ghebenedijden Sone
 op den berg van Calvariën sagh ontkleeden, ende machteloos op eenen
 steen nedersitten, tot dat het Cruys bereedt was.***

***Wijse: Gheseghent zijn mijns liefs bruyn ooghen. Oft: qHoort hoe dat stondt
 in dat vernieten. Req. 125.***

O Wee! o smert! o swaer ghedranghen!
 Die u ziel moest reyn Maeght ontfangen,
 Als uwen Soetsten was gheraeckt
 Op dien bergh met bitter roemen
 Die ick wel magh van Myrthe noemen
 Daer ghy hem saeght soo seer mismaeckt.
 Eylaes! eylaes! wie kost aenschouwen
 V droefste boven alle vrouwen,
 Om hem die ghy lief hadt alleen?
 Om hem die ghy vol bitter wonden
 Ghelevert saeght te zijn die honden
 Die herter waren meer dan steen.
 Ghy saeght Princes die hy quam soecken,
 Hem stooten, quetsen, en vervloecken
 Als dieren wildt, als beiren vreedt,
 Met sijnen rock sy hem af-trocken

Sijn doorne Croon, die eerst met stocken
 Hem in-ghedruckt was met groot leedt.
 V ooghe sagh hem slaen en sleuren,
 Met sijnen rock hem t'vleesch af-scheuren,
 Sijn wonden wierden al ververst:
 Op eenen steen moest hy neer-sitten,
 Hy liet noch eens zijn hoofd door-spitten,
 Sijn Croon wierdt hem weer in gheperst.
 Van't sop des hoofts door al zijn leden
 Door-wont, door-groeft, door-kerft, door-sneden
 Hy niet t'aensien eylaes! en boodt,
 Dan dat al-om met vollen vloede
 Een droeve beeck vol rooden bloede
 Vyt zijn teer Heyligh lichaem vloodt.
 T'aenschouwen quaemt ghy sijne schouwder,
 Die wonde maeckt u veel benouwder,
 Waer van oock schroomde t'hemelrijck;
 Het vleesch dat hingh daer aen ontstucken,
 Den balck had heel af moeten drucken
 T'vleesch van de beenen al-ghelijck.
 O Moeder droef vol swaer allenden!
 Waer dat ghy d'ooghen quaemt te wenden,
 Sy vielen in een bloedigh badt:
 Al wonden waren't en quetsueren,
 Al vlooden die daer bleven dueren,
 Daer d'aerdtrijck heel van wierde nat
 Waer was u kindt o Moeder komen!
 Wat schuldt op hem had hy ghenomen,
 Moest zijn die straf soo over-groot?
 O liefde Godts, trouw onghemeten

Hoe ver' had Godt zijn self vergheten!
 Dat hy stondt in soo grooten noodt.
 O Moeder Godts, bedruckte seere?
 Arm Schaepken met u Lamken teere!
 Hoe groot was uwe bitterheydt,
 Hoe was vergalt den honichtaye,
 Hoe droef u blijchap boven mate!
 Hoe ver' den dagh van d'licht ghescheydt!
 Noyt Moeder was van sulcken Kinde,
 Noyt Moeder soo haer kindt beminde,
 Noyt Moeder kindt soo lijden sagh:
 O Moeder teer, het was groot wonder,
 Dat in uws kindts leedt soo besonder
 Ghy niet en stierft den selfden dagh,
 Door-wonde Vrouw vol smerten droeve,
 Door die seer swaer, seer bitter proeve,
 Die ghy door uws kindts leedt ontfinckt,
 Gheeft my dat ick u wee beminne,
 Dat ick u wee mach drucken inne,
 In wat leedt dat mijn ziel versinckt.

Op de seste Wee. Als de H. Moeder Godts haren ghebenedijden Sone Cruyden sagh, ende daer in sterven.

Wijse: Och wilt aenmercken ghy wilde herten. Oft: Kan op der eerden. Req. 294.

Dat nu mijn ooghen u smerten breken,
 En haere tranen om uwen rouw
 Ghelijck fonteynen uyt lasten breken,
 Als ick u perssen reyn Maeght aenschouw:
 O bitterste weedommen die over u zijn kommen?
 Princes des hemels hoe kost ghy sien
 V kinde Cruyden voor alle lien!
 Die vrede beulen sonder ghenade
 Grammoedigh grepen dat lichaem teer,
 Om hem bloedt-gierigh die leste schade
 Aen te doen moghen met al' oneer:
 Ghy Moeder lijden moeste dat hem die leeuwen woeste
 Op't Cruyde wierpen ghelijck een beest,
 Om elck te moghen hem quetsen meest.
 Wee Moeders ooghen! Wee Moeders herte,
 Wat swaer tormenten u ziel verdroegh?
 Dat ghy moest hooren, datmen, o smerte!
 Door handen, voeten die naghels sloegh:
 Hoe kost u ziel verdragen die bitter hamerslagen!
 Hoe kost ghy Moeder in dat verdriet
 Aensien u leven, en sterven niet!

Hoe stondt ghebrijselt met hem u ziele,
 Als hy verheven met t'Cruyce wiert?
 Als in die groeve den balck neer-viele
 Van al die beulen om hoogh ghestiert:
 Wat saegt ghy daergebeuren? gy saeght sijn handen scheuren:
 O Moeder droeve die bitter wee
 V breken dede t'hert heel om twee.
 Hoe dickwils wierden u bitter ooghen
 T'hemwaerts ghetoghen in dien druck!
 Hoe dickwils neder moest ghy die hooghen,
 Als ghy waert siende sijn ongheluck!
 O Moeder vol allenden waer kost ghy d'oogen wenden!
 Gh'en kost niet vinden dan alle pijn,
 Daer niet dan smerten en kost zijn.
 Hy badt den Vader voor sijn vijanden,
 Ghy Moeder hoorde zijn droeve stem,
 Hem saeght ghy lijden daer duysent schanden,
 Daer al die Ioden beschimpen hem:
 Sijn rouwige gesichten u schenen te door-schichten:
 Elck woordt dat uwen door-wonden sprack,
 Met duysent sweerden u t'herte brack.
 O swarigheden van dien laste
 Die draghen moesten met smert oprecht
 Die suyver handen, die voeten vaste
 Met harde nagels op t'Cruys gehecht:
 Noch handen noch de voeten en kost gy d'leet versoeten,
 Maer laten sterven dus meest ghy daer
 Vws herten leven in smerten swaer.
 Sijn stem op-ginghe, sijn ooghen sloten,
 Sijn aenschijn scheurptem sijn hoofde neegh:

Met bloedt en fluymen was overgoten
 Die klaer Fonteyne, die dorste kreegh:
 O leet en smerten sure! waer waert ghy Maghet pure!
 Waer was o Moeder u soete dorst,
 Daer ghy saeght sterven u Kindt van dorst.
 Den hemel schroomde, die door hem leefde,
 De Son wierdt duyster in sijnen noodt,
 T'Kerck-decksel scheurde, d'aertrijck dat beefde,
 Die dooden stonden op vander doot:
 O wonderlijke dingen, ontwee de steenen gingen!
 Wie kan verdincken wat pers dat viel
 O zee der smerten in uwe ziel!
 Hier wenscht mijn herte nu Coninghinne!
 Dat Cruys t'omhelsen door u bystandt,
 Daer ghy verscheyden u kindt saeght inne
 Door pure liefde, door minnen brandt:
 Ontsteect mijn herte gansse, doorsteect my niet de lansse,
 Leert my beminnen zijn wonden al
 Leert my lief hebben zijn bitter gal.

De sevenste Wee. Dat de H. Moeder Godts haeren ghebenedijden Sone van t'Cruys ontfingh en begraefde.

Wijse: Waer toe doch maeckt u Mondeken reyn. Oft: Liefde en laet gheene traegheyte toe. Req. 136.

Eylaes! eylaes! wat bitter verdriet!
 Eylaes! wat droef ghedrangh

En viel reyn Maeght in uwe ziel niet,
 In uwen gheeste bangh?
 Als ghy van t'Cruys u kindt ontfinght,
 Daer ghy van rouw en leedt verghinght.
 Ey jae voorwaer in uystersten noodt
 Moest wel u ziele staen,
 Wel duysentmael bestierft ghy de doodt,
 Als ghy hem eens saeght aen:
 Groot was voorwaer u droeve wee,
 Van lijden wast een volle zee!
 Princes! Princes! eylaes! en eylaes!
 Droef, over-droef ghemerck!
 Die saeght hoe dat die Ioden soo dwas
 Ghegaen hadden te werck.
 Ach! ach, dat leet, dat groot torment
 Was Godt in u droef hert bekend.
 Sijn heylich hooft door-brack uwe ziel
 Met die rood' doorne Croon,
 Den bloedt die langhs u wanghen neer viel,
 Was d'bitterste vertoon:
 O bloedigh hooft, en tranen suer,
 Wat smerten wrocht de liefde puer!
 Sijn handen teer, sijn voeten door-groeft,
 Och sijn door-speerde zy!
 Door-sneed' gheheel u ziele bedroeft,
 Gheen droever vrouw als ghy:
 O wee! o wee! o bitter smert!
 O vrede wonden in u hert!
 Met dien rouw droeght ghy hem in't graf,
 En moest hem laten daer;

Wat druck wast u te scheyden daer af!
 Wat leedt! wat lijden swaer:
 Het moest, het moest, het moeste zijn,
 Al brack u t'hert reyn Maeght van pijn.
 Ghy riept tot hem, eylaes mijn ghenucht!
 Adieu nu voor het lest!
 Adieu, adieu mijn eenighe vrucht!
 Mijn doot sal zijn de rest:
 Laet my nu sterven hier gheheel,
 Die van nu doot ben meesten-deel.
 Eylaes reyn Maeght u lijden was vreedt,
 Swaer was uws herten rouw;
 Noyt sulcken smert, noyt soo droeven leedt,
 Noyt soo bedruckten vrouw:
 Een Moeder waert ghy sekerlijck
 Vol alle weedom van aerdtrijck.
 O wee! o wee! en reden met kleyn
 Van al soo grooten pers!
 Daer grondigh was u ziele soo reyn
 In soo veel wonden vers,
 O alder-droefste vander eerdt,
 Sulck leedt was sulcken droefheyte weerd!
 Maer want het was des oppersten wil,
 Die't eeuwigh had ghedacht;
 Soecht ghy te staen oock sonder verschil,
 Daer Godts wil wierdt volbracht:
 Al brack u t'hert tot elck ghemerck,
 Te vreden waert ghy met Godts werck.
 Ghy minde seer, en hertelijck seer
 V alder-liefste Kindt,

Maer ghy wist dat den Vader veel meer
Hem eeuwich had bemindt:

Dat ded' u Moeder zijn te vred',

Met t'gheen dat Godt den Vader ded'.

Nochtans! nochtans! o suyperste Maeght!

Soo bleef u ziel door wondt;

Al ghinght ghy wegh, wel duysentmael saeght

Daer die graf-stede stondt.

Ghy ghinght, maer ghinght met droef geweene.

Gh'en kost gheen Moeder zijn van steen.

Nu stondt ghy stil, nu ghinght ghy van her',

T'scheen dat u herte sloot;

Naer hem saeght ghy gheduerigh van ver',

V ziel in tranen vloot:

Ocg! och! riept ghy, nu voor altijd

Ghestorven eens mijn leven zijt.

Mijns herten vreight, mijn eenigh vermaeck

Met leede blijf ick vervult!

Dat ghy die waert mijns levens oorsaek

Die dootd stierft sonder schult.

Eylaes! eylaes! in desen staet,

Een Moeder sterf ick desolaet.

O Coninghin door al uwen druck

Over u Liefste soet,

Gheeft my dat ick de vruchten hier pluck,

Die ick hier plucken moet:

Dat door u wee mijn herte zy

In u ghedrukt meer dan in my.

Besluyt Liedeken tot de H. Moeder Godts.

Wijse: Maria schoon. Oft: Vriendinne puer. Req. 112.

Zee-sterre soet,
 Princes van d'opperste goet,
 Klaer Hemelrijcksche Coninghin,
 Met gansch ghemoet
 Val ick reyn Maeght u te voet,
 Hemels cieraet dat ick bemin,
 Daer alle deught te vinden is in,
 Die ghelijck en hebt gheen,
 Die Godts Moeder alleen,
 Die des Bruydegoms *Een*,
 Die den weerdighsten steen,
 Die zijt die van d'beghin
 Waert naer den Goddelijcken sin.
 Beminde seer,
 Verhevenste van den Heer,
 Die boven alle schepsels blinckt;
 Gheen sulcke meer,
 Noch soo volkomen in eer,
 Die Godt soo veel hoogheden schinckt,
 Die Godt soo diep in weelden verdrinckt,
 Als hy vreughden u gheeft,
 Daer ghy puer in hem leeft,
 En hem saligh aenkleeft,

Die soo lief u daer heeft,
 Dat noyt hert en verdincke,
 In wat wellusten ghy versinckt.

Princes oprecht

Mijn nederheydt is te slecht,
 Die my tot u Lof-sanghen praem;
 Wat datmen seght,
 Gheen tongh den prijs en uyt-leght,
 Gheen stem en is ghenoegh bequaem
 Tot uwen lof soo wonder minsaem:

Vwen prijs is te groot,
 Onse sanghen te snoodt,
 Ons armoede te bloodt,
 Ons uyt-spraecke te doodt;
 Dat ick mijun selven schaem,
 T'hebben ghenoeemt eens uwen naem.

Verheven licht

In d'alder-hoohsye ghesticht
 Naest d'alderhooghste sonne schoon,
 Toch mijn ghesicht
 Met uwe stralen door-schicht
 Uyt dien alder-puersten throon,
 Daer ghy beschout Godts klaerste verthoon,
 Daer u Maghet gheschiet,
 Dat ghy salighlijck siet,
 Dat u t'hooghste gheniet
 Boven alle door-vliet,
 Daer u den hooghsten loon
 Komt voor een peerle tot u Croon.

Hoe wonderbaer
 Zijt ghy reyn Maeght over-klaer,
 Als ick op u t'ghesichte slaen!
 Ghy zijt voorwaer
 De schoonste van al-te-gaer,
 Waer in schoonheden alle staen,
 Diemen kan sien in hemelrijck aen:
 Ghy zijt d'opperste Maeght,
 Die den Heere behaeght,
 Die den schepter daer draeght,
 Die verkrijght wat ghy vraeght,
 Die't al met een vermaen
 Naer u begeerten kondt doen gaen.
 Aensien dan wilt
 Met een ghenade seer milt
 Ghy minnelijckste boven maet,
 Hoe dat verschilt,
 Van die vol weelden daer smilt,
 Hier mijne ziel in desen staet,
 Daer soo veel druck en leedt teghen-staet,
 By die volle rivier,
 Daer ghetoghen van hier
 Op soo wonder manier
 Ghy versinckt in pleysier,
 Dat het puer metter daet
 Alle verstandt te boven gaet.
 Och oft ick mocht
 Sien mijnen wensche volbrocht
 Door u bystandt Princesse bly!
 Dat ghy versocht,

En by den oppersten wrocht,
 Dat ick heel van mijn selven vry,
 Een stede Godts mocht houden in my:
 Dat ick wierde ghescheydt
 Van dees eerdsche nietheydt,
 Ende wierde bereydt
 Om te worden gheleydt,
 Daer Coninginne ghy
 Regneren sult tot allen ty.

Resurrexit a mortuis.

Approbatie.

Dit Boecxken van 't Cloosterken der Gheestelijcke Verrijssenis, ende vanden Besloten Hof vande heyliche Moeder Godts MARIA sal moghen ghedruckt worden, om te vervvecken ende te onder-houden de devote Godt-lief-hebbende zielen. Actum in Antwerpen desen 5. Ianuarius 1639.

Imp. potes G.H. Plebanus & Canon. Antv.

Ver-lof der Overheydt.

Naer eene neerstighe door-lesinghe ghedaen, vanden Boeck der Gheestelijcke Sanghen, ghenaemt den Blijden Requiem, ende Het Cloosterken der Gheestelijcke Verrijssenis, ghemaect van eenen devoten Religieus Capucin, ende bevonden profijtigh voor Gheestelijcke ende Wereldtlijcke personen, magh ghedruckt worden volghende den oorlof van den Eervv. Pater Ioannes Maria à Noto, Generael van d'Ordre der Minderbroederen Capucinen, T'welck ick onderschreven Provinciael vande Provincie van Vlaenderen, van die selve Ordre ghetuyghe. Actum tot Brussel.

F. Iuuenalis Min'. Prouincialis.

Privilegie.

PHILIPPVS hy, der gratie Godts Coningh van Castilien, van Aragon, van Lion, beyde de Sicilien, etc. Aertshertoge van Oostenrijck, Hertoghe van Bourgondien, van Lotrijck, van Brabant, etc. Grave van Habsbourg, van Vlaenderen, van Arthois, etc. Palsgrave van Henegouw, van Hollant, van Zeelandt, etc. Heeft gheactroyeert ende gheconsenteert aen Ioufr. Anna de Man Begijne op 't groot Begijn-hof van Mechelen, te moghen doen drucken, verkoopen ende distribueren een Boecxken bedeeft in twee deelen gheintituleert Den Blijden Requiem, ende Het Cloosterken der Geestelijke Verryssensse. Verbiedende alle andere Boeckdruckeren oft Boeckvercooperen, den selven nae te drucken, oft elders ghedruckt in dese Landen te brenghen oft te vercoopen sonder expres consent vande voorseyde Iouf. Anna de Man, op de verbeurte van de selve boecken, ende andere penen, ghelijck het breeder blijkt by de openen brieven, Ghegheven tot Brussel.

Was onderteeckent:

I. Le Comte.

Dese Privilegie is over-ghetransporteert aen Hendrick Aertssens, volgens het contract daer van zijnde, &c.

